DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura | Sèrie P - Número 3

Primer període | Divendres, 24 de novembre de 2006

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 2, segona i darrera reunió

Í N D E X

Debat
del programa i votació d'investidura del diputat José Montilla Aguilera, candidat proposat a la presidència de la Generalitat de Catalunya (tram. 201-00001/08) (continuació) (p. 3)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El Diari de Sessions *reprodueix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.*

SESSIÓ NÚM. 2.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat en funcions, acompanyat de tot el Govern en funcions.

El president

Es reprèn la sessió.

Debat del programa i votació d'investidura del diputat José Montilla Aguilera, candidat proposat a la presidència de la Generalitat de Catalunya (tram. 201-00001/08) (continuació)

D'acord amb l'article 127 del Reglament de la cambra i amb el que s'ha convingut amb els portaveus, el debat tindrà lloc de la següent manera.

Un representant de cada grup parlamentari pot intervenir durant trenta minuts. L'ordre en què intervindran els grups serà de major a menor; el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi ho farà al final. El candidat pot fer ús de la paraula tantes vegades com ho demani, sense limitació de temps. Quan el candidat respondrà individualment a un dels diputats que haurà intervingut, aquest tindrà dret a una rèplica d'un temps igual a l'emprat pel candidat. Si hi ha resposta a les rèpliques, que també serà sense limitació de temps, el grup pot contrareplicar durant cinc minuts.

Tal com es va acordar amb els representants dels grups parlamentaris, la votació per a la investidura del candidat a la presidència de la Generalitat no es farà abans de les sis de la tarda. Si no se suscita cap objecció, aquesta votació serà pública per crida, d'acord amb l'article 89 del Reglament del Parlament de Catalunya.

Té la paraula l'honorable senyor Artur Mas i Gavarró, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Mas i Gavarró

Senyor president del Parlament, membres del Govern, senyores i senyors diputats, senyor candidat, en primer lloc m'agradaria, que em sembla que és el que correspon en una sessió plenària d'aquestes característiques, poder felicitar tots els membres de la cambra, totes les diputades i tots els diputats, per la seva molt recent elecció com a membres del Parlament de Catalunya, i felicitar-los i felicitar-nos perquè tots plegats som part d'una part de la voluntat del poble de Catalunya i de la sobirania del poble català.

També voldria fer una altra felicitació a títol personal al senyor José Montilla. El senyor José Montilla serà, amb molta probabilitat, designat, proclamat president de la Generalitat de Catalunya avui mateix. Jo el felicito a nivell personal, perquè, diguem-ho clar, aquest és el més alt honor que se li pot concedir a qualsevol ciutadà del nostre país. I aquest honor, per les circumstàncies que hi han portat, avui correspon a vostè. I a vostè, toca, encara que sigui a títol personal, també felicitar-lo.

Vostè arriba en aquesta investidura de la mà d'un nou tripartit. Se'ns va explicar ahir mateix. Tenen tot el dret a constituir-lo. Per això estem aquí. Aquesta és una sessió del Parlament de Catalunya que en ús de les seves facultats i d'acord amb les lleis diu exactament que vostès, aquest tripartit, i, per tant, aquesta investidura, tenen tot el dret a tirar-los endavant.

Ara bé, simplement formulo una pregunta. No creuen que el poble de Catalunya també tenia dret, abans de les eleccions, abans de l'1 de novembre, a saber quines eren les seves intencions reals? No creuen que el poble de Catalunya també tenia dret a saber exactament què estava votant el dia 1 de novembre? Si poques hores després d'aquest dia 1 de novembre vostès ja van anunciar aquest nou tripartit, i a més a més el van anunciar per raons ideològiques, com que se suposa que les ideologies no canvien en setanta-dues hores, és que vostès això ja ho tenien fet –que és legítim i legal. Però no s'havia d'haver dit abans això, si de fet ja la intenció, o més que la intenció, era exactament aquesta?

Vostès exerceixen el seu dret a repetir el tripartit. Res a dir. El poble de Catalunya, que també té la seva importància, m'imagino, no ha pogut exercir el seu dret a saber que estava votant, ja abans del dia 1 de novembre, la repetició d'una fórmula fracassada. Ha prevalgut un dret legítim, absolutament legítim, que és el dret dels partits, sobre un altre dret, que jo crec que també és legítim, que és el dret del poble de Catalunya.

Vull fer una excepció en el Grup d'Iniciativa per Catalunya i el senyor Saura perquè, ells sí, van tenir el coratge de dir exactament què és el que s'estava votant i què és el que es volia fer. I, per tant, aquesta excepció que faig honora, per la paraula donada, Iniciativa per Catalunya i concretament el seu candidat, el senyor Joan Saura.

Convergència i Unió passa a l'oposició. La decisió de les cúpules del tripartit, dels dirigents del tripartit, així ho han decidit, i no hi ha res a dir. I encara que a alguns els sorprengui, no ens en queixem. Perquè en democràcia –en democràcia– tan important és la funció del govern com la funció de l'oposició. I no només important, sinó també, a més a més, necessària. Ja hem demostrat que quan havíem d'estar a l'oposició actuaríem amb sentit de país. I ho seguirem fent, perquè nosaltres som així. Si d'alguna cosa ens queixem és, precisament, que aquest dret que té el poble de Catalunya abans d'anar a votar aquest cop no hagi estat ni tan sols mínimament respectat per part dels dirigents de dos partits d'aquesta cambra parlamentària.

Serem, com els deia, constructius en les formes i, a més a més, constructius també en els grans temes de país. Ara bé, suposo que no els sorprendrà si dic que també serem contundents, i si cal implacables, contra el desgovern, contra la mediocritat i contra la falta d'ambició per al nostre país, això també.

I també exercirem com a primera força política d'aquest país, perquè, encara que estiguem a l'oposició –hi som i no ens en queixem, i farem d'oposició–, el resultat del

dia 1 de novembre és molt clar: Convergència i Unió va guanyar a gairebé el 90 per cent dels municipis d'aquest país, per cert, inclosa la capital de Catalunya, Barcelona, la ciutat que ens acull avui. Per tant, no només farem d'oposició; farem d'oposició cada cop que calgui, però a més a més Convergència i Unió, com a indiscutible primera força política d'aquest país –i aquí, senyor president de la Generalitat, ja no hi ha discussió, aquest cop, entre els vots i els escons–, com a primera força política d'aquest país, farà i exercirà el lideratge que ens pertoca, perquè hi tenim dret per mandat popular, que és el mandat més important que hi ha a qualsevol democràcia. I no només hi tenim dret, en tenim també l'obligació. Exercirem, per tant, aquesta doble funció.

Ahir, senyor candidat, vostè va fer una defensa explícita del tripartit. Hi va dedicar una part molt substancial del seu discurs. Fins i tot ens va parlar que aquest tripartit havia provocat, havia endegat transformacions profundes. Jo n'hi diré una: aquest tripartit, tal com ha actuat –i em dol que vostè no ho reconegués, encara que fos amb altres paraules–..., aquest tripartit ha estat una fàbrica d'abstencionistes, una autèntica fàbrica d'abstencionistes. L'abstenció ha crescut gairebé set punts en tres anys, i això ha passat tres anys després que les anomenades «forces de progrés» governessin per primera vegada el nostre país. Vostès creuen que aquest, realment, és un indicador de bona salut democràtica? No hi ha res a dir en aquest sentit, més que fer alguna referència genèrica sobre el debat estatutari o no sé quantes altres coses més, amb relació a l'abstenció?

I vull recordar que aquest tripartit... –vostè hi va dedicar una part molt important de la seva intervenció i, per tant, no tinc més remei que fer-ho jo també–, aquest tripartit, que vostè va analitzar el primer, descansa sobre un fracàs molt important que no ens inventem nosaltres. I el fracàs, vostès mateixos el poden observar, també. Un govern que fa sis mesos es va trencar. Per cert, els expulsats del Govern ara tornen al Govern de la mà dels que els en varen expulsar: premi a la coherència política.

Segon, aquest debat d'investidura té lloc un any abans del que tocava; avançament de les eleccions com a conseqüència del trencament del tripartit.

Tercer, els dos principals referents del tripartit, el Partit Socialista i Esquerra Republicana, perden gairebé un 25 per cent del seu suport electoral.

I quart, el líder del tripartit, en manifestacions fetes molt recentment –les vaig llegir fa un parell de dies–, diu que ningú –ningú, eh?; ningú és molt poca gent, eh? –, ningú li va demanar que tornés a repetir.

Una fórmula de tant d'èxit, com vostè ens va descriure ahir, com pot ser que acabi d'aquesta manera? Fins i tot vostè mateix, suposo que en un acte de sinceritat, senyor Montilla, va advertir als seus diputats que no hi hauria una segona oportunitat. Per tant, està clar: si no hi haurà una segona oportunitat és perquè vostès també són conscients que això ha anat molt malament.

Ara ens proposen un tripartit II, un altre tripartit. No nego que a les cúpules dels partits tot això els pot convenir. Ara bé, una pregunta que potser és una mica ingènua, no?: vostès creuen que aquesta fórmula realment és bona per a Catalunya? És a dir, la consideració del país, quant ha pesat en aquesta decisió? Perquè de fórmules n'hi havia d'altres de possibles. Vostès creuen que aquesta realment... –independentment dels interessos molt legítims de les cúpules dels partits, eh? –, vostès creuen que realment aquesta fórmula és la que és bona per a Catalunya? Creuen que és bo... –i el que li diré, senyor Montilla, li ho dic amb tot el respecte personal que vostè sap que li tinc, eh?, estem parlant de consideracions polítiques–, vostès creuen que és bo que el president de la Generalitat, el futur president de la Generalitat, sigui una persona que quan s'ha presentat davant del poble de Catalunya no ha convençut? No ha convençut ni els seus, ni allà on s'esperava que hi hagués una mica més d'expectativa o de suport electoral a la candidatura que vostè representava.

Vostè ahir ens parlava de valors personals seus, i jo n'hi ha alguns que els conec i que els valoro, a més a més. Ara bé, ens parlava de la relació entre l'esforç i el resultat. Vostè creu realment que és bo per a Catalunya que el president, en aquest cas, sigui una persona que no ha estat capaç de demostrar –quan tocava, que era en les eleccions i es presentava sol, com a única formació política, separat del tripartit en aquell moment–..., que hagi tingut el fracàs que ha tingut? És bo per a Catalunya repetir una fórmula de govern que des del punt de vista del prestigi de les nostres institucions i de la credibilitat de les nostres institucions està clarament sota mínims?

Vostès potser ho faran millor que en l'anterior etapa; no ho sé, ja ho veurem. Tant de bo, des d'una òptica de país. Ara bé, vostès saben perfectament que aquesta fórmula, el tripartit, és una fórmula que, encara que ho faci una mica millor, li costarà molt d'arribar a aixecar aquest nivell de prestigi i de credibilitat de les institucions catalanes, que està sota mínims.

Per tant, era bo insistir en una fórmula, des d'aquesta òptica de país..., que vostès saben que costarà molt més d'arribar a inflar el prestigi del país. És bo repetir una fórmula que en aquest moment –jo sento dir-ho així, eh?, senyor Maragall, però les coses són com són– ha portat a una imatge de Catalunya a dintre del conjunt de l'Estat que és la pitjor dels darrers trenta anys? Mai havíem estat tan malament, des d'un punt de vista d'imatge a Espanya. Mai. I mirin que hem passat èpoques dolentes, eh?, però com aquesta, cap. I això que era un dels grans propòsits del tripartit que ara acaba.

És bo que el president de la Generalitat, el nou president, sigui una persona que fa pocs mesos, com a ministre, en aquest cas i com a pertanyent a un govern, el Govern espanyol, va arribar a presentar recursos en el Tribunal Constitucional contra lleis aprovades per aquest Parlament de Catalunya, votades pel seu partit, com per exemple la Llei de l'audiovisual? Tot això és bo per a Catalunya? Jo crec que no.

Bé, vostè ahir ens va dir que sentia passió de servei públic. I és una passió absolutament lloable. Hi ha molta gent que la sent, aquesta passió, començant pels funcionaris, gent que volen destinar, dedicar tota la seva vida a aquest servei públic.

Ara bé, jo crec que una persona que dirigeix un país, més enllà de la passió pel servei públic, el que ha de

tenir és una passió pel país, una passió per Catalunya, que suposo que vostè té, encara que no la va expressar en aquest termes. I no només passió pel seu país, sinó sentit del que és el seu país. I jo estic segur que, si aquesta passió i aquest sentit els hagués viscut amb tota intensitat en aquests dies darrers, vostè probablement no hauria promogut un nou tripartit ni optaria a la presidència de la Generalitat.

Ahir en el discurs ens va dir que vostè ens proposaria una Catalunya de primera. Jo, sincerament, després d'escoltar-lo i de rellegir el seu discurs ahir a la tarda, vaig arribar a entendre que ens estava descrivint una Catalunya de segona. Diuen que la volen de primera, però la descriuen de segona. El seu programa és un programa farcit d'equilibris, de poder intern i d'enormes contradiccions, i a més a més amb una manca absoluta de grans prioritats; jo vaig intentar descobrir allà quines eren les grans prioritats del seu projecte de país i no les hi vaig trobar. Jo n'hi assenyalaré cinc, que em sembla que són les que en aquest moment s'hi hauria de fer front amb tota l'energia, no?

Primer, tot el que és la demografia del nostre país, que vol dir no només el tractament de la immigració –que també; d'una manera, a més a més, clara, d'una manera valenta, d'una manera, doncs, rotunda–, sinó, a més a més, les polítiques de natalitat; no se'n va fer ni una referència. No podem fiar tot l'increment de la demografia de Catalunya a les polítiques d'immigració, i no vaig veure amb prou èmfasi, dintre d'aquest gran apartat de la demografia, tot allò que és la cohesió del país. I la cohesió del país no vol dir només que la gent s'entenguin entre ells, que és la convivència; la cohesió del país vol dir que s'han de compartir uns valors propis del conjunt del país, que són aquests valors que poden fer una Catalunya de primera. I un govern i un president han d'intentar, per tots els mitjans que tinguin a la mà, que aquests valors compartits siguin els que sobresurten en el conjunt de la seva acció de governs, més enllà de les decisions administratives.

O una segona gran prioritat: un país modern, preparat i competitiu. Vaig trobar a faltar que vostè fes una anàlisi –que és el que toca fer ara, jo crec– sobre com s'ha de canviar el nostre model econòmic perquè d'aquí a deu anys puguem seguir dient que aquest país ha crescut econòmicament, com ho ha fet en els deu darrers. I això comporta una sèrie de variacions importants des del punt de vista de l'acció de govern i de la mentalitat del país. Ni una referència, pràcticament, a tot això, no?

O tercera: un país –i aquí sí que hi va fer algunes referències; després hi esmerçaré un parell de minuts– on la llei suprema d'aquest país sigui la dignitat de cada una de les seves persones. Vostè es va referir molt a polítiques socials, però va faltar un frontispici, va faltar un gran objectiu de país: un país on la dignitat humana, on la dignitat de cada persona sigui la seva llei suprema. I això què vol dir? Vol dir una societat inclusiva i una lluita sense quarter contra l'exclusió. I això, evidentment, són polítiques socials, però són més que polítiques socials; també és una actitud conjunta del Govern, no? I un país, des d'aquest punt de vista de la dignitat i del benestar i del progrés social i de la justícia social, que sàpiga que el benestar depèn en part dels poders públics, però que també requereix una gran implicació de la societat sencera, i per tant una invitació a aquests sectors més dinàmics o més compromesos del conjunt del nostre país a treballar també pel benestar de tota la seva gent. Aquests sectors hi són, i aquests sectors han d'estar al costat, no al darrere, han d'estar al costat de l'acció del Govern i al costat de l'acció d'un futur president de la Generalitat.

Un país capaç de situar-se –jo hauria assenyalat també aquesta prioritat– al món, de ser un referent, de ser un referent de prestigi, com altres vegades ha estat Catalunya, un referent de bon fer, de bones pràctiques. Algunes vegades ho he il·lustrat de la manera següent: un país que quan la gent se'l miri a tot el món, i quan la gent es miri el que és Europa, i concretament quan es mirin el que és el sud d'Europa, que la gent diguin «escolta'm, això, Catalunya, aquest país, encara que sigui petit, aquest és el país que realment val la pena». Aquest és un país situat al món que és referent, un país que quan la gent se'l mira diuen: «Aquest, en aquest s'hi ha d'anar a treballar, en aquest s'hi poden fer inversions, aquest val la pena imitar, aquest és un exemple, aquest pot ser un model.» Aquesta és la Catalunya situada al món que nosaltres creiem que en aquest moment val la pena, doncs, impulsar, no?

O, finalment, un país que tingui una personalitat pròpia, no només diferenciada, sinó valuosa per ella mateixa, una personalitat pròpia de pes, que aplegui, a més a més, les voluntats de tanta i tanta i tanta gent i que sigui un referent per a la gent de dintre. I, per tant, aquesta personalitat col·lectiva forta ha d'estar basada en la cultura, perquè el gran fet diferencial de Catalunya ve sobretot per l'àmbit de la cultura i de la llengua, i d'altres coses, però sobretot del que és la nostra realitat cultural.

Aquí va faltar tota l'energia del món, senyor Montilla, i tota la visualització del que és un programa de govern realment ambiciós, o una presidència ambiciosa, conjuntament al costat de governar-nos, de la vocació d'autogovernar-nos a nosaltres mateixos –després hi faré una referència– perquè, malgrat les circumstàncies del moment, Catalunya segueixi tenint un somni que té dret a mantenir, que és que acabi sent una nació plena enmig del concert de les nacions del món. Això no hi era, en el seu discurs; no dic amb aquestes paraules, perquè cada u té les seves: no hi havien els conceptes, no hi havien les realitats.

Això sí, era la recitació d'un *collage* de mesures inconnexes, d'un programa –si m'ho permet dir així– gris i d'un programa amorf. Li faltaven clarament prioritats, li faltaven els grans temes, que la gent del nostre país pugui arribar a copsar i saber cap on aniran aquests, quines són les grans coses que volen fer.

No li parlaré en aquest primer torn d'alguns exemples d'aquestes grans contradiccions del seu propi programa; almenys dos sí, per això –molt ràpidament.

Vostè va citar la posició a Europa. Jo li vull recordar que vostè presidirà un govern on dos dels tres socis van votar en contra de la Constitució europea; no només en

presidirà un amb un partit que va en contra de l'Estatut, sinó que a més a més en presidirà un altre de dos socis que van anar en contra de la Constitució europea. I ens parlen d'un govern que vol posicionar-nos a Europa? Sota quins paràmetres conjunts? En què comparteixen vostès la idea d'Europa? *(Remor de veus.)* Ara, és clar, com a *collage*, val. Com a suma d'interessos de partits?, també val. Com a distribució de càrrecs de poder?, també val. Però és bo per a Catalunya que hi hagi un govern d'aquests característiques?

Un altre exemple, que va quedar simplement amagat allà al mig, no?: tot el tema de les infraestructures. Jo recordo, senyor Montilla –i jo m'ho vaig creure, ingenu de mi–, que vostè va dir: «Jo no pactaré amb ningú que no estigui disposat a fer el quart cinturó.» Se'n recorda, d'això? Com que vostè és un home de paraula i no de..., perdó, vostè és un home de fets i no de paraules, però les paraules, aleshores, sempre han d'anar d'acord amb els fets... Jo recordo perfectament això, perquè ho va repetir moltes vegades, no? I el faran, el quart cinturó, o no el faran? Perquè, si no ho recordo malament, uns diuen que ha de ser un carrer major, els altres diuen que no s'ha de fer, i vostès diuen que sí. I poso el quart cinturó com a punt emblemàtic de tot un reguitzell d'infraestructures que vostè no va citar i no havia de citar, però sí que li recordaré una altra cosa.

Va citar una cosa que se'n diu «Pla d'infraestructures», aprovat, per cert, pel Govern aquest passat estiu. Sap com es va aprovar, aquest Pla d'infraestructures? –vostè en aquella època era ministre i no sé si va estar al cas. Es va aprovar per part d'un dels dos partits del Govern, perquè ja només n'hi havia dos; Iniciativa, si no ho recordo malament, va dir que no. I per tant va ser un pla d'infraestructures que va tirar endavant sense que el mateix Govern, només a dos, ja hi estigués d'acord. I ara ens cita aquest Pla d'infraestructures com a referent de l'acció del seu proper Govern? Que volen condemnar aquest país que no pugui prosperar i modernitzar-se des d'un punt de vista absolutament important? Ei, i les infraestructures, òbviament, s'han de fer bé; ningú diu que s'hagin de fer actuacions destraleres. No és un problema de més ciment sí, o més ciment no: el ciment que calgui –el ciment que calgui–, però ben posat. *(Remor de veus.)* El que calgui perquè aquest país vagi endavant i per una altra cosa que vostès encara no han entès: perquè si algun dia volen repartir una mica més de riquesa, primer l'han de crear. *(Persisteix la remor de veus.)* La riquesa no els caurà del cel; i perquè es creï riquesa no la crearan vostès ni nosaltres en aquest Parlament: la crearan les empreses d'aquest país i els treballadors, i aquesta gent que són la gent que estan collapsats pertot arreu necessiten una mica més d'atenció del seu Govern, també, entre altres coses.

I li podria seguir amb aquest reguitzell de contradiccions i d'exemples de tota mena, no? Però el que vull dir és que aquest Govern està muntat, senyor Montilla, sobre la contradicció i sobre els equilibris de repartiment intern del poder, no sobre les prioritats autèntiques d'aquest país, ni sobre el tremp –per dir-ho així– d'ambició nacional que en aquest moment es requeriria.

No cal que li esmenti, per exemple, una cosa absolutament sorprenent: vostè –i aquí fa bé– continua la línia engegada pels governs de Convergència i Unió sobre anar donant cada vegada més importància a la universitat i a la recerca i a la innovació. Ara bé, encara avui no sabem si vostès tindran un departament, una conselleria específica per tractar aquests temes. Perquè, si aquests temes són de la màxima importància, valdria la pena saber si realment vostès ja han decidit, a hores d'ara, que tinguin un departament d'universitats i recerca; per cert, subsumit ara dintre d'un macrodepartament on també hi ha educació, i vostès saben perfectament que un conseller o una consellera que hagi de portar molts temes, i a més a més la universitat i la recerca, difícilment arribarà a tot arreu. És una prioritat de país, sí o no? Doncs, si ho és, ha de ser una prioritat de govern, i les prioritats de govern també s'estructuren a partir de l'organigrama del mateix govern.

Vostès, tinc la sensació que ens proposen un govern de la Generalitat que, sobretot, sigui una gestoria. Això sí, una gestoria aplicada, una gestoria que no faci massa soroll, no?, que no es faci notar massa, però que aparqui els grans temes conflictius. I en aquest sentit això equival a un govern de suma zero des del punt de vista de l'ambició nacional. I nosaltres creiem que un govern de suma zero des del punt de vista de l'ambició nacional no és el govern que en aquest moment necessiten el nostre país i la seva gent.

Vàrem entendre una prioritat important –aquesta sí que la vàrem entendre–, que és la de les polítiques socials, i ho celebrem. Encara que no van quedar massa ben organitzades ni massa ben definides, hi ha un fil roig que són polítiques socials, no? Jo el que els he de dir..., ja sé que no els agradarà gens, però el que els he de dir –i si fan una mica d'exercici objectiu ho acabaran comprovant– és que les polítiques socials que vostès proposen en gairebé el cent per cent dels casos són polítiques socials que s'han fet en aquest país durant més de vint anys *(Veus de fons.)* Sí, sí, són polítiques socials que s'han fet durant més de vint anys, la majoria, pràcticament totes; en qualsevol cas, totes les importants i les que tenen impacte de veritat. Ja sé que vostès les voldrien canviar, perquè sembla que no hi creuen, però les acaben aplicant. I saben per què les acaben aplicant? Perquè saben que són les bones –saben que són les bones. No, escoltin, si volen els en parlo de dos o tres exemples.

En educació, el Pacte nacional per l'educació. Escoltin, si aquest és el model de Convergència i Unió! *(Rialles i remor de veus.)* Sí, sí, aquest és el model de Convergència i Unió, que vostès combatien i que, al final, apliquen –que vostès combatien i que al final apliquen. Vagin rient, vagin rient, però és exactament així. El que passa, que segurament els dol intel·lectualment, perquè vostès segurament ho volien canviar tot; però entre els jutges i alguns altres no ho han pogut canviar –no ho han pogut canviar.

O la sanitat –i aquí m'adreço més al PSC, i el PSC em sembla que no riurà tant, perquè saben que el que diré és veritat–: no és veritat que la sanitat d'aquest país durant vint anys s'ha estat organitzant a través de pactes de fons entre Convergència i Unió i el Partit Socialista de Catalunya? *(Veus de fons.)* No em diguin que no –no em diguin que no. Això ha estat així per les voluntats

també del mateix Govern de Convergència i Unió en aquella època. I, escoltin, i era un bon tresor del país, aquest; sí, era un bon tresor del país, sotmès a totes les dificultats que vostès vulguin, com totes les sanitats del món, també les més avançades. Però que es pactés això de la forma que es va pactar a gairebé tot el territori, també a la ciutat de Barcelona en aquest cas, això era una bona manera de fer les coses, no?

I tanta riota que va provocar, i tants aldarulls, en el seu moment –aldarulls pacífics, òbviament, no?, aldarulls parlamentaris–, tot aquell sistema de complements per a les persones que tenien pensions baixes, que és que no els estan aplicant vostès també ara? Que és que els ajuts a les famílies per a parelles amb criatures petites, que tant van criticar en el seu moment, ara resulta que vostès mateixos no els estan aplicant? Tot això ho va començar Convergència i Unió, i ho va implantar Convergència i Unió. On estan les grans diferències? Doncs, miri, jo crec que les grans diferències vénen sobretot per allò que en podríem dir «el sentit d'anticipació». Nosaltres en aquestes polítiques hi crèiem, fa molts anys, les vàrem aplicar; vostès hi han anat creient a mesura que ha passat el temps.

I ara els dic una altra cosa. És molt possible que en aquests propers temps o d'aquí a uns anys, com a mínim, vostès, algunes que en aquest moment estem diem, però no perquè les diem nosaltres –no perquè les diem nosaltres–, sinó perquè s'estan aplicant a la majoria dels països europeus i, a més a més, per part de governs molt diferents des del punt de vista de les seves ideologies clàssiques..., és molt possible que aquestes coses que ara estem dient vostès acabin també aplicant-les en el futur. Tot el que descansa sobre la llibertat d'escollir, sobre la coresponsabilitat, sobre els drets i deures, des del punt de vista de l'organització de l'estat del benestar, és la realitat que està imperant a Europa.

Dos punts finals. Senyor José Montilla, crec que el Govern que vostè està organitzant és el pitjor govern per desenvolupar l'Estatut d'autonomia, el pitjor. I li ho dic amb tota claredat. El presidirà una persona que en l'Estatut no hi va creure. Jo avui m'estalviaré tota mena de detalls, perquè no vénen al cas, però vostè sap que dintre del Partit Socialista qui més va combatre la idea que sortís un estatut realment ambiciós d'aquest Parlament va ser vostè. Ara vostè serà el president, el menys convençut serà el president de la Generalitat que ha d'aplicar el nou Estatut. Però és que, a més a més, el vicepresident del Govern..., figura una mica curiosa, perquè resulta que no existeix en l'ordenament jurídic actual, no?, i en canvi, n'hi ha un altra de molt clara, que és el conseller primer, que vostès això, doncs, ara no ho tenen en compte. Després de tantes lleis i no sé quantes històries, resulta que en el moment que tornen a organitzar un tripartit el conseller primer desapareix del mapa, no? Per què deu ser? Doncs el vicepresident del Govern, en aquest cas el senyor Carod-Rovira, no només no hi creu, sinó que l'ha combatut. Quan dic «ell», no vull dir ell, vull dir ell i el seu partit i els seus dirigents i segurament algú altre de més destacat, en aquest «no» i en aquesta voluntat d'obstrucció de l'Estatut. M'estalvio –ho tinc aquí– de recordar els deu punts –m'estalvio de recordar els deu punts– que Esquerra Republicana feia servir per anar contra l'Estatut. Llegits aquests deu punts, cregui'm, amb la combinació d'un president, que era el que menys hi creia, i d'unes persones que el van combatre aferrissadament..., vostè creu que a través d'aquest nou Govern es pot desenvolupar amb credibilitat aquest nou Estatut d'autonomia? Jo crec que no.

El darrer punt que voldria esmentar és un punt, diguemne, de filosofia general del seu discurs. Vostè ahir ens va venir a dir..., i jo li agraeixo la seva sinceritat, perquè, a més a més, va ser d'aquesta manera, no?, no hi havia massa embuts, ni massa arestes en el seu discurs en aquest sentit. Jo li agraeixo la sinceritat, encara que estem a les antípodes del que vostè defensa, des del punt de vista que aquest Estatut pactat, l'Estatut del 2006, de fet, és l'estació final de trajecte de la construcció nacional de Catalunya. Vostè ens va venir a dir que tot això de l'autonomia i de l'autogovern, doncs, està en un punt important, per tant, desenvolupem-lo, ocupem-nos d'altres coses i a partir d'aquí aquest és el nostre programa. Sobta més que això fos fervorosament aplaudit per altres formacions polítiques d'aquest hemicicle, aquest dir: «Aquest és el programa que acaba amb la construcció nacional de Catalunya.»

Ens va parlar del fil roig dels presidents de la Generalitat, i va fer, diguem-ne, tota la seqüència en aquest sentit; es va declarar, poc o molt, dipositari hereu de tots els presidents que la mateixa Generalitat ha tingut, no?, des de Francesc Macià fins a l'actual president Maragall. Amb l'excepció del senyor Maragall –que com que és aquí, doncs, jo no en puc opinar, i molt menys per ell–, jo li puc dir dues coses. Primer, cap d'ells..., cap d'ells hauria certificat que un estatut com l'actual era l'estació final de trajecte de la construcció nacional de Catalunya, cap d'ells; i a cap d'ells se li hauria acudit dir mai el que li vaig sentir a dir aquest estiu: «Ara s'ha de parlar menys de Catalunya i més dels catalans.» Això, senyor Montilla, ho ha dit vostè: «S'ha de parlar menys de Catalunya i més dels catalans.» Cap d'aquests presidents... –amb l'excepció feta del president Maragall, que jo en tinc la meva opinió, però evidentment no hi puc, en aquest moment, entrar, perquè ell és aquí–, cap d'aquests presidents hauria dit mai que s'havia de parlar menys de Catalunya i més dels catalans, cap d'ells.

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

Perquè tots saben perfectament o tots sabien perfectament que no hi ha Catalunya sense catalans i no hi ha catalans sense Catalunya, i que una cosa no porta a l'altra, perquè no hi ha cap contradicció, no es tracta de més/menys, menys una cosa, més l'altra. La personalitat pròpia del país, la identitat de Catalunya, aquesta identitat que vostè diu que no s'ha d'estar repetint cada vegada, perquè això és un signe, ve a dir, dèbil del patriotisme o una mica passat de moda, aquesta identitat de Catalunya està perfectament en consonància, dintre d'aquella idea dels valors compartits, perfectament...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...en consonància –acabo de seguida, senyor president; gràcies per la seva indulgència–, aquesta identitat, aquesta personalitat col·lectiva del poble no està en dissonància, està en consonància amb la construcció de l'edifici, la construcció de l'edifici social.

Per tant, senyor Montilla, vostè serà president i jo no. Jo li demano una cosa, més enllà del seu discurs d'ahir: dediqui's a l'edifici, perquè tots ens hi hem de dedicar, que l'edifici sigui fort, que sigui sòlid, que sigui un edifici on la gent d'aquest país es pugui sentir acollida i que sigui un edifici on la gent pugui progressar. Preocupi's també de l'ànima; ocupi's també de l'ànima, perquè un país i un govern, però sobretot un país, no són solament edificis, parets mestres i el que sigui, un país també és l'ànima de la seva gent, que vol dir les emocions, els sentiments, els ideals, els anhels, els somnis compartits de tot aquest país.

I acabo amb una cita del president Maragall, que no és d'ell exactament, però que està en l'Estatut d'autonomia nou. El president Maragall ens ha enviat, ha tingut aquesta gentilesa, un llibre que recull l'Estatut nou. Sap què hi ha posat, el president Maragall, en la portada? Hi ha posat això: «El Parlament de Catalunya, recollint el sentiment i la voluntat de la ciutadania de Catalunya, ha definit Catalunya com a nació d'una manera àmpliament majoritària. La Constitució espanyola, en l'article segon, reconeix la realitat nacional de Catalunya com a nacionalitat.» M'és molt familiar aquesta frase, com vostès poden comprendre, no?

Doncs bé, jo li agraeixo, al president Maragall, que en un punt, diguem-ne, de tramesa important sobre el nou text estatutari, en aquesta portada, en lloc de posar-hi coses de l'edifici –que n'hi podia haver posat moltes, des dels drets i deures fins a les competències, fins al finançament, fins a la projecció exterior, tot el que vostès vulguin–, el president Maragall aquí hi ha posat: «Catalunya és una nació.» Una nació que té ambició i que no vol quedar aturada en aquest discurs que vostè ahir ens va fer.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Té la paraula l'excel·lentíssim senyor José Montilla per a respondre al president del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El candidat a la presidència de la Generalitat (Sr. José Montilla Aguilera)

Gràcies, molt honorable president del Parlament. President de la Generalitat, molt honorable president de la Generalitat, senyores i senyors diputats..., senyor Mas, li agraeixo la seva felicitació.

Vostè ha fet referència que els catalans i catalanes tenien el dret a conèixer abans de les eleccions, abans del dia de les eleccions, les opcions respecte a la política d'aliances de les formacions polítiques. Suposo que també de la seva –suposo que també de la seva. Dic això perquè, miri, vostè ha parlat, i també jo li agraeixo el to que ha emprat, que segurament haguéssim hagut de fer, alguns, més autocrítica; autocrítica, per exemple, respecte a la baixa participació, al vot en blanc, que vostè atribueix en exclusiva a l'acció del Govern. Suposo que tampoc no aniria malament..., repeteixo, tot i que jo li he ofert una disposició al diàleg, al dia d'ahir, sobre els grans temes de país, temes a alguns dels quals vostè ha fet referència, altres que tenen a veure amb el desplegament estatutari, amb l'organització territorial, amb la llei electoral, amb la immigració, a què vostè s'ha referit, amb la recerca. Dic això: que jo li agraeixo el to, perquè també he de reconèixer que vostè ha demostrat que des de l'oposició, dic durant aquests tres anys, també es pot ser molt útil a Catalunya. Tots sabem i reconeixem que l'Estatut no hauria estat possible sense el seu concurs, entre altres coses perquè requeria, com vostè sap, una majoria qualificada. Per tant, no m'imagino un desplegament de l'Estatut que no parteixi d'un gran esforç de diàleg, que amb mi el trobarà, i particularment un esforç amb el primer partit de l'oposició. Ho vaig dir ahir, i per mi no quedarà.

Repeteixo que també aniria bé, al marge que hi ha altres formacions polítiques que han fet autocrítica, que no cal fer-la aquí –en el Parlament el que estem debatent és una altra cosa, no? –, que vostès també ho fessin, que examinessin una mica per què s'han quedat sols, perquè segurament no és casualitat.

Vostè avui no ha parlat de falta de legitimitat i de legalitat, i jo li ho agraeixo, però repeteixo que vostès també haurien de fer alguna autocrítica sobre les seves actuacions, perquè, si no, és evident que es trobaran durant molts anys en la situació en què es troben ara: sols. I vostès sobre això –ho repeteixo– haurien de reflexionar. Perquè vostès no poden quedar-se atrapats pel passat, vostè no s'ho pot permetre; sincerament crec que el país tampoc, perquè vostè representa milers de ciutadans que esperen de vostè, especialment de vostè, una resposta madura, una resposta democràtica. Vostè no representa només Artur Mas o Convergència. Catalunya li reclama un pas endavant al servei del país. Però repeteixo que això requereix també un cert, com diria, abandó de la malenconia, mirar el futur, perquè, evidentment, de la frustració no surt res positiu. I, per tant, l'animo que sigui valent i que trenqui amb el desànim, perquè en el futur govern d'entesa i en aquest president trobarà la mà estesa, sincerament, per arribar a acords i desplegar junts grans temes de país.

Miri, vostès s'han referit al meu discurs com un discurs previsible, avorrit, sense passió, diguem-ne. Ha dit, vostè: «No hi ha posat passió, no hi ha posat sentiments.» Ha fet, vostè, referència a la part final del discurs, però he de dir que en gran part les mateixes paraules que vostè ha utilitzat ara les va utilitzar fa tres anys contra el senyor Pasqual Maragall. Discursos que van ser òbviament diferents, perquè tant ell com jo som força diferents, i els nostres discursos d'investidura, tot i compartir l'ambició de país, són diferents, van ser diferents en la forma i en el fons. Vostès, en definitiva, tornen

a repetir arguments que són els mateixos, segurament perquè confonen el debat i la crítica amb uns certs prejudicis, si vostès m'ho permeten. Segurament per això vostè ha fet referència, entre altres coses, que jo no he exposat un model de país, que ho fet sense passió, sense ambició, no?

Miri, jo conec el país. Segurament la meva experiència vital és diferent de la seva –és obvi, no? I la meva manera, també, de conèixer, d'estimar i de lluitar per Catalunya també ha estat diferent al llarg dels anys. Jo conec Catalunya des de la perifèria de Barcelona. L'he viscuda des de la recuperació democràtica, no?, des de la lluita pels barris i per ciutats més dignes i més pròsperes. Conec Catalunya des de la vida municipal, des de baix. Conec Catalunya també des de les institucions. A mi m'han escollit democràticament sempre, mai a dit.

Conec la Catalunya real. Vostè diu que no he explicitat un model de país. Jo he de dir que sí que tinc un model de país; un model de societat justa, equilibrada, de progrés; un model de país que no pot ser més que la suma col·lectiva de cada projecte personal, i que penso..., quan penso en el país penso en els 7 milions de catalanes i catalans.

Vostè diu que Convergència i Unió passa a l'oposició perquè les cúpules del tripartit ho han decidit. Miri, és una manera de veure les coses. Segurament és perquè els ciutadans ho van decidir, perquè si vostè tingués seixanta-vuit diputats, vint més dels que té, això no es produiria.

Vostès han continuat parlant que qui guanya les eleccions és qui té la legitimitat per governar. Vostès ho han dit una vegada i una altra durant aquests dies. Vostè ha reclamat aquest dret per al diputat que encapçalava la llista que va obtenir més suport electoral, segurament oblidant que el nostre país és un país amb una democràcia parlamentària. Especialistes de vostès i també d'altres partits, també del que jo represento, han seguit cursos als Estats Units, però, segurament, entre les coses que han après allà –molt valuoses, no ho dubto– n'hi ha una que és important tenir-la en compte, i és que, a diferència dels Estats Units, aquí estem davant d'una democràcia parlamentària i no d'un sistema presidencialista.

Miri, Convergència i Unió passarà a l'oposició entre altres coses perquè té un 31 per cent de vots, i li falten vint escons per tindre la majoria suficient per poder governar, i vostè no ha estat capaç de trobar-los. No n'ha estat capaç tot i que ho ha intentat, i és legítim que així sigui. Segurament, també, tenint presents les contradiccions que això pot generar. Vostè ha parlat de les contradiccions dels tres partits i s'ha oblidat que vostè ha intentat, també legítimament, fer majoria amb un partit que va votar en contra de la Constitució europea i que va votar en contra de l'Estatut. Vostè, d'això, segurament, d'aquesta contradicció, se n'ha oblidat.

Miri, jo estic absolutament convençut que a aquest Govern li interessarà el país, el país en el seu conjunt..., no exclusivament les cúpules dels partits, com vostè ha parlat, i que és un govern que estarà en condicions, entre altres coses, a més a més de fer front al programa que ahir vaig presentar i al programa que hem concertat els tres partits polítics, que vostès coneixen, a més a més, d'abordar també aquesta imatge certament deteriorada de Catalunya, no atribuïble, com vostè sap, exclusivament a l'acció del Govern de Catalunya, senyor Mas; atribuïble també a molts altres factors –i suposo que vostè ho sap perfectament–, als interessos que hi ha hagut fora de Catalunya i que han tingut altres formacions polítiques i alguns mitjans a presentar una imatge de Catalunya que no es correspon amb la realitat. I el meu Govern farà tots els esforços per tractar de recuperar i de millorar aquesta imatge.

Miri, jo certament vaig dir que tinc vocació de servei públic, vocació de servei als altres, i no crec que això sigui un demèrit, ni crec que sigui incompatible amb les qüestions que vostè ha posat damunt de la taula, per abordar els grans temes de país, també.

La demografia..., vostè diu que no vaig referir-me ahir a la demografia i a la immigració. Ho repeteixo: m'hi vaig referir a bastament, i a més a més vaig proposar un pacte nacional per la immigració, que espero a més a més que per part de vostès hi hagi predisposició a abordar-lo amb mesures concretes, que també vaig exposar.

Així com també en el tema de les polítiques de suport a les famílies, que vostès diuen que en som continuadors... El problema és que vostès es van quedar exclusivament amb declaracions, en molts casos, amb declaracions molt maques, però després al pressupost aquestes prioritats mai hi figuraven. Ara hi han figurat. Ara hi ha hagut un increment substancial dels recursos destinats a les polítiques de suport a les famílies, perquè les prioritats es demostren no exclusivament fent proclames, no exclusivament amb paraules sinó amb fets, i el Govern de Pasqual Maragall això ho ha fet. I aquest Govern continuarà, diguem-ne, en aquesta estela, incrementant notablement les polítiques de suport a les famílies. I vaig fer propostes concretes ahir; que vostè, segur que si repassa les notes hi trobarà el que fa referència a la necessitat que hi hagi més escoles bressol, que hi hagi més suport a les famílies, als fills de les famílies, i de les famílies monoparentals i de les famílies nombroses fins als vuit anys.

Jo em vaig referir també als temes que tenen a veure amb la competitivitat. Vostè diu que no ho vaig fer; vaig fer referència al full de ruta que significa l'acord que en el seu moment va liderar el conseller Castells. El país necessita continuar impulsant aquest acord de manera concertada amb els sindicats i amb els empresaris; ha de fer un esforç addicional per la recerca, pel desenvolupament, per la innovació, destinant-hi més recursos; per la internacionalització de les nostres empreses i de manera molt singular per les petites i mitjanes empreses; en definitiva, també tractant de reforçar tot el teixit productiu català, absolutament important per generar riquesa, perquè estic d'acord amb vostè que, si no hi ha riquesa, no es pot repartir; perquè es pugui repartir, primer s'ha de generar riquesa, i això el meu Govern ho tindrà molt present.

També vaig fer referència al paper de Catalunya a Europa i al món. I vaig fer referència també a temes essencials pel meu Govern, com serà la cultura, com serà un conjunt d'actuacions que figuren detallades en el nostre

programa per millorar les infraestructures culturals de Catalunya, per donar suport als creadors, perquè hi hagi més paper per part de la societat civil a l'hora de definir les polítiques culturals, amb la creació del consell de la cultura i de les arts.

Miri, vostè ha parlat d'algunes contradiccions concretes. Ha fet referència al quart cinturó, per exemple. Vostè sap que aquesta és una infraestructura que no fa la Generalitat, que la fa l'Estat. És una infraestructura que..., és més, s'està fent; s'està fent, senyor Mas. És una infraestructura que té un primer tram Abrera - Terrassa que està en aquest moment en algunes..., el tram Viladecavalls - Terrassa adjudicat, el tram Olesa - Viladecavalls també licitat, el tram Abrera - Olesa pendent de licitació, un tram Terrassa - Sabadell - Granollers que en aquests moments se n'està revisant el traçat i fent-ne els estudis pertinents... Aquest és un projecte que ja està en marxa, senyor Mas, que ja està en marxa, i en figura la dotació pressupostària, entre altres coses, al pressupost que ja ha aprovat el Congrés dels Diputats.

El Pla d'infraestructures. El Pla d'infraestructures que va aprovar el Govern és el Pla d'infraestructures del conjunt del Govern, i serà el full de ruta del proper Govern desplegar, desenvolupar les previsions d'aquest Pla d'infraestructures. I hi vaig fer referència concreta precisament ahir en la meva intervenció.

Vaig acabant. La universitat i la recerca. Miri, l'important no és com s'organitza, com s'organitza la recerca. Vostè sap que a Espanya i a Europa hi ha molts exemples, molts exemples, i no coincidents necessàriament, sinó divergents. L'important és si la recerca és una prioritat del conjunt del Govern i si el Govern i el seu president lideren aquesta política. I li puc assegurar que això serà així. La recerca, el desenvolupament, la innovació són absolutament fonamentals perquè l'economia catalana sigui una economia competitiva; li ho puc ben bé assegurar. I serà una prioritat. I serà una prioritat, també, no exclusivament en paraules sinó amb fets, des del punt de vista pressupostari, per convergir amb Europa l'any 2010 i arribar o tractar de superar el 2 per cent del PIB.

Miri, m'alegro que hi hagi coincidència –vostè ho deia– en el tema de les polítiques socials. Vostè ha parlat que són continuació de les de Convergència; jo dic que n'hi ha algunes que en són continuació. No partim de zero, mai. Igual que aquest Govern no partirà de zero, partirà de la feina feta pel Govern de Pasqual Maragall, de la feina feta; una feina en el terreny de les polítiques socials molt avançada, amb nous instruments, com és l'Estatut, amb més recursos, amb millor finançament, amb un millor reconeixement de la nostra identitat i també, evidentment, amb la planificació pertinent que s'ha fet al llarg d'aquests anys.

Vostès han parlat que, òbviament, el gran acord per l'educació en el nostre país, el pacte, s'ha fet ara, però que vostès ho comparteixen. Me n'alegro, perquè estarem en condicions, si és així, de desplegar-lo, d'impulsar-lo. *(Remor de veus.)* Però, miri, aquest pacte es va produir ara, no es va produir en els anys..., en els vint-i-tres anys de govern nacionalista; s'ha produït durant aquesta etapa de govern. I estic absolutament convençut que no sols era necessari sinó que a més a més és un pacte que tindrà una llarga durada.

Miri, vostè ha dit que per desenvolupar l'Estatut aquest Govern estarà no precisament en bones condicions, perquè vostè diu que jo no creia... Per cert, segurament això té a veure amb el fet que jo volia retallar l'Estatut, segons vostè; ara, no tant, segurament, com el que vostè va acceptar, eh? Això també ho dic, ho dic sincerament. *(Alguns aplaudiments.)* Ho dic, i cal exclusivament repassar les hemeroteques, eh?, repassar les hemeroteques. *(Forta remor de veus.)* Jo no he dit en cap cas durant el meu discurs que l'Estatut, aquest Estatut, fos l'estació final de res; serà segurament l'estació final de molts dels que estem aquí, no ens enganyem, però cada generació ha de tenir la possibilitat de fixar-se les metes i les metes per al seu país.

Aquest programa que presentem és un programa per governar Catalunya durant la propera legislatura, senyor Mas, amb les vistes posades, evidentment, a mitjà termini, però és per governar Catalunya i per atendre les prioritats de Catalunya durant el període d'aquesta legislatura, dels propers quatre anys, i això no implica que les formacions polítiques amb les quals compartirem govern hagin de renunciar als seus objectius, als seus programes màxims; faltaria més! Pactem perquè som diversos, perquè no som una formació política. Som tres formacions polítiques i tenim coincidències però també tenim divergències; faltaria més! Si no, seríem un sol partit. Ens hem posat d'acord per governar Catalunya amb unes prioritats recollides en un programa de govern, apuntades en el meu discurs d'ahir, amb un horitzó, que és el de quatre anys. Per tant, l'estació final de res. Les futures generacions han de tenir la possibilitat legítima de fixar-se noves metes.

Miri, jo he fet referència als presidents. Vostè diu que cap dels presidents a què em vaig referir ahir hauria dit allò que tocava parlar menys de Catalunya i més dels catalans, perquè certament van units, i és veritat: Catalunya sense els catalans no existiria, que és una nació. Una nació. Perquè Catalunya per mi és una nació, no ho dic ara; també vostès, si repassen les hemeroteques, trobaran aquesta definició en boca meva fa molts anys, molts anys, més anys dels que vostè es dedica a la política, per cert, no? *(Rialles.)* Ho dic purament i simplement per puntualitzar, no és cap demèrit, eh? Però, per mi, Catalunya és una nació des de fa molts anys. I una nació no deixa de ser una altra cosa que una comunitat de persones en un territori determinat, amb unes característiques determinades, amb uns trets determinats, que s'autoorganitza, que s'organitza per autogovernar-se. *(Remor de veus.)*

Per tant, evidentment que Catalunya i els catalans van units. Però, miri, ho deia en el sentit que al final l'important, realment, són les persones, per mi, les persones. I això és la referència que jo volia fer.

Ens dedicarem, per tant, a l'edifici, certament; a l'edifici i a les persones que han d'habitar l'edifici, i a l'ànima de les persones, i als seus sentiments i als seus anhels i als seus somnis, faltaria més!, entre altres coses, perquè jo els tinc també, ho sap vostè?, jo els tinc: ambició de país, d'un país millor, d'un país més cohesionat, d'un

país amb més justícia social, d'un país més just, més lliure. I per això treballarem. No des de la gestoria, no, no; des del Govern de Catalunya. Amb fermesa –ja ho veurà vostè–, amb dedicació, amb esforç, amb voluntat de diàleg, amb la mà estesa. Una mà estesa que sàpiga vostè que la tindrà al llarg dels propers quatre anys.

Estic convençut que podem treballar, des del Govern i des de l'oposició, per Catalunya. Per Catalunya i pels catalans.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor candidat, hi ha coses que vostè m'atribueix que he dit que jo no he dit en cap moment, i per tant, doncs, això és difícil, aleshores, de respondre, no? Jo sempre he parlat d'un govern legal –sempre ho he fet–, sempre he parlat d'un govern legítim –sempre ho he fet–, perquè conec perfectament les normes. Vostè s'imagina algú que les conegui millor, les normes? Encara que només sigui perquè, miri, guanyant dues vegades les eleccions, jo no he pogut ser president. Per tant, miri si m'hi conec que aquí estic, i a més a més aquí estic, senyor Montilla, felicitant-lo a títol personal, m'entén? Miri si me les conec, les normes. I no només em conec les normes parlamentàries: em conec les normes d'allò que se'n diu el *fair play*, i fins i tot –sense presumir gens, eh? – també les normes de la bona educació. I això és el que he fet, simplement. Les normes, me les conec molt bé.

Vostè sap que jo no he plantejat un problema de normes, no està en discussió; les normes són les que són. Jo el que he plantejat és un altre tema completament diferent, i vostès això no tenen arguments per negar-ho, pel que veig. Vostès han definit aquest nou tripartit per raons ideològiques; el senyor Saura ho va plantejar d'aquesta manera. Res a dir. Escolti'm, si tenen tot el dret del món a plantejar-ho des d'aquest punt de vista. Però diguin-me una cosa..., i no ho penso per mi, eh?, perquè, escolti'm, jo ja tinc perfectament assumit quin és el nostre paper en aquest moment. Pensin una mica en la gent que va anar a votar el dia 1 de novembre. Si era per raons ideològiques, com vostès han dit, vostès creuen que la ideologia dels partits pot canviar en setanta-dues hores? Vostès creuen que això és veritat? Algú s'ho empassa, això? I, per tant, escolti'm, si era ideologia, doncs, ja ho era abans; i si ho era abans, no hi havia equidistàncies. Per què no van tenir el coratge de fer com va fer el senyor Saura?, que és molt més honest i molt més honrat... *(rialles i remor de veus)* –sí, sí..., no, perdonin, perdonin...–, políticament parlant –políticament parlant. *(Persisteix la remor de veus. Pausa.)* Políticament parlant, deixin-m'ho dir així. És que és veritat!

O dit d'una altra manera: escolti'm, si era per raons ideològiques, era evident que vostès això ja ho tenien fet aleshores, no? I per què no hi havia, aleshores, un cap de llista de l'Entesa? I per què no hi havia un programa conjunt de l'Entesa? Perquè almenys així la gent hauria sabut exactament què estava votant... És clar, jo no entenc que hi pugui haver equidistància, sincerament, i que al cap de quaranta-vuit o setanta-dues hores es justifiquin per raons ideològiques els pactes que s'han fet, perquè aleshores vol dir que no n'hi ha gens, d'equidistància; vol dir que el que hi ha és amagar una cosa que no interessa que se sàpiga.

I saben per què no interessa que se sàpiga? –i vostès ho saben molt bé. Perquè el tripartit està tan desacreditat en l'opinió pública que si vostès arriben a esmentar la possibilitat de tornar-lo a fer d'una manera oberta i sincera, avui no tindrien ni seixanta-vuit diputats. Aquesta és la raó de fons. I això no és un problema de lleis, senyor Montilla, aquest no és un problema de lleis.

I, dit això, jo he assumit la nostra part d'autocrítica. Vostè no està atent, segurament, als nostres actes, i no té per què estar-ho perquè té molta feina, no?, per altra banda, i ho entenc molt bé. Però nosaltres hem fet l'autocrítica que ens pertocava. I una part de la nostra autocrítica, sap quina és? No haver estat capaços nosaltres –nosaltres; això no és pas culpa seva, no–, no hem estat capaços nosaltres de convèncer més gent que anés a votar i que votés a favor de Convergència i Unió. Miri si és clara, l'autocrítica, i no m'importa gens formular-la en el mateix Parlament de Catalunya. Ho he dit públicament en més d'una ocasió, ho torno a dir ara.

Ara, estem jutjant el seu discurs, senyor Montilla, el candidat de president és vostè, no sóc jo, i al seu discurs no hi havia ni una sola autocrítica, ni un gram d'autocrítica, ni un. En canvi, hi havia una defensa explícita a favor del tripartit, que ara ja és història i que continua. Per tant, escolti'm, si tanta defensa explícita hi havia del tripartit, per què no el van defensar més abans de les eleccions? Ara és fàcil defensar-lo, perquè ara ja no s'hi juguen cap vot. Abans era més difícil, i vostès l'amagaven contínuament. Estàvem parlant d'això, que no té re a veure amb allò altre.

Amb qui pactaria Convergència i Unió, diu vostè, que nosaltres no ho vam dir? És veritat, nosaltres vam dir amb qui *no* pactaríem. I vostès tenien decidit que amb Convergència i Unió tampoc hi pactarien, i no ho van dir –no ho van dir, no ho van dir. Home, almenys ara diguin la veritat, almenys ara que ja no s'hi juguen gaire cosa. No ho van dir en cap moment que no pactarien amb Convergència i Unió. Per què? Perquè si haguessin dit que no pactarien amb Convergència i Unió, com deia el senyor Saura, que ell sí que ho deia, sap quina era la resultant? Que tothom hauria entès que hi hauria un altre tripartit.

Per tant, escolti'm, no ens vinguin amb romanços ara; les coses són com són. Ja els he dit que hi tenen tot el dret del món, no es discuteix. Jo he sortit en defensa –i crec que ho puc fer, entre altres coses perquè som la força més votada– d'un conjunt de persones d'aquest país que crec que també tenien dret a saber exactament, des d'aquest punt de vista, si el vot a determinats partits no serviria en cap cas per pactar amb Convergència i Unió.

Vostè ens diu que estem sols i que hem de reflexionar. Molt bé, molt bé; doncs, ja reflexionarem. Però, mirin, saben què passa? Que la nostra reflexió ja l'hem feta,

des de fa molt temps. Vostès ens poden dir que realment estem sols després d'aquests últims tres anys de collaboració amb vostès? Vostè, senyor Montilla, s'atreveix a dir això des d'aquesta tribuna? Que nosaltres estem sols, després de tot el que hem fet amb vostès? El president Maragall pot dir que Convergència i Unió està sola? O quan ell ens va cridar a tot el que ens havia de cridar –i va durar molts mesos, tot allò–, quina actitud va trobar el president Maragall en Convergència i Unió? Ferma? Segur. Ambiciosa? Segur. No fàcil? Segur. Però quina actitud va trobar en Convergència i Unió el president Maragall?

Vostès ens diuen que estem sols? Estem sols per al que vostès els convé, però quan es tracta de parlar del país no estem sols, aleshores som molt necessaris. Aquí perquè teníem, com vostè diu, la majoria aritmètica que feia possible l'Estatut, però a Madrid, senyor Montilla –i vostè estava a Madrid–, no teníem aquesta majoria aritmètica; Convergència i Unió no era necessària a Madrid per aprovar l'Estatut des d'un punt de vista de l'aritmètica parlamentària –aquesta famosa aritmètica que determinen les lleis, no? –, no érem necessaris. I on va ser Convergència i Unió? Va estar sola també, en aquell moment, contemplant l'espectacle de com es tramitava un estatut tremendament complicat a la resta d'Espanya? Va estar sola, en aquell moment, o no va estar sola? A qui va cridar el Partit Socialista? Tot ell, perquè vostès també hi eren, eh?; llavors no hi havia diferència entre el PSC i el PSOE en aquell moment, en aquell moment fins i tot de desesperació. I no em facin parlar de determinades coses, perquè les conec molt bé –les conec molt bé– i no les penso explicar en aquest moment. *(Remor de veus.)*

Però el que no estic disposat a admetre, senyor Montilla, és que diguin que Convergència i Unió està sola, perquè Convergència i Unió, sempre que ha estat cridada a pactes importants, ha estat allà, podent contemplar des de l'oposició com el govern de torn «s'estrellava». Però ens ha preocupat més que «s'estrellés» un país sencer que no pas un govern concret, i per això hem estat allà. Aquí, a Catalunya, i a Madrid. Al costat seu, del seu partit. No ens poden dir, vostès, que nosaltres estem sols, no ens ho poden dir, perquè és mancar absolutament a la veritat.

Vostè és un home, diu, de paraula i conseqüent. Faci el favor de ser conseqüent també en aquesta... Una altra cosa és que a vostès els convingui que Convergència i Unió estigui sola per a determinades coses. A efectes de governar, és evident que vostès no ens volen, és molt evident. Però, a efectes d'ajudar que els grans temes vagin endavant, aleshores no només ens han volgut, sinó que a més a més ens han demanat que hi poséssim la cara primer nosaltres, i sobretot nosaltres. I la hi hem posada, i hem rebut bastantes bufetades, i se'ns han dit coses que a nosaltres, que som nacionalistes catalans, no ens agraden gens i ens dolen al cor. Se'ns ha dit «traïdors», com qualsevol català que va a pactar a Madrid alguna cosa important. M'entén? I la cara la hi hem posat nosaltres.

I, per cert –ara que el senyor Iceta fa demostracions d'un mínim d'afecte, no? –, escolti'm, si tant, tant, tant, no hi vam posar la cara, el senyor Iceta..., rellegeixi les declaracions..., vaja, les manifestacions fetes i que consten en acta en diverses sessions del Congrés dels Diputats en la tramitació de l'Estatut, com agraïa el paper de Convergència i Unió. I no només l'agraïa, sinó que el valorava, i el valorava molt. Per tant, escolti, de sols, re de re –de sols, re de re. I lamento no poder explicar més coses en aquest moment, perquè encara demostrarien que de sols re de re –de sols, re de re.

Dos o tres temes finals. Quan s'ha analitzat l'actuació sectorial, vostè anava dient que vostè fa referència a tot. No li he pas dit que no hi fes referència. Escolti'm, va ser un discurs d'una hora i mitja i allà pràcticament hi surt tot. No li he dit que no hi fes referència. Jo el que li he volgut fer entendre és que crec... –ho crec–, em puc equivocar jo i pot estar encertat vostè, no?, però almenys aquesta és la meva opinió. Quan un candidat a la presidència de la Generalitat ve al Parlament a ser investit i explica un projecte, crec que, si a més a més és la primera vegada que ho fa i a més a més no té una experiència de govern, en aquest cas de govern de la Generalitat al darrere, en aquell moment ha d'explicar, encara que sigui a grans trets, quines són les grans prioritats del seu projecte per al país. I crec que vostè ahir va fer això que li he dit: un *collage* de moltes i moltes coses, que algunes d'elles deuen estar molt bé i que ja anirem veient en el pas del temps, però que allà no hi havia un relat, allà no hi havia un projecte que poc o molt es pogués entendre. Jo li he intentat explicar, destriant de tot això que vostè va dir i de coses que són pròpies de Convergència i Unió, quines són les grans prioritats que crec que té aquest país en aquest moment i formulades de la manera que les hem formulades. Simplement això. Per tant, no es tracta d'entrar un punt o un altre punt. Ara, un parell de coses sí que els vull dir.

Vostè diu: «Ara s'ha notat molt més el tema de les polítiques socials perquè hi han més diners.» Home, això ha estat una constant en la història dels últims trenta anys, o dels últims vint-i-cinc anys. A cada legislatura hi havia més diners pels acords de finançament diferent que s'anaven fent, i a cada legislatura, governés qui governés, es posaven més recursos en les polítiques socials. O és que vostès es pensen que els recursos que posàvem nosaltres l'any 2000 en polítiques socials eren els mateixos que els de l'any 85? És clar que no!, i vostès ho saben molt bé perquè ara ja han gestionat el pressupost de la Generalitat.

I una altra cosa, i aquí m'adreço més al president Maragall. Se'n recorden del debat d'aquell estiu del 2001, del nou model de finançament avui vigent –avui vigent–, amb el senyor Pascual Maragall des d'aquesta tribuna dient: «Us heu venut el finançament, no tindrem ni un euro més»? Doncs, escolti'm, si amb el mateix model vostès poden pujar més d'un 60 per cent el pressupost en tres anys, deu voler dir que algun euro més, com a conseqüència d'aquells pactes de l'estiu del 2001, sí que hi devien ser, no?, o no? O ni aquest reconeixement ara es pot fer, després de les mentides que van dir? *(Veus de fons.)* Mentides..., mentides! Van dir mentides, perquè en aquell moment estaven en l'oposició. Perdonin, van dir mentides i sabent-ho, per això dic «mentides», perquè estaven a l'oposició i vostès..., si es tractava de

destrossar qualsevol guany que encara que fos bo per a Catalunya era també vots potser per al Govern de Convergència i Unió.

Doncs, mirin, una part d'aquests diners de les polítiques socials vénen precisament pels acords de finançament de l'any 2000. I no nego que a través de la gestió del conseller Castells, doncs, això també es pot haver millorat. No ho he negat mai. Igual que de la gestió del conseller Homs, que també la va fer, i bona. M'entenen? Bé, si no es tracta de trencar tants fils... Vostès volen buscar diferències a tot arreu. Doncs, mirin, hi ha coses que afortunadament van bé, i van bé perquè fa anys que estan ben orientades. I si tinguessin un mínim d'objectivitat aquestes coses també les reconeixerien. I com que ara no hi ha eleccions, és més fàcil de reconèixer.

Un altre tema. Vostè diu que s'està fent el primer tram del quart cinturó. No, senyor Montilla, s'equivoca. No s'està fent el primer tram del quart cinturó. S'està fent el segon. Sí. O és que la Mataró - Granollers no és un tram del quart cinturó? *(Veus de fons.)* Ah, no?, la Mataró - Granollers no és un tram del quart cinturó, d'aquella anella que havia de portar de Mataró fins al Garraf? És clar que sí: Mataró - Granollers, Granollers - Terrassa, Terrassa - Sabadell, etcètera, fins a Martorell. Sí, feta per un govern de Convergència i Unió. Gratuïta, i saben per què? Perquè ens vam anticipar a una obligació que en part era de l'Estat. Ara, vostè no em digui que el quart cinturó està desbloquejat, perquè, una de dues, aleshores sóc jo que no entenc res. Els d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa segueixen dient que no es farà el quart cinturó. He escoltat els dirigents d'Esquerra Republicana parlant d'un carrer major del Vallès, en campanya electoral. I vostè diu que sí que s'està fent. Doncs, comencem bé! Comencem bé, comença la festa! I encara no és president, vostè!

Miri, el quart cinturó es farà o no es farà, inclòs el tram Terrassa - Granollers. Si tan coherent ha de ser el Govern, doncs, miri, és fàcil de respondre això, i així sabrem si realment Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana s'han empassat el quart cinturó o encara no se l'han empassat. No és tan difícil de respondre això. I no em digui que el Pla d'infraestructures que vostè va citar ahir, d'aquest estiu, és un pla que ja està d'acord amb tot el Govern. M'agradaria sentir-ho, això, per part de tots els membres del Govern, sense retocs, perquè vol dir que aquí algú aleshores ha explicat coses que no eren. Alguns fent bandera que hi hauria coses que no es farien i altres dient que sí que es farien, i ara resulta que tots estan d'acord però no expliquen com. Jo crec que l'opinió pública té dret, en aquest moment, a saber alguna cosa més.

Dos temes finals, en aquests vuit minuts que queden. Vostè ha parlat de l'Estatut i de la seva tramitació a Madrid. I ha dit, si no recordo malament, que vostè no l'hauria retallat tant. Oi que ha dit això? *(Veus de fons.)* Sí, com nosaltres. Jo he sentit això. Ho ha dit o no? És que si no ho ha dit prefereixo no... *(Veus de fons.)* Ho ha dit.

Senyor Montilla, vostè, a més a més d'exministre, és..., que era el que era en aquell moment quan es tramitava l'Estatut, és també i era primer secretari del Partit dels Socialistes de Catalunya. Si vostè considera que no s'havia d'haver retallat tant, per què no ho va dir? Vostè, com a primer responsable d'un partit català, per què no ho va dir? Si considerava que la retallada era excessiva, per què no va deixar sentir la seva veu? Per què no va fer declaracions queixant-se? Per què no va dir en què volia que no fos tan retallat? Perquè jo recordo perfectament les reunions de negociació de l'Estatut amb el Partit Socialista, on vostè hi era, i no recordo que en cap moment digués que alguna cosa que s'estava negociant s'havia de negociar millor a favor de Catalunya, i no entraré en detalls.

Vostè creu que es pot pujar en aquesta tribuna al Parlament de Catalunya i dir el que vostè acaba de dir, quan vostè el 30 de setembre..., vaja, l'1 d'octubre de l'any 2005, quan va sortir aquest Estatut del Parlament de Catalunya, va ser el primer socialista que va dir obertament que totes les esmenes que vostès havien perdut en el tràmit parlamentari aquí les recuperarien allà, quan aquí l'ànim que hi havia era d'anar a defensar un estatut que era molt difícil que sortís tot sencer? I ho sabíem perfectament, però era un dia després, era l'endemà que s'aprovés aquell Estatut en aquest Parlament de Catalunya. Vostè va ser el primer a posar-hi aigua, un gerro sencer d'aigua freda a sobre. Però no només ho va dir, senyor Montilla, sinó que ho va fer. Ho va fer conjuntament amb el Partit Socialista a nivell espanyol. Mai va aixecar un dit per intentar que sortís el màxim possible de l'Estatut aprovat per aquest Parlament de Catalunya. Sempre va confiar que altres farien la feina, i la van haver de fer. Això sí, vostè aixoplugat, i les poques declaracions que feien eren en aquest sentit. En tinc unes de l'abril d'aquest any, seves, directament, on diu que vostè se sent molt més confortable amb l'Estatut aprovat a Madrid i referendat pel poble de Catalunya que no pas amb l'Estatut que va sortir el 30 de setembre d'aquesta casa.

Per tant, no em parli de les generacions i de l'ambició de futur, etcètera, perquè, miri, jo, que he rebut moltes bufetades per fer els pactes que vaig fer a Madrid, segueixo pensant que l'Estatut del 30 de setembre és molt millor que no pas el que vàrem pactar. *(Aplaudiments.)* M'entén? Segueixo pensant això.

I a nosaltres ens poden dir moltes coses, però hi ha límits, senyor Montilla, que no estem disposats a deixar-los passar. Jo li he dit que tinc una valoració seva, doncs, personal no només de respecte sinó..., crec que és una persona que efectivament té uns valors i unes actituds que en part són positives. I ho he dit públicament més d'una vegada, a més a més, i més de dues. Ara, no crec que sigui un valor positiu pujar en aquesta tribuna i dir que vostè hauria rebaixat menys aquest Estatut, perquè no s'ho creu ningú, i sobretot no s'ho creu vostè. I si vostè mateix es fa trampes al solitari, vol dir que alguna cosa falla, també; falla alguna cosa greu, a més a més.

Per tant, miri, va ser el que va ser, va passar el que va passar, i Déu n'hi do el pacte a què va poder arribar Catalunya en aquell moment!, Déu n'hi do, també, com el va referendar el poble de Catalunya! I és evident que és un marc d'autogovern que ens permet, a partir d'ara, si les coses es fan bé, treure molt més rendiment pos-

sible a polítiques que després afecten directament el benestar de la gent.

I vostè ens diu: «Mà estesa», mà estesa per no sé quantes coses, no? La trobarà; ja li ho dic, que la trobarà, com l'han trobada en aquests darrers tres anys. Ara, els demano dues coses. Crec que les puc demanar. Vostès poden contestar el que vulguin contestar; jo crec que les podem demanar des de Convergència i Unió.

Primer, que quan es tracti de negociar amb Convergència i Unió gran temes de país, vostès tinguin una posició conjunta com a govern. Nosaltres aquesta feina no els la podem fer. Quan vostès vulguin negociar grans temes que considerin que hagin d'anar endavant, vostès portin una posició conjunta del Govern, i aleshores Convergència i Unió negociarà amb la mà estesa els grans temes de país. Si vostès internament, tal com han organitzat el Govern, no són capaços d'arribar a aquests consensos, aleshores no ens poden demanar el consens amb nosaltres sense que passi res. Vostès, si no arriben als consensos que han d'arribar per fer funcionar les coses, hauran de prendre decisions.

I quan prenguin decisions, les que siguin, Convergència i Unió tindrà la mà estesa per poder acordar temes amb vostès. Identifiquin les grans prioritats del país, les de veritat, més enllà de qui està al Govern i qui està a l'oposició, identifiquin aquestes grans prioritats i sàpiguen que en temes molt importants de país hi pot haver certament majories que poden tirar endavant aquests temes, però això té unes condicions. No ens demanin a nosaltres salvar les discordances del Govern, perquè no és la nostra feina. Això s'ho han de salvar vostès..., si es produeixen, i si no es produeixen, molt millor.

I última cosa que crec que els podem demanar. Mà estesa? Doncs, miri, a mà estesa, mà estesa per part nostra. Ara, aleshores no ens diguin que estem sols; aleshores no ens diguin que estem sols, perquè nosaltres, senyor Montilla, no hem fet res per estar sols –no hem fet res per estar sols–, bé, com no sigui subsistir i existir. *(Remor de veus.)*

El president

Senyores diputades, senyors diputats... *(Pausa.)* Senyor Mas, li queden deu segons.

El Sr. Mas i Gavarró

Com no sigui existir. Però no hem fet res i vostès ho saben. No estem mirant el passat, senyor Montilla, no l'estem mirant. Nosaltres ens sentim orgullosos del passat i de quan va governar Convergència i Unió. Tenim dret a sentir-nos orgullosos d'això. Però sabem perfectament quines són les circumstàncies de la política catalana i volem fer la nostra contribució, la que ens guanyem legítimament, res més que això, ni més res més ni res menys. Mà estesa? Mà estesa; però facin el favor de no voler situar Convergència i Unió com una formació política aïllada de la política catalana, perquè vostès saben perfectament que això ni correspon a la veritat ni correspon a la nostra voluntat.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula l'excel·lentíssim senyor José Montilla.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies, molt honorable president. Miri, senyor Mas, jo en primer lloc li agraeixo, no?, la cortesia i el *fair play* parlamentari a què vostè feia referència. Si he fet referència també al seu posicionament sobre la legalitat i la legitimitat del Govern, segurament té a veure amb algunes afirmacions que suposo que al llarg d'aquests mesos vostès desmentiran. Entre altres coses –i eren unes declaracions seves–, feia referència a la necessitat de canviar la legislació electoral, entre altres coses, per alguna cosa que té a veure amb això. *(Remor de veus.)*

Dit això, miri, el pacte a què hem arribat no és exclusivament per coincidències ideològiques, com vostè diu; entre altres coses, té a veure amb coincidències programàtiques. Segurament per això vostè ho ha tingut més difícil per arribar a acords; no exclusivament, perquè hi ha alguna porta que es va tancar, almenys amb caràcter permanent, amb algunes excepcions puntuals, no?, que és la que va fer davant del notari, sinó perquè amb el seu programa segurament també es va tancar la possibilitat d'arribar a això, a acords de caràcter programàtic.

Però, miri, aquest pacte és un pacte que no estava fet. *(Remor de veus.)* Pensin –i vostès ho saben *(persisteix la remor de veus)* –..., aquest pacte..., ens vàrem posar d'acord, però podríem no haver-nos posat d'acord, malgrat les coincidències programàtiques, que això sí..., repassin els programes. Per això ens ha estat més fàcil confeccionar un programa, les tres formacions polítiques, un programa per governar Catalunya i per afrontar-ne els reptes. Als nostres programes no hi figuraven ni acords davant de notari, ni hi figuraven tampoc xecs i rebaixes fiscals, entre altres coses. Segurament és per això, perquè hi havia més coincidència programàtica, que, entre altres coses, ha estat possible arribar a aquest acord.

Diu vostè que si no ho haguéssim fet, si haguéssim dit durant la campanya la nostra intenció d'arribar a aquest pacte, no ens haurien votat, perquè el tripartit estava desprestigiat. Miri, això..., respecte al desprestigi del tripartit, hi hauria molt a parlar. Jo en vaig parlar ahir i vaig reivindicar una part fonamental de l'acció d'aquest Govern, de les coses que ha fet; moltes, poc conegudes, entre altres coses pel soroll del debat estatutari i per altres sorolls que hem tingut, dels quals som responsables segurament tots plegats; tots plegats hi hem contribuït, des del Govern i des de l'oposició. *(Remor de veus.)*

Miri, l'important és que hem arribat a un acord sobre una base programàtica, que ho hem fet..., jo crec que tots hem fet una part d'autocrítica on ha pertocat fer-la –de cada formació política, eh?, estic parlant. Nosaltres durant la campanya hem reivindicat una part important de l'actiu que ha representat aquest Govern, de les bases que ha assentat aquest Govern i a les quals vaig fer referència ahir perquè l'acció del nou Govern començarà sobre aquestes bases, sobre aquest edifici a mig construir.

Nosaltres, diu vostè que no..., tampoc al llarg de la campanya, en cap moment vam dir que no pactaríem amb

Convergència i Unió. Repassi també les hemeroteques. Vaig dir que pactes d'aquestes característiques es poden produir exclusivament quan hi ha situacions d'excepcionalitat, que jo pensava que no es donarien a Catalunya. Si vostè repassa algunes de les entrevistes, trobarà aquesta afirmació meva. Situacions d'excepcionalitat s'han donat en algun país d'Europa i han comportat un acord entre les dues grans formacions polítiques; però pensava i penso que no són situacions que en aquest moment es donin a Catalunya. I, per tant, nosaltres no vàrem enganyar ningú, senyor Mas. Vostè ho sap.

Miri, segurament vostè no m'ha entès quan he dit que Convergència i Unió estava sola. He dit que Convergència i Unió no ha estat capaç de trobar socis per governar, perquè vostè pugui ser investit. No he dit que Convergència i Unió hagi estat sola o que la meva voluntat sigui que estigui sola, perquè això, evidentment, entraria en contradicció amb les meves primeres paraules d'aquest matí, que precisament han estat de mà estesa; que jo li agraeixo a vostè que aquesta mà estesa estigui també estesa per part seva.

Miri, vostè diu que Convergència i Unió no era necessària a Madrid des del punt de vista de l'aritmètica parlamentària. I això és així. Però vostè sap que l'aritmètica parlamentària és un tema que és important *(remor de veus),* si des del punt de vista de l'aritmètica parlamentària una cosa no és viable no és un tema menor, però a més a més hi ha una qüestió que té també una importància enorme: un tema tan important com l'Estatut, el nou Estatut de Catalunya, difícilment es podia fer al marge de les aritmètiques parlamentàries, en contra del primer partit de l'oposició a Espanya i del primer partit de l'oposició a Catalunya. Hauria estat un disbarat –hauria estat un disbarat. I això ho dic ara i ho he dit també abans.

Miri, vostè diu que a vostè se li ha dit «traïdor» per part de no sé qui. Nosaltres segurament és que a aquestes coses hi estem més acostumats, no? *(rialles),* i no..., no ens...

Miri, respecte al tema de l'Estatut, jo el que he dit és que les esmenes del PSC eren inferiors –eren inferiors– al resultat final de l'Estatut que vostè i jo hem votat, després d'un procés no gaire fàcil. Jo no m'he posat medalles en aquest exercici, que no ha estat gens fàcil. Perquè, miri, convèncer els diputats catalans que votin l'Estatut, doncs, segurament no és tan difícil, però fer una tasca de pedagogia i de pressió i de negociació perquè l'acabin votant a les Corts Generals els diputats de Conca, de Guadalajara o de Càceres no és tan fàcil –no és tan fàcil. I per tant, miri, reivindico també una certa tasca que ha fet el PSC, que la va fer conscient que era una tasca que havia de fer situat en un segon pla –situat en un segon pla, sí, en un segon pla. Era un dels preus perquè l'operació sortís, perquè per nosaltres era molt important que l'Estatut sortís, importantíssim. I vostè sap que Convergència i Unió i vostè certament se la van jugar, però el primer que se la va jugar, el que més se la va jugar va ser el president de la Generalitat –el president de la Generalitat–, com a impulsor, i el Partit dels Socialistes de Catalunya també, modestament, senyor Mas. *(Remor de veus.)*

Per tant, miri, dic això perquè, si no ho he entès malament, en la seva primera intervenció vostè ha dit que difícilment pot desplegar l'Estatut un partit que hi va votar en contra, amb un president, diguem-ne, que a més a més no hi creu, en ell. I jo hi crec, en l'Estatut, eh? I he treballat perquè aquest Estatut sortís. Sense fotos, certament, sense fotos; a mi les fotos m'interessen ben poc, li ho puc assegurar. I treballaré per desplegar aquest Estatut; espero, evidentment, que de la mà del Govern, dels socis de govern, però també espero que de la mà de vostè, de la mà de vostè també, perquè no serà fàcil, i vostè ho sap. Hi ha temes del desplegament estatutari que no seran fàcils i que, per tant, entre altres coses, requeriran un esforç de totes les forces polítiques catalanes, i especialment d'aquelles forces que creuen en el text.

Miri, respecte al quart cinturó, jo he dit que està desbloquejat perquè hi ha, purament i simplement, trams que estan adjudicats, que tenen empresa fins i tot. En aquest moment hi ha trams que estan ja licitats, i altres que tenen consignació pressupostària en el pressupost general de l'Estat de l'any que ve. Per tant, aquesta obra... Per això he dit que s'està fent, perquè està licitat, perquè hi ha trams que estan licitats, senyor Mas. Hi ha altres trams que caldrà definir-los, evidentment, més, perquè hi ha una definició feta de fa molts anys, que segurament està superada pel pas del temps. I jo crec que tots compartirem fer les infraestructures que el país necessita per al seu desenvolupament, però fer-les de la manera millor possible, respectant el nostre patrimoni natural, respectant el medi ambient. Estic segur que això ho compartirem.

Per tant, senyor Mas, en mi trobarà aquesta mà estesa per negociar, certament, els grans temes de país, sobre la base d'una posició comuna del Govern, faltaria més! I, ho repeteixo, en aquests temes, espero que puguem anar junts; per tant, que el Govern no estigui sol, el Govern de Catalunya, i que vostès no estiguin sols, sinó que puguem anar junts. Aquest és el meu desig.

El president

Senyor Mas, pot fer la contrarèplica.

El Sr. Mas i Gavarró

Bé, moltes gràcies. No, tres o quatre comentaris molt ràpids. En primer lloc, sobre el tema del programa, diu que nosaltres portàvem un programa que no permetia pactar amb els que teníem la porta oberta per poder-ho fer, perquè amb altres la teníem tancada, no? Doncs, una pregunta absolutament ingènua, eh?, per part meva: com és que no se'n va ni parlar, del programa? És a dir, es coneixen uns resultats electorals, hi ha una formació política que guanya amb tota claredat, amb tota nitidesa, una formació política que ha estat al peu del canó, que ha demostrat sentit de país des de l'oposició, que ha estat en els grans pactes de país, i resulta que després, del programa, ni se'n parla. És clar, en quaranta-vuit hores vostès van tenir temps de reunir-se moltes vegades, però amb nosaltres només una, una amb vostès i una amb Esquerra Republicana. Ni una sola paraula de programa. Jo sí que vaig preguntar si hi havia algun

punt del nostre programa que fes nosa, i la resposta que vaig tenir és silenci total.

No seria normal, si s'ha de parlar de programa –que vol dir confegir un programa de govern al servei d'un projecte de país–, que hi haguessin hagut dies i dies i dies per anar parlant del programa i anar coneixent quines eren les diferències? No, senyor Montilla, vostè ho sap molt bé: això del programa és una excusa, una pura excusa per fer altres coses que vostès, doncs, volien fer exactament igual. Que hi tenen dret, hi insisteixo, hi tenen dret, però almenys expliquem les coses tal com són. Per la raó que sigui, vostès, en aquest moment no volen que Convergència i Unió pugui governar Catalunya encara que hagi guanyat les eleccions. És legítim! Però no pel programa –no pel programa–, perquè si fos pel programa, se n'hauria hagut de parlar.

Això que diu vostè dels xecs, no? Escolti, sap que de xecs n'estan donant vostès; el tripartit n'ha donat molts, de xecs! Se n'ha fet un tip! O és que resulta que el complement que rep una persona amb una renda baixa no acaba sent, digui-li com vulgui, un xec o una transferència bancària? Ara ens dedicarem a parlar de com es paguen les coses, per saber si el programa és més sòlid o menys sòlid? No fumem!

O les rebaixes fiscals que vostès diuen. Jo ahir vaig llegir en un diari molt important de Catalunya –que vostè després no ho va dir, però– que vostè volia reduir l'impost de successions i donacions a mínims, mínims, mínims, que, per cert, era gairebé anatema quan nosaltres dèiem..., en proposàvem l'eliminació, que deu estar molt a prop d'aquests mínims, mínims, mínims, que vostè diu; era anatema en altres formacions polítiques amb les quals vostè ha pactat! Aquí sí que tenen una diferència de programa important, que potser per això vostè no ho va esmentar ahir. Doncs, miri, crec que no, crec que això són excuses de mal pagador.

«Les esmenes del PSC a l'Estatut..., haurien estat millors...» Però, senyor Montilla, recordem la història? La recordem? El PSOE, no va presentar unes esmenes a finals de desembre? Que no se'n recorden, vostès, d'això? En aquelles esmenes que hi havia del PSOE, no hi eren els diputats socialistes catalans? Sí o no? Vostès hi eren, en aquelles esmenes! Eren conjuntes!, eren úniques!, de tot el Partit Socialista sencer! I contra aquelles esmenes es va haver de lluitar! No contra les seves d'aquí, que ja estaven superades! Contra les seves i les del PSOE allà! I totes anaven en el mateix calaix! Per tant, no vinguin aquí a presumir que vostès tenien una posició en aquest sentit molt més ferma!, perquè tenien exactament les mateixes esmenes que tenia el PSOE, exactament les mateixes, no les van ni discutir. I les van presentar! I contra aquelles esmenes vam haver de lluitar. Perquè si s'haguessin acceptat aquelles esmenes –i els altres que van intervenir en la negociació ho saben molt bé–, aquest Estatut, aleshores, no hauria sigut un estatut retallat, hauria estat un estatut anul·lat, desdibuixat completament. I eren vostès que estaven en aquell costat de la taula! Per tant, ara expliquem les coses tal com són!

Finalment, vostè ens diu que..., insisteix en això de la mà estesa, etcètera, no? Doncs, miri, d'acord. Ja li he dit que d'acord, no? Fins i tot li proposo una cosa en aquest sentit: fem un ple monogràfic, el mes de gener, per parlar de com s'ha d'aplicar i desenvolupar l'Estatut, amb quins calendaris i de quina manera. Si és un tema que s'ha de fer entre el Govern i, com a mínim, Convergència i Unió, doncs, fem una gran sessió parlamentària, que tothom en el país que vulgui la pugui seguir, que se'n puguin treure conclusions; el mes de gener, perquè no es pot perdre temps en aquest sentit. Aquesta és una proposta concreta que jo li faig per acabar aquest debat...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldria començar fent una referència molt explícita a unes paraules que ha fet el diputat senyor Artur Mas amb relació a la posició d'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè d'aquesta manera passarem full i ja mirarem i parlarem del futur.

Nosaltres som, senyor Mas, abans que res, demòcrates, abans que qualsevol altra consideració. Vol dir que acceptem els resultats democràtics de les eleccions i dels referèndums; n'acceptem la legitimitat absolutament. Considerem insuficient l'Estatut aprovat, però un cop l'ha votat el poble de Catalunya, ja és el nostre Estatut i el defensarem fins al final. Vam votar «no» a la Constitució europea, com va passar també a França i com va passar també a Holanda, i com en públic hi van manifestar discrepàncies molts dirigents destacadíssims del seu propi partit. I estic convençut que si és dolent pactar amb un partit polític que va votar «no» a l'Estatut i va votar «no» a la Constitució, si és tan dolent, suposo que tan dolent deu ser quan, el pacte, Esquerra el fa amb el Partit Socialista i amb Iniciativa, com quan el fa amb vostès, suposo jo, si no és que aquí falla algun element d'anàlisi.

Jo reconec que vostè ha estat i és un gran candidat i un gran polític. Ho reconec, no només en nom del meu partit, sinó que estic segur que expresso també l'opinió dels partits de la majoria d'entesa. Vostès, com a Convergència i Unió, han fet moltes coses positives durant vint-i-tres anys, si no, no haurien governat durant vint-i-tres anys; ho reconeixem. I la nostra obligació és continuar allò que de positiu vostès han fet. Només li demano una cosa, i és: no vulgui competir, senyor Mas, en la campanya contra Esquerra amb determinats professionals de certs mitjans de comunicació de Madrid; certes coses deixem-les en mans dels professionals de Madrid.

I una darrera consideració –una darrera consideració. Vostè, més enllà d'un to que no era exactament d'agraïment cap al Partit Popular de Catalunya, sinó en algun moment fins i tot amb un cert aire una mica humiliant, va plantejar un plebiscit entre vostè i les formacions polítiques que ara hem acordat un govern per a Catalunya. Doncs, bé, s'ha de reconèixer que vostè aquest plebiscit no el va guanyar. I dit això...

Fa sis anys, en la presentació d'un llibre sobre el catalanisme, amb l'assistència dels cinc dirigents, els cinc líders de les diferents formacions polítiques catalanes del moment, tots –tots– van acabar reivindicant per a ells mateixos el catalanisme, per a ells personalment i també per al seu partit. Si el catalanisme és el patriotisme dels catalans i les catalanes per Catalunya, és normal que la majoria d'aquest Parlament en sigui, tan normal com la dimensió patriòtica espanyola a les Corts Generals o francesa a l'Assemblea Nacional de França. Més aviat cridaria l'atenció que no fos així ni en aquest Parlament, ni en el Parlament espanyol, ni en el Parlament francès. Qualsevol pacte, doncs, en general, hauria estat un pacte entre partits catalanistes que estimen el país.

El catalanisme, doncs, no és patrimoni de cap partit. No hi ha, ni hi ha estat mai, ni espero que hi sigui mai, un partit únic del catalanisme; cadascú sent, vol i estima Catalunya de manera diferent i defensa projectes estratègics diferents per al mateix país. Hi ha un catalanisme més còmode, o no tant, amb l'autonomia que tenim, un catalanisme federalista i un catalanisme que vol un estat per a Catalunya com a horitzó final. Però cap catalanisme no té l'exclusiva del país, ni el monopoli dels símbols nacionals, ni és dipositari o titular del poder per dret natural.

Parlo, doncs, en nom d'un d'aquests catalanismes, el que vol Estat com a horitzó final, que ha establert una entesa amb altres dues formacions polítiques per formar govern; una entesa que disposa d'una majoria parlamentària suficient perquè el Govern de Catalunya hi trobi el suport necessari per aplicar les polítiques que consideri oportunes, exactament el mateix que passa en totes les democràcies del món.

Aquest Govern, al capdavant de la Generalitat, haurà de fer front als grans reptes que tenim com a país els pròxims anys. Aquests desafiaments col·lectius, nacionals, de país, només es podran superar satisfactòriament si ho fem col·lectivament, tota la nació, tot el país. El Govern hi tindrà la responsabilitat primera i principal, però hi ha objectius que ens afecten a tots i tots hem de poder participar-hi. Ens farà falta consens, per sobre dels partits, per a grans temes de país. Haurem de fer grans pactes nacionals, acords nacionals concrets, de conformitat amb la millor i més eficaç tradició del catalanisme: la política unitària més enllà de les diferències legítimes, com la Solidaritat Catalana, la Mancomunitat o l'Assemblea de Catalunya. Volem ser, els partits que conformem la majoria, el Govern d'un poble que assumeix serenament la seva condició de nació, amb naturalitat, no com un gest d'hostilitat cap a ningú, sinó com una afirmació tranquil·la d'allò que som i que no volem deixar de ser, sense complexos, ni incomoditats, ni ambigüitats.

Som el que som i parlem com parlem, i no estem disposats a demanar disculpes a ningú per aquesta realitat, com tampoc no ho faria cap altre poble del món. Volem tenir, i tindrem, les millors relacions amb els altres pobles de l'Estat i de la península i del món, i amb les seves institucions. Els respectarem i demanem que ens respectin també a nosaltres.

Aquest serà un govern fet, pactat i decidit *a* Catalunya i *des de* Catalunya, no a sis-cents quilòmetres o des de sis-cents quilòmetres de distància. És fonamental que tots els partits polítics catalans vulguin governar Catalunya abans que res, perquè el dia que un partit no vulgui governar Catalunya si l'aritmètica li ho permet..., serà un partit perdut per a la política nacional.

Volem governar per a tothom: per als que ens han votat i per als que no ho han fet, per als d'esquerres, els de centre i els de dretes, per als catalanistes i per als que no en són, per als que se senten nacionalment catalans i per als que comparteixen aquest sentiment amb el de ser també espanyols o altres identitats. Les identitats són personals i lliures, i aspirem que tothom, vingui d'on vingui, parli la llengua que parli, hagi nascut on hagi nascut, acabi identificant-se amb el país on viu i treballa, on potser ja té enterrats els pares, i que serà plenament la nació dels seus fills i dels seus néts. Aquests, tots sense excepció, són els nostres.

El catalanisme d'aquest Govern no serà catalanisme de cap de setmana, serà un catalanisme de pluja fina, un catalanisme de la quotidianitat, de construcció diària, un catalanisme d'autoestima i valoració positiva de les coses pròpies, sense negar les que no ho siguin, i sense complex d'inferioritat. Parlo d'un país que se sent orgullós de la seva societat, de la seva cultura, dels seus productes de la terra, de la mar, de la fàbrica, de l'obrador i de l'ordinador, i que, en conseqüència, en fa un atractiu turístic, comercial i una força econòmica.

Hem de dir el que som, perquè en un món on cada vegada tot serà més igual, el que anirà més buscat és el que serà diferent. Hem de situar en el mercat el que som i associar-ho a una idea de qualitat, de feina ben feta, de producte de qualitat, fet per gent seriosa i competent; aquest ha de ser també el nostre valor afegit.

Deixin-me, doncs, que els parli d'alguns d'aquests reptes de país. En primer lloc, l'educació. Tenim el fonament immediat del Pacte nacional per l'educació, que alguns ens consta que van combatre i que van voler impedir amb pressions fins al darrer moment, però es va aprovar. És el fonament més remot..., el més immediat, el pacte nacional; el més remot, la tradició pedagògica del país: moderna, avançada, lligada a la nostra realitat, oberta al món. Ara hem de desenvolupar aquest pacte nacional i mirar més lluny, perquè els països on l'economia funciona millor són aquells on la gent està més ben preparada. Per això, l'educació ha d'estar i estarà al centre de tota estratègia de govern.

Volem un país que respecti els seus mestres, que els retorni la consideració social i el prestigi públic, cosa que fa condemnable des de tots els punts de vista les agressions, les amenaces o les coaccions als professionals de l'ensenyament, tant per part d'alumnes com dels seus familiars. Aspirem a reduir el nombre d'alumnes

per aula a secundària, a disposar d'unes generacions de joves preparats, que, amb el català com és ara l'idioma vehicular de docència, siguin competents en català, i en castellà, i en anglès, i hem d'esforçar-nos perquè disposin també d'una competència bàsica en una quarta llengua, en el nostre cas el francès.

Hem de disposar d'un model educatiu que sigui útil i atractiu, adequat perquè els joves s'incorporin al mercat laboral en les millors condicions possibles, però també perquè els faci aptes per conviure en una societat democràtica basada en el respecte als altres i a la seva diferència.

Hem de familiaritzar els joves estudiants ja des de primària amb la ciència i la tecnologia per promoure vocacions professionals d'alt valor afegit. Aquest és el primer repte.

El segon és la cohesió social. Si alguna cosa fa diferent Catalunya d'altres nacions és que aquest és el país de la llengua i la cultura catalanes, aquesta és la nostra aportació insubstituïble al patrimoni de la humanitat, i cada poble fa la seva aportació. Però no volem que Catalunya sigui només això. Volem que Catalunya sigui i continuï sent una terra d'oportunitats, un país d'acollida, una nació on els ciutadans i les ciutadanes tenen una veritable igualtat d'oportunitats, on les polítiques socials són avançades, els drets bàsics són universals, els serveis públics, la sanitat, l'educació, el benestar i la democràcia són de qualitat i són per a tothom. De la mateixa manera que en els països escandinaus el benestar dels seus membres forma part de la seva identitat nacional, al costat de la seva llengua i cultura, que només tenen ells, nosaltres volem que també el benestar formi part de la nostra identitat nacional. Catalunya, doncs, també com a país de qualitat de vida, de vida material, cultural i democràtica.

Un país així, una nació així té una enorme capacitat d'atracció civil i reclama cohesió social perquè els seus membres se sentin orgullosos de ser-ne, perquè han trobat aquí la dignitat negada en altres llocs, com la hi van trobar en el seu moment el meu pare i els pares, mares i familiars de molts dels que ocupen aquests escons i de molts del que ara ens estan escoltant des de casa seva.

No defensem, doncs, només –que també– un catalanisme cultural, defensem també un catalanisme social, un veritable patriotisme social. L'expressió, el concepte ni és meu, ni és d'Esquerra, ni és d'aquest Govern d'entesa; l'expressió, el concepte és d'en Josep-Narcís Roca i Farreras, un dels precursors més destacats del sobiranisme català d'esquerres, ni més ni menys que a finals del segle XIX; fa molt més, doncs, de cent anys. No inventem res, sabem quina és la tradició i la cultura política de l'esquerra catalana i la continuem.

I sabem que la salut és l'element essencial del benestar personal, i allò que avui preocupa més la gent són les llistes d'espera. Sabem també com s'ha millorat al llarg d'aquests darrers temps, però també sabem que encara queda camí per recórrer, per escurçar la distància en temps que hi ha per al mateix cas, de vegades, entre una comarca i una altra per a la mateixa atenció. L'objectiu ha de ser que en quatre anys ens posem al nivell dels països més avançats d'Europa i puguem reduir les llistes d'espera, però sobretot hem d'adquirir, com ha estat fet, el compromís públic que en cas de sospita de càncer les proves de diagnòstic i, si cal, l'inici del tractament o de la intervenció es facin tots dos en menys d'un mes. Dotar de noves funcions els centres d'atenció primària, potenciar el paper dels molts i bons professionals de la infermeria que tenim, són també mesures que han de contribuir a una millor prestació sanitària per a tothom, i així revaloritzarem i aprofitarem millor el paper de metges i el paper de personal d'infermeria.

Tenim avui a Catalunya més de tres-centes mil persones amb problemes reals de dependència, persones amb escassa mobilitat, persones amb discapacitats molt diverses, persones que depenen d'altres, que no es poden valer per elles mateixes. Doncs bé, farem un pla de xoc per a l'atenció domiciliària d'aquestes persones, per augmentar les cobertures i les hores d'atenció, per assegurar uns serveis bàsics arreu del territori, sabent que són diferents les situacions en el medi urbà i en el medi rural.

Hi ha moltes persones que viuen soles, que són dones grans, en pisos vells, sovint sense calefacció i sense ascensor, gent gran que passa dies sense sortir al carrer, gent gran que sap que ha de baixar les escales amb les bosses buides i que després les haurà de pujar amb les bosses plenes. Hi ha coses que no pot fer certa gent sola: fer gestions legals, rentar la roba, comprar menjar i productes d'higiene, fer dissabte a casa. Aquesta gent, hem d'ajudar-la perquè algú ho faci per ella, i ho farem. I ho farem pensant també en els familiars de persones dependents, familiars que, al seu torn, també són en certa manera dependents, perquè depenen de l'atenció permanent d'una altra persona. Per això millorar l'atenció a domicili ha de permetre també un respir personal a aquests familiars.

Tenim avui que set de cada deu joves catalans fins als vint-i-nou anys –set de cada deu– viu encara a casa del pare i de la mare. Hi ha, doncs, un problema evident d'habitatge –no només per a la gent jove, però sí de manera molt particular–, al qual aquest Govern farà front amb mesures concretes que ja han estat anunciades. Sis de cada deu joves que treballen tenen contracte temporal. El 20 per cent dels universitaris de tot l'Estat són catalans, però només arriben aquí el 9 per cent de les beques. Són, lògicament, alguns dels temes urgents als quals, amb voluntat i decisió, aquest Govern farà front.

Però segurament sí que hi ha un element que en l'àmbit de la cohesió social és més urgent que cap altre: em refereixo al fenomen de la immigració. Tenim que Catalunya és, entesa així per a tothom, una terra d'oportunitats probablement des del mateix segle XIII. A Catalunya s'hi viu bé; tan bé, que ningú dels que hi vivim ens en volem anar i, al contrari, ve gent de fora a viure-hi. La immigració és un fenomen social, una realitat a la Catalunya d'avui, amb municipis on la població vinguda de fora s'acosta ja al 50 per cent. Ja som més de 7 milions; es parlen aquí més de dues-centes llengües. Tenim desenes de milers de ciutadans romanesos, ciutadans que, al costat de centenars de milers de marroquins i equatorians, viuen entre nosaltres i són els nous catalans i catalanes d'avui.

Ni podem tancar portes, ni les podem obrir de bat a bat. Cap país no ho pot fer sense posar-ne en perill la cohesió interna i el nivell de benestar. Hem de poder decidir sensatament, d'acord amb l'Estat, quanta gent cada any pot tenir garantida la seva vida amb dignitat i en condicions, sense que aquells sectors socials interns que ara reben cobertura pública se'n sentin amenaçats. Més immigració vol dir més recursos per a la immigració, i no pas treure'ls dels uns per donar-los a uns altres. Hem de fer possible el reconeixement de drets socials sabent que ha d'anar acompanyat de la responsabilitat dels deures civils, perquè l'objectiu de la gent de fora ha de ser finalment convertir-se en gent de dintre.

Les aules d'acollida dutes a terme, realitzades pel Govern sortint, han estat un exemple magnífic de voluntat de la societat catalana d'incorporar els nouvinguts i fer-los compartir la nostra llengua, els nostres valors i el nostre benestar. Aquest i altres àmbits només podran ser resolts satisfactòriament amb un gran acord nacional sobre immigració, que no haurà de fer només el Govern: també el conjunt de partits de l'oposició, i més particularment el conjunt de la societat catalana.

Hi ha un tercer repte, que és el repte de la modernització. Necessitem tenir, més enllà de les pròximes eleccions, una mirada llarga sobre el país, decidir quin futur volem per a Catalunya. No podem competir amb mà d'obra barata amb els països de l'Est d'Europa, ni podem competir ni volem competir amb un turisme de masses de poc nivell adquisitiu, com alguns països del nord d'Àfrica. Al contrari, hem de ser un país amb valor afegit, amb gent preparada, amb l'economia del coneixement i la identitat, amb infraestructures adequades i tecnologia avançada. Hem de pensar en la Catalunya del 2025: quants serem?, on viurem?, de què viurem?, quines infraestructures necessitarem per comunicar-nos? És en funció d'això que hem de preparar el futur i anticipar-nos a les necessitats que vindran.

Hem de mirar el país com un tot, sobretot en el terreny de les infraestructures, hem de tenir-les ben connectades entre elles; aquella terra estructurada que reclamava Prat de la Riba als anys deu, l'hem de tornar a reivindicar avui amb sentit comú. I hem de saber distingir entre les grans infraestructures d'alta capacitat, per passar-hi ràpid i de llarg –que en necessitem, i bones–, de les infraestructures de la quotidianitat per garantir la mobilitat dels residents en un territori. Hem de saber gestionar i poder gestionar els nostres aeroports i tenir-hi l'última paraula des d'aquí, i assegurar les connexions intercontinentals. Hem de potenciar els ports de Barcelona i Tarragona per a mercaderies i passatgers. Hem d'adoptar seriosament el ferrocarril com a solució real a la mobilitat quotidiana de molta gent, i per això cal parlar del quart cinturó ferroviari.

Hem de pensar també a vertebrar el país interiorment. Hem de tenir una visió nacional del territori, que pensi no només en la Catalunya litoral, on viu el 80 per cent de la població, sinó en la Catalunya interior, la Catalunya rural, la Catalunya de muntanya, que també és Catalunya.

Avui tenim un país amb una xarxa enorme d'empreses petites, mitjanes i d'una dimensió diferent. Necessitem, perquè el país continuï en la millor direcció, una formació professional, com ja s'havia començat a fer, amb més prestigi, amb més reconeixement social. Necessitem una tecnologia que avui, avançant com avança, molt ràpidament, pugui ser posada a disposició de la formació continuada, per anar actualitzant coneixements. Hem d'acostar assignatures, pràctiques, aprenentatges i titulacions a les exigències del món laboral i empresarial. Ens calen, com ja tenim, i encara millor, universitats ben estructurades i finançades, on vulguin venir a treballar i estudiar bons investigadors. Hem de connectar la recerca pública i la privada. Hem de dur joves a fer bones carreres en àrees científiques i tècniques. No hi ha una economia d'èxit sense una indústria forta, amb professionals altament qualificats en l'àmbit de la gestió i la tècnica, i Catalunya és un país industrial amb tradició, cultura i voluntat industrial, i ho continuarà essent.

Volem que el Govern de Catalunya –i ho farem– simplifiqui, agiliti i faci més fàcil tot l'entramat burocràtic, amb l'objectiu de fer molt més senzilles les coses a les iniciatives empresarials, a través de les oficines de gestió empresarial. I també alguna cosa seriosa i determinant, i probablement definitiva, haurem de fer davant del que va ser en el seu moment la Llei de la intervenció integral de l'Administració ambiental. Hi ha segurament una proliferació excessiva de normes que condicionen i limiten la capacitat operativa de les empreses; hi ha normatives molt restrictives que creen distorsió entre municipis i territoris pels nivells diferencials de reglamentació i de burocràcia. Doncs bé, això ho hem de resoldre, això ho hem d'arreglar, sabent que aquest país s'ha fet gran gràcies al valor de l'esforç, el treball, el risc, la iniciativa, la tenacitat, el rigor i la disciplina.

Volem, com a quart repte, fer de la cultura una de les prioritats del Govern. La cultura catalana ha de saber reorientar el seu rumb en unes direccions molt concretes: ha de guanyar accessibilitat; ha d'assumir positivament major diversitat i complexitat internes; ha d'eixamplar la participació de la ciutadania en les associacions i les activitats artístiques i culturals; ha d'apostar més decididament per la creativitat; ha d'enfortir les seves bases empresarials i industrials; ha de fer-se més present als mitjans de comunicació i en els propis mercats de proximitat; ha de potenciar la seva projecció exterior i situar-se ben col·locada en els mercats internacionals.

El patrimoni cultural existent s'ha de fer més accessible millorant instal·lacions i apropant-lo al món educatiu però també al turisme, establint un pla sistemàtic de digitalització de continguts dels principals fons patrimonials, textuals, audiovisuals, icònics, monumentals, per tal de fer-los immediatament disponibles en línia. La digitalització, doncs, de la cultura ha de ser un objectiu prioritari.

També, potenciar la participació popular en la cultura ha de ser un objectiu fonamental de l'acció pública en aquest àmbit. La cultura popular catalana que considerem avui tradicional és el llegat de la participació popular en la cultura en el passat que ara renovem. Doncs bé, allò que pugui ser la cultura popular tradicional catalana del segle XXII, en bona part, encara està per fer, i l'hem de fer. El seu fonament serà la cultura popular participativa d'avui i dels pròxims anys, i serà més popular, més

potent, més genuïna, més representativa, més nacional, com més gent i més intensament hi participi; com més complexa i diversa esdevingui aquesta cultura popular, amb més fermesa anirà cap al futur.

En les arts i la cultura de creació, inclosa la tecnicocientífica, el pensament, hem d'apostar decididament per facilitar les condicions en les quals la llibertat, la voluntat innovadora i la creativitat permetin l'aflorament de l'excel·lència. Les polítiques culturals difícilment poden assegurar el talent, la inspiració o la genialitat, però sí que poden treballar per dotar els professionals de les arts i la cultura d'unes condicions que n'afavoreixin la manifestació. Per això és important l'aprovació de la llei i la creació del consell de la cultura i de les arts, i l'activació d'altres lleis com l'estatut de l'artista o la del mecenatge cultural. Una producció especialitzada de qualitat i la intensificació de la participació ciutadana en la cultura són una base per abordar polítiques d'enfortiment i d'expansió de les empreses i les indústries del sector cultural i artístic.

Els mitjans de comunicació constitueixen també avui una plataforma bàsica de les indústries culturals, han esdevingut l'espai de referència principal en els processos de conformació de l'opinió pública. Això exigeix que l'actuació del Govern respecte als mitjans sigui transparent i escrupolosa en la preservació de les condicions d'independència de les empreses i els professionals que hi treballen, així com en la garantia de la lliure competència i el pluralisme, que és indispensable per a una democràcia de qualitat.

Haurem d'assegurar l'assoliment de l'objectiu de desgovernamentalitzar els mitjans públics audiovisuals, de tots; el compliment de la seva missió de servei públic, concretada en els objectius fixats en els contractes programa, s'ha de basar en la neutralitat i la independència professional, la responsabilitat, l'afany de qualitat i el servei als interessos col·lectius. Han de tenir la millor dotació possible, material i humana, i han de contribuir també, com totes les televisions públiques del món, a crear un espai propi de referències socioculturals en la llengua pròpia del país.

Per això, cal procedir amb urgència a l'aprovació de la llei de reforma de la corporació catalana de mitjans audiovisuals, i aplicar-la, i fer efectives les previsions de modernització del conjunt del sistema; enfortir el paper del Consell de l'Audiovisual.

Caldrà també coordinar esforços per fer viable i harmònica la migració definitiva de les emissions televisives a la tecnologia digital; enfortir i impulsar l'Agència Catalana de Notícies i el baròmetre, i també vetllar perquè la reestructuració de Radiotelevisió Espanyola a Catalunya respecti els drets de les persones, no perjudiqui la capacitat de producció del centre de Sant Cugat i la indústria que s'hi vincula, i no comporti una dràstica reducció de l'oferta radiotelevisiva en català i a Catalunya.

I cinquè i darrer repte: el civisme i la societat responsable. Des de la majoria que conformarà el futur Govern de Catalunya manifestem el màxim respecte per totes les opcions religioses, sense excepció. Amb totes elles, el Govern sortint ha signat convenis de col·laboració i hi continuarà la seva política d'acord i de consens. Reconeixem la seva funció positiva de cohesió social, de consciència de grup i d'impulsió de valors solidaris. I justament perquè ho reconeixem, defensem la laïcitat com el terreny de joc comú, com la llei democràtica, que és l'única compartida per tothom.

Des de la perspectiva de les polítiques de dones, aquest Govern haurà d'aprovar, en primer lloc, l'avantprojecte de llei de drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista, acompanyada de la memòria econòmica corresponent, i fer també, de manera consensuada, un marc legal que garanteixi el compliment del principi d'igualtat d'oportunitats entre homes i dones.

I acabo. És evident que tots plegats ens hem referit en més d'una ocasió al molt que ens preocupava l'abstenció. Doncs bé, l'abstenció sempre és, aquí i a tot arreu, el símptoma d'una incomoditat o d'un descontentament, però més greu que l'abstenció a les urnes és l'abstenció quotidiana dels ciutadans amb la seva societat i amb el seu país, amb les seves entitats, amb les seves associacions. I això afecta tots els nivells.

Abans parlava de mesures a favor de l'empresa, doncs bé, sabem que l'empresa no té pàtria, però els empresaris sí que en tenen. Demano als empresaris i empresàries que s'impliquin més en el país i en la seva gestió. Nosaltres farem que els espais d'autonomia política, els espais de sobirania legal que ens atorga el marc vigent es converteixin en espais d'eficàcia, d'eficiència, de benestar, d'excel·lència, que la gent associï Generalitat a bona gestió, rapidesa, tracte humà i benestar.

Hem de posar, més que mai i amb claredat, el nostre país en el món. Posar el país en el món vol dir donar un relleu particular a l'acció exterior, sabent que tenim des de Catalunya preocupacions globals: el conflicte entre Orient i Occident, el canvi climàtic, la crisi del petroli, el subdesenvolupament. Som catalans preocupats pel món. Per això, aprofitarem el marc legal que ens permet de disposar de delegacions de la Generalitat a l'exterior; seguirem a primera línia el procés d'integració a la Unió Europea; revaloritzarem el paper de les comunitats catalanes a l'exterior; treballarem des del Copca i altres organismes per continuar la línia de plataformes d'aterratge, com ja s'ha fet en països prioritaris com el Marroc o Romania; també en l'àmbit de la col·laboració, de la cooperació internacional amb criteris propis, nacionals, com ja s'ha fet en particular amb el Marroc i amb l'Amèrica Llatina. Catalunya ha de poder marcar les seves pròpies prioritats en l'acció exterior i actuar coordinament en conseqüència.

Ha parlat abans el candidat a president de mà estesa a l'oposició, a tota l'oposició, a la que ja n'era en l'anterior legislatura i a la que s'estrena en aquesta legislatura, a la qual vull donar particularment la benvinguda en aquesta cambra. Un govern responsable exigeix una oposició constructiva, com una oposició constructiva exigeix també un govern responsable. Uns i altres hem de saber estar al nostre lloc i estar-hi bé.

Vull fer una darrera consideració sobre el nou projecte nacional, el nou catalanisme al qual amb tanta il·lusió alguns estem abocats. Els parlo d'un catalanisme integrador, inclusiu, modern; un catalanisme que, procedent d'un país sense místics ni grans capitans, només

es pot basar en la gent; un catalanisme que sigui alhora ascensor social, que asseguri allò que per a molts ha estat el somni català. Parlo no només d'una Catalunya com a punt de sortida, que ho és per a alguns, per a mi ho és, sinó sobretot d'una Catalunya com a estació d'arribada, una Catalunya com a estació final, com a estació de destí.

Volem, des de l'espai d'esquerra que ocupem, des dels nostres valors republicans –i els parlo ara en nom del meu partit–, reformular el discurs i les polítiques del catalanisme. Sóc conscient que es tracta d'una aposta amb risc i amb complexitat, però és urgent, i allò que té risc és estimulant. No reneguem, ni prescindim, ni esborrem la tradició del catalanisme ni la història del nostre país, però la seva posada al dia és imprescindible per fer viable la seva continuïtat en el nou entorn global.

Volem desplaçar el centre de gravetat del catalanisme des del passat cap al futur. El futur és allò que tots tenim en comú, depèn de nosaltres i de la voluntat de cadascú. Volem desplaçar el centre de gravetat del catalanisme des de la conservació fins a la innovació, des de la resistència defensiva, que potser en ocasions també caldrà, fins a la construcció i la imaginació recreadora.

Volem uns discursos i unes polítiques del catalanisme que el facin més obert, més inclusiu, més atractiu i adequat a les condicions de la reproducció cultural i de la generació de les identitats pròpies del segle XXI, més d'acord amb la conveniència de repensar la nació i l'Estat, que tard o d'hora tots els països hauran d'afrontar. Les noves migracions, les que ja hi eren, la diversitat són per al catalanisme una gran oportunitat nacional, amb desafiaments, amb riscos, amb perills, potser amb amenaces, però al cap i a la fi són una oportunitat extraordinària per repensar-nos i projectar-nos cap al futur.

Aquests són arguments que han tingut un pes determinant en l'opció de govern que ha fet Esquerra Republicana en aquestes eleccions. És la clau que permet entendre consideracions de fons, de mirada llarga. Havíem de comprometre'ns d'acord amb la nostra ideologia i els nostres objectius polítics, perquè si els governs no es fan per ideologia política, per què es fan, doncs?

Estem convençuts d'haver adoptat la decisió millor per al futur de Catalunya i de tots i totes les catalanes i catalans. Estem il·lusionats i decidits a posar tot el nostre esforç perquè els objectius obtinguts ens donin la raó, des del convenciment que només el poble de Catalunya pot posar límits al seu benestar i a la seva llibertat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments.*)

El president

Té la paraula l'excel·lentíssim senyor José Montilla.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies. Senyor Carod, podria començar, senyor diputat, dient que..., des de compartir que, evidentment, hi ha diverses maneres d'entendre el catalanisme, totes legítimes, com vostè dit; no totes coincidents, però totes legítimes. Realment, jo també aposto per un catalanisme, com vostè sap, obert, per un catalanisme popular, per un catalanisme inclusiu, un catalanisme de futur, un catalanisme que sàpiga combinar els elements identitaris i els elements socials a la vegada, el catalanisme de les persones; un catalanisme que sigui capaç d'obrir portes, no de tancar-les; un catalanisme també, com vostè ha dit, de la innovació, un catalanisme de futur.

Segurament, entre altres coses, a més a més de les propostes concretes, aquesta àmplia coincidència en el terreny del futur del catalanisme és el que ha possibilitat aquest acord que entre altres coses comportarà afrontar els reptes individuals i col·lectius del nostre país al llarg dels propers anys.

Vostè ha parlat de reptes i ha parlat i ha fet un especial incís en quatre o cinc aspectes. Un té a veure amb la visió del conjunt del territori de Catalunya, de la Catalunya plural, la Catalunya plural socialment però també territorialment.

Vostè sap que ahir jo deia en el discurs que veig Catalunya com una suma integrada de territoris, de territoris singulars, amb vocacions econòmiques i vocacions socials ben definides, però conscients del seu protagonisme específic en un país que cada vegada funciona més en xarxa. És des d'aquesta òptica que, al meu parer, Catalunya mostra la seva major potència, assumint-se diversa, i a partir d'aquest reconeixement, sent una sola i més forta, genera la igualtat del respecte a la diferència de cada indret, construint complicitats i compartint a la vegada també projectes des de l'especificitat de cadascuna de les maneres de viure: de les Terres de l'Ebre a l'Alt Pirineu, de les comarques gironines a les terres de Lleida, del Camp de Tarragona a la Catalunya central i fins a la regió metropolitana de Barcelona, i, evidentment, l'Aran. I amb tot, ningú dubta, ningú no pot dubtar que la realitat nacional de Catalunya s'enforteix si cadascuna de les parts és al seu temps més forta i està millor gestionada.

Aquesta complexitat ens porta avui a ser plenament conscients que la proximitat en la presa de decisions que afecten els territoris del país, la subsidiarietat, és la millor manera d'incorporar la realitat catalana a una nova manera de governar-se; una manera de governar-se desacomplexada, que no té por de compartir poder amb els territoris, amb els municipis, amb les comarques, amb les futures vegueries, en definitiva, amb la gent de Catalunya.

D'una altra banda, en la gestió del territori de Catalunya hi ha en marxa una seriosa política de planificació i d'ordenació, unes tasques que havien estat, algunes d'elles durant molts anys, menystingudes, oblidades, però que tot i així eren i són imprescindibles per poder plantejar-nos què volem per a Catalunya, quin país volem, amb quins usos dels sòls, amb quins equipaments i amb quines infraestructures. Ja ho puc dir ara, en aquest debat, aquest debat està essent i serà sovint intens i fins i tot apassionat... De tota manera, penso –i segur que ho compartirà– que abordar aquestes qüestions és absolutament ineludible. A més, aquest exercici de planificació i de reordenació del territori s'ha iniciat i continuarà posant atenció, tant a escala regional, en els plans territorials, com a escala més local, en els plans directors

urbanístics, i a més en nombrosos plans sectorials i en la determinació d'àrees de protecció especial. En definitiva, podem veure com s'ha iniciat un camí sense retorn de compartir govern amb els territoris de Catalunya, des de l'afirmació oberta del que són i del que volen ser. Així és com aconseguirem que el conjunt de Catalunya arribi a ser també allò que tots desitgem.

Vostè també ha plantejat i ha parlat dels reptes que fan referència a la cultura i la comunicació. I és obvi que el Govern de Catalunya ha d'impulsar com un objectiu central l'accés a la cultura i els drets culturals per a tothom, i en tot el territori, potenciant la cooperació amb els municipis. Ja sap vostè que la cultura, per mi, la cultura i la llengua pròpia són, juntament amb la nostra història, les nostres lleis i les institucions d'autogovern, el que configura la meva idea de nació. I els nostres objectius seran, com ja vaig apuntar ahir en el discurs d'investidura, preservar i promoure el patrimoni i la memòria; apostar per la creació cultural a través de la innovació artística; consolidar el sistema productiu i les indústries culturals; reequilibrar les infraestructures culturals del territori; impulsar l'associacionisme cultural i la participació; projectar la cultura catalana a nivell internacional; desenvolupar polítiques de turisme cultural; garantir el vincle entre l'educació i la cultura, que és absolutament també fonamental.

Ahir vaig tenir oportunitat de desplegar algunes de les actuacions a les quals vostè també s'ha referit, però voldria posar l'accent en tres eixos estratègics. La creació cultural, tal com vostè ha fet referència..., estic segur que aprovarem i presentarem al Parlament de Catalunya la llei del consell de la cultura i de les arts; la llei del cinema, també, per potenciar la cinematografia catalana i l'audiovisual; l'estatut de l'artista, per garantir la protecció dels professionals d'acord amb el marc competencial, i també la llei del mecenatge. I, pel que fa referència a la comunicació cultural, l'impuls de l'Agència Catalana de Notícies o del canal Arte a Catalunya, i prioritzant que els mitjans públics puguin garantir en les seves graelles una programació cultural estable, en horaris adients per a la difusió de la creació cultural feta a Catalunya.

També vaig parlar d'un tercer eix estratègic, que és l'economia de la cultura. Precisament aquesta setmana hem conegut un informe de la Comissió Europea que diu que la cultura és el segon sector en el conjunt d'Espanya amb més pes a l'economia d'Europa a vint-i-cinc, només per darrere del sector immobiliari; representa, respectivament, el 0,18 per cent i el 0,23 per cent del PIB de la Unió Europea en aquestes àrees, no? I el 3,1 per cent dels treballadors, segons aquest estudi, està ocupat en el sector cultural, que inclou les arts visuals, escèniques, el patrimoni, la indústria audiovisual i la creativa. I l'economia de la cultura és un factor estratègic, no només per a la mateixa cultura, sinó també per a l'economia en el seu conjunt. Per això elaborarem concertadament amb els representants dels diversos sectors plans estratègics operatius per a cada sector: per al món editorial, les arts escèniques, les arts visuals, el cinema i l'audiovisual, la música, el circ, les arts del carrer..., que permetin orientar globalment l'acció de tots els agents.

Vostè ha prestat també en la seva intervenció una especial atenció als temes relacionats amb la dependència, amb les polítiques de benestar. Jo ahir deia que el Govern que vull presidir vol uns serveis a les famílies universals, adaptats a les noves necessitats, i una d'aquestes noves necessitats és, sense cap mena de dubte, l'atenció a les persones en situació de dependència. La dependència és un fenomen polièdric, amb múltiples implicacions, i que pot afectar totes les famílies en un moment o altre del cicle vital, independentment també de la seva situació socioeconòmica. I ho és, una necessitat, sobretot en el marc d'una societat envellida, que requereix, per tant, una major intensitat de serveis socials i de serveis sanitaris.

Però parlar de dependència no és només parlar de gent gran: també és parlar de persones amb alt nivell de discapacitat intel·lectual, psíquica o física; persones amb malalties mentals de llarga evolució; persones amb malalties cròniques invalidants o amb lesions cerebrals o medul·lars. I per donar resposta al repte de la dependència i aprofitant el nou marc legislatiu que ofereix en aquest àmbit el nou Estatut, la Llei de la dependència, aprovada a nivell estatal, i la futura llei de serveis socials, el Govern haurà d'aprovar el nou marc normatiu, consolidar les fites assolides i treballar per tal que el dret universal i garantit d'atenció a la dependència esdevingui una realitat; una realitat ampliant els serveis oferts, creant-ne de nous i dotant l'atenció a la dependència dels recursos necessaris. Som, doncs, en un moment decisiu pel que fa a l'atenció a la dependència. A diferència d'altres països europeus, a més, Catalunya encara es troba en una etapa on l'estat del benestar pot desenvolupar-se significativament. Precisament ara tenim l'oportunitat d'avançar, aprofundir i consolidar el quart pilar de l'estat del benestar, de fer un pas endavant cap a una nació socialment avançada.

Per això, tal com recull el document programàtic, el meu Govern estendrà el Programa per a la promoció a les persones de l'autonomia personal i l'atenció a les persones amb dependència. Aplicarà la Llei estatal de promoció de l'autonomia personal i l'atenció a les persones en situació de dependència, amb els corresponents increments i territorialització dels equips de valoració, i amb el desenvolupament de les mesures necessàries. I elaborarem un pla de xoc d'atenció domiciliària, precisament per incrementar, com vostè reclamava, les cobertures i les hores d'atenció per garantir uns serveis i recursos bàsics i equilibrar el territori, impulsant plans locals, també, d'atenció per a la gent gran en municipis de més de cinquanta mil habitants i a les comarques amb taxes d'envelliment superiors al 20 per cent de la població, i estendre també la figura de l'assistent personal per a les persones amb necessitat de suport a l'autonomia personal que ho requereixin i que vulguin optar per aquesta alternativa, i adequar les prestacions i els serveis per a les persones amb discapacitat i amb malaltia mental a les seves necessitats.

També ha fet vostè referència, d'una manera molt significada, als temes relacionats amb el que podríem anomenar «la simplificació», la millora de l'eficiència amb relació a l'Administració i les empreses. Els canvis socials, econòmics, culturals i tecnològics que albira el nou

segle requereixen també una administració pública amb capacitat per atendre els problemes reals de tots els sectors socials. I per això cal construir una xarxa de serveis públics centrats en el treball a favor de la societat, també en aquest cas dels sectors empresarials.

Per això, pel que fa a la relació de les empreses amb l'Administració, comparteixo amb vostè la seva preocupació. Hem d'admetre que encara no són suficients, en termes generals, l'eficiència, l'agilitat i la proximitat del servei que oferim als empresaris, sobretot pel que fa als tràmits administratius que molts procediments exigeixen, però també en l'accés a l'oferta de subvencions a l'activitat empresarial que posem a l'abast. És una preocupació també que tenen altres administracions: des de l'Administració de la Unió Europea..., on recordo perfectament el vicepresident de la Comissió i comissari d'Indústria i Empresa, que en cada ordre del dia del Consell de Ministres de competitivitat posava un punt de l'ordre del dia que era «Simplificació i millora de la legislació», perquè, francament, cal simplificar i millorar substancialment la legislació pel que fa referència, de manera molt singular, als obstacles i a la burocràcia que han d'afrontar les empreses.

El Govern actual ha fet esforços en aquest sentit, amb les oficines de gestió empresarial. Caldrà, amb total seguretat, aprofundir en aquesta tasca ampliant la xarxa d'oficines, oferint serveis personalitzats a cada empresari, serveis continuats i no serveis puntuals en alguns casos; reduint els tràmits i els circuits per iniciar o ampliar l'activitat empresarial. Disposarem de sòl industrial per facilitar la implantació d'empreses arreu de Catalunya, en col·laboració amb els ajuntaments també. I, tot i així, on estem més lluny encara és en l'ús de les tecnologies. La societat de la informació avança inexorablement, i, mentre les empreses són capdavanteres en aquest procés, certament l'Administració té encara el repte d'adequar els seus processos a les noves tecnologies. Treballarem perquè la relació directa amb l'empresari sigui més àgil, unificada i adaptada a la realitat quotidiana del món, i en especial en el sector empresarial. Queda molt per fer en aquest camp encara. Així consta en el programa, i d'això vaig parlar ahir breument, i segur que ens posarem a treballar de seguida.

Comparteixo també amb vostè, òbviament, els reptes que tenim per millorar la competitivitat de la nostra economia, per desenvolupar les infraestructures que el país necessita –les infraestructures viàries, ferroviàries, portuàries i aeroportuàries–, per fer un gran esforç en els temes relatius a la formació i a l'educació. La millor inversió que podem fer és la inversió en formació, en educació, invertint també en recerca, en desenvolupament i en innovació, i fent, també, cobrint un quart aspecte, també fonamental per millorar la competitivitat de les nostres empreses, que és el repte de la internacionalització, de la presència de les empreses catalanes en altres mercats, venent i produint. Aquest és un repte que també treballarem conjuntament.

I evidentment, també, i per acabar, això ho podrem fer amb aquests serveis públics, cada vegada de més qualitat, que ens demanen els nostres ciutadans, que demanen les nostres empreses i que demanen els ciutadans; uns serveis públics més moderns, uns serveis públics més àgils, uns serveis públics més eficients, més eficaços; uns serveis públics que estiguin a l'alçada del món en què ens ha tocat viure, de la societat en què vivim i a l'alçada de l'any 2006.

El president

Doncs, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Senyor candidat, senyores i senyors diputats i diputades, estem en un debat d'investidura. Val a dir que hi ha hagut moments al llarg d'aquest matí que no ho semblava –no ho semblava–, i jo crec que és la nostra obligació davant dels ciutadans fer allò per què se'ns ha convocat avui aquí, que és fer un debat d'investidura, debatre sobre el programa que ens va exposar ahir el senyor candidat i, en tot cas, exposar les alternatives els que formarem part de l'oposició. I jo intentaré que això sigui així –intentaré que això sigui així.

Però voldria començar fent, doncs, una referència personal al president de la Generalitat sortint. Hem tingut –no hi és ara– moltíssimes discrepàncies al llarg d'aquesta legislatura, d'ordre polític, però jo li tinc respecte i estimació personal, i li desitjo sort de cara al futur. Vostè va dir ahir que Maragall ha estat una persona diferent, especial, única, i és veritat –és veritat. També ho ha estat en Pujol, en Jordi Pujol, com també ho és vostè, com ho som tots; tots som especials i únics, no? Jo, per exemple, gesticulo molt –gesticulo molt. Vostè va dir ahir que no, i és veritat: jo no el veig gaire gesticular, no? Però què li vull dir amb això? Doncs, que això no vol dir re, no? No estem aquí per saber com és vostè o com sóc jo. Estem aquí per saber què vol fer i com vol governar, i quines decisions vol prendre i quines polítiques vol endegar. Estem aquí per jutjar-lo i, després, per votar-lo.

Jo, com és natural, pensant com a ciutadà de Catalunya, li desitjo sort i encert. Penso –penso– que no estarà encertat, perquè hi ha unes discrepàncies d'opció política i de visió política que són òbvies, però com a ciutadà de Catalunya tinc l'obligació de desitjar-li sort i encert. Però li demano..., i ahir vostè en va encetar algunes vies, no?, li demano una altra manera de fer política respecte a la manera de fer política que hi ha hagut a Catalunya aquests darrers anys, no només els últims tres sinó aquests darrers anys; una manera de fer política que probablement expliqui l'altíssima abstenció que hi ha normalment a totes les eleccions a Catalunya. Ahir s'esmentava l'abstenció d'aquestes eleccions autonòmiques, però vull recordar que més de la meitat dels ciutadans de Catalunya es van quedar a casa i no va anar a votar el nou Estatut, malgrat que se'ns deia que era un clamor, no? I en eleccions anteriors la participació a Catalunya és baixa. Vol dir que hi ha un problema, vol dir que hi ha un allunyament entre els ciutadans i les seves institucions, i particularment la seva classe política, que és contemplada cada vegada més com un obstacle, com una nosa, com un problema.

I això ha de tenir alguna explicació. I des del meu punt de vista personal aquesta explicació és que parlem massa –i aquest matí ho hem vist, també–, parlem massa dels nostres problemes com a polítics; parlem massa, simplement, de la distribució del poder polític i, en canvi, parlem massa poc... –i espero que això canviï, senyor Montilla, i li ho desitjo, i ho desitjo per Catalunya–, parlem molt més dels problemes reals que tenen els ciutadans, que ens expliquen amb molta claredat quins són i no acostumen a coincidir amb les coses que es discuteixen en aquest Parlament.

Jo no he trobat encara cap ciutadà –vostè ho va dir ahir, i em va preocupar– que em digui que està amoïnat per la llei electoral. No n'he trobat mai cap. Fins i tot n'he trobat alguns, que sí, que em diuen que la reorganització territorial, doncs, és important. *(Veus de fons.)* D'acord, però aquests són problemes polítics, de distribució del poder polític. I els ciutadans el que et diuen és: «Escolti, què farà amb la immigració, què farà amb la seguretat ciutadana...»

Parli'm, en concret, d'infraestructures i no em tiri les pilotes cap endavant. Parli'm de l'habitatge, parli'm dels impostos, parli'm de la formació; efectivament, parli'm d'aquelles coses que em garanteixin, a mi, com a ciutadà, el meu benestar i el meu futur, perquè la suma del benestar i del futur de cada un dels individus al final és el que fa que un país tiri endavant i sigui també pròsper.

Bé, espero que això sigui així, però d'entrada sí que és veritat que vostè parteix d'una feblesa d'origen. I vostè ho sap. Vostè no només ha perdut les eleccions..., ara pot governar –sobre això ja coneix la meva opinió i per tant no hi insistiré ni un segon–, però vostè ha perdut les eleccions –com les he perdut jo, òbviament, com les ha perdut el meu partit– i ha tingut una davallada important. Per tant, el situa, d'entrada, en una posició respecte als seus socis més feble que la de fa tres anys, i, per tant, conscient que ha de corregir certs errors. Ho ha dit vostè personalment, ho ha dit públicament, i jo crec que és un bon exercici d'autocrítica, però d'entrada té aquesta feblesa. I per tant, vostè que és socialista, que és un president socialista d'un govern d'esquerres en el qual uns han incrementat el seu pes estratègic i els altres, el Partit Socialista, l'han disminuït en termes de resultats electorals.

Deixi'm que li digui també una altra convicció. Jo crec que el tripartit bis... –no reneguin vostès del nom, jo ja sé que li volen dir l'Entesa–, aquest tripartit bis, la continuïtat del tripartit, és una combinació política que jo crec que no és conjuntural, que no és tàctica, que no depèn només de l'aritmètica parlamentària. Estic convençut que vostès han fet una opció, els tres, una opció estratègica. Fa vint-i-cinc anys que la tenen als ajuntaments, fa uns anys que la tenen al Senat. Bé, jo crec que ara intenten també fer-ho aquí. Però vostè mateix també va dir que no hi haurà una segona oportunitat si ho fan malament. I és veritat, perquè –i és confessió de part– la primera ha estat un gran fracàs. Estem aquí un any abans d'hora, el president de la Generalitat es volia tornar a presentar però ningú li va demanar que ho fes, i al final, doncs, el candidat ha estat vostè. El Govern va saltar pels aires ja fa uns mesos i, per tant, el fet que vostè avui estigui aquí presentant-se com a candidat és el producte d'un fracàs, d'un fracàs polític evident.

Bé, però ara governarà i nosaltres li farem oposició, oposició de veritat, dura, exigent, sense concessions, introduint constantment els autèntics problemes dels ciutadans. No ens lamentarem ni farem exercicis psicològics, el que farem és tractar dels problemes de veritat i presentar les nostres alternatives. I ens oposarem des de la nostra òptica, que és una òptica lliberal conservadora, que és el que és el meu partit, i, per tant, amb les nostres receptes i amb els nostres programes, i amb els nostres projectes i les nostres propostes. Sense voler enganyar ningú, ni voler governar com sigui i amb qui sigui. I això val per a tothom, perquè segur que no és el mateix governar amb el Partit Socialista que governar amb Esquerra Republicana, segur que no és el mateix. I quan es mostren aquestes disposicions a governar amb qui sigui en un espai d'hores, doncs, al final resulta que no sabem ben bé què és el que s'intenta transmetre com a projecte de país. El del meu partit està molt clar. Nosaltres som un partit lliberal conservador, que té les posicions pròpies d'un partit lliberal conservador, com n'hi ha molts a Europa que guanyen les eleccions.

Deixi'm que li comenti una altra cosa. Vostè serà un president nou i, si m'ho permet, doncs, una mica atípic pel que és el paisatge polític tradicional a Catalunya, però això vol dir que li demano valentia, coratge i una certa heterodòxia. Vostè i jo en privat, no sempre, però quan tenim una conversa llarga parlem en castellà, i està bé, sense cap problema. Jo en aquest Parlament habitualment, doncs, parlo en català; vostè ho va fer ahir i ho ha fet avui, amb naturalitat, com han de ser aquestes coses, perquè tothom parla com ho té per convenient, només faltaria! Però li demano des d'aquest punt de vista congruència, i que aquesta normalitat es traslladi també a la seva acció de govern. I parlo de la política lingüística, per tant, que si no estic mal informat per les informacions periodístiques, doncs, correspon a una altra força política del tripartit que no és la seva. Sembla que serà una responsabilitat d'Esquerra Republicana.

Jo li voldria demanar aquí la seva posició respecte, per exemple, a la imposició de sancions. Això que la gent no pugui retolar el seu establiment com li doni la gana –com si ho vol fer en xinès– jo no ho he entès mai –és el seu problema. I, per tant, sigui sensible a la llibertat, que és un valor molt important.

Miri, jo m'he repassat la seva intervenció d'ahir i, si no m'he distret, no va utilitzar la paraula «llibertat» ni una sola vegada. Ja sé que vostè és un gran creient de les llibertats i de la llibertat, però és bo que aquesta mentalitat es tingui permanentment al cap. I per tant, des d'aquest punt de vista, home, a mi m'agradaria saber si vostè creu oportú canviar la Llei de política lingüística, per exemple, per treure les sancions. O m'agradaria, també, no ja que la canviï, sinó que l'apliqui, que apliqui la llei en el sistema educatiu i que, per tant, garanteixi el dret dels pares a escollir la llengua en què reben la instrucció els fills, almenys en l'ensenyament primari.

Jo estic a favor, com és natural, de fomentar l'ús del català –sóc catalanoparlant, penso en català i parlo en català amb els meus pares i amb els meus fills–, però

res en contra del castellà. Estic segur que hi està absolutament d'acord, senyor Montilla, però després això s'ha d'aplicar, no?

També li prego una altra cosa, i és que no oblidi que en virtut del nou Estatut hi ha una altra llengua oficial a Catalunya, que és l'aranès, que és bo que la recordem. I que aquest trilingüisme que vostè ens va defensar ahir es porti també a l'escola. Que, per tant, la millor manera de garantir que se saben tres llengües no és només rebre l'ensenyament de cadascuna de les tres llengües, sinó que es pugui rebre l'ensenyament *en* les tres llengües, perquè això és el que realment consolida el coneixement d'un idioma. I crec que aquesta no és una reflexió «baladí».

Ja que parlem de les escoles..., ahir vostè va fer una gran defensa de l'escola pública, jo no hi tinc res a dir, però m'agradaria també que hagués fet un esment –sé que ho pensa, per tant m'agradaria molt que ho digués– de la validesa del sistema educatiu que es basa en els centres concertats i que tinguin una política educativa que respongui a preocupacions, dels ciutadans, molt greus. I n'estem veient cada dia en els mitjans de comunicació. Avui mateix hem vist com s'instruïa per la via penal un determinat cas d'intents d'agressió, d'amenaces o agressions a professors. L'autoritat a les aules s'ha perdut i s'ha de recuperar.

La qualitat del nostre sistema educatiu –i no ho dic jo, sinó que ho diuen els informes internacionals– és la pitjor de tota l'OCDE. I així no podem anar pel món, així no podrem ser competitius. I aquí s'ha de fer una autèntica transformació que recuperi –i vostè ahir va dir que n'era un exemple, i jo el crec– la cultura de l'esforç, el valor de l'esforç per fer aquest ascensor social al qual abans feia referència. I a partir d'aquí ocupar-nos, com ara jo estic fent, dels problemes reals.

Immigració. Jo després he vist que en el programa en parlen una mica més, però ahir vostè només va esmentar el tema de la immigració de passada, i a mi em sembla que no és un tema que es pugui esmentar només de passada, perquè els ciutadans ens diuen que és el problema més important que en aquests moments perceben que té el país, Catalunya i Espanya, i molts països europeus. I estem veient efectes polítics a molts països europeus evidents, que hem de preveure aquí, perquè aquestes coses sorgeixen i després no sabem ben bé com es poden gestionar. Per tant, polítiques efectives d'integració.

M'agradaria saber qui coordinarà les diferents polítiques relacionades amb el fenomen migratori i que està en els diferents departaments. Nosaltres dúiem una proposta en el nostre programa electoral, que era crear una conselleria d'immigració, com ja existeix a Madrid o existeix a les Balears.

M'agradaria saber també quina és la seva posició respecte a la lluita contra la immigració il·legal. Correspon als cossos i forces de seguretat, és veritat, però els cossos i forces de seguretat de Catalunya, cada vegada més, quan s'hagi produït el desplegament total dels Mossos, doncs, correspondrà al Govern de la Generalitat, no?

M'agradaria..., i ara parlarem de la seguretat, per tant, però m'agradaria també conèixer la seva opinió respecte a quin ha de ser el paper dels ajuntaments, no només des del punt de vista dels mecanismes d'integració, sinó des del punt de vista de la cooperació amb les diferents administracions per combatre el fenomen de la immigració il·legal. Jo recordo com l'encara actual president de la Generalitat quan estava a la campanya de les eleccions anteriors va recomanar als ajuntaments que no passessin, en contra del que diu la llei, les dades del padró a la policia. Això és un disbarat –això és un disbarat!–, perquè això no afavoreix la immigració il·legal, el que realment afavoreix és les màfies que trafiquen il·legalment amb les persones. Tolerància zero amb aquestes màfies. Estic segur que hi està d'acord, senyor Montilla, però és bo que ho digui.

I ja que parlem d'aquestes coses, parlem de seguretat. Hi haurà tolerància zero respecte als que no compleixen les lleis? Perquè crec que seria molt bo que això se sabés. He llegit als mitjans de comunicació que el proper conseller d'Interior serà el senyor Saura, que és d'una coalició política a la qual també pertany una altra persona que està en aquesta cambra i que li dóna suport, i que s'ha manifestat a favor dels «okupes». Llavors, a mi m'agradaria saber si vostè està disposat a veure l'espectacle que el senyor Saura digui als Mossos d'Esquadra que dissolguin una manifestació en la qual participi el senyor Miralles, perquè em sembla que no és una pregunta «baladí».

I li pregunto també si tindrà també tolerància zero respecte als violents i respecte als antisistema, que gairebé cada cap de setmana en munten una. I és molt bo que es digui a la gent que se li garantirà la seguretat, perquè sense seguretat no hi ha llibertat. Potser vostè m'explicarà què vol dir això d'una nova política orientada a un altre concepte de seguretat, que pel que sembla consisteix a afavorir els febles. Jo hi estic d'acord en això, però que m'expliquin què vol dir, què vol dir, perquè, segons com, afavorir els febles vol dir, al final, per exemple, acabar afavorint les màfies que trafiquen amb la immigració il·legal. *(Remor de veus.)* Sí...

Escolti'm, i una altra cosa. Vostè encara no és president de la Generalitat, ja li ho preguntarem d'aquí a uns dies. Es farà la cimera de l'habitatge a Barcelona com se'ns va dir? S'havia de fer el mes de novembre. Ja no s'ha fet. Em sembla que ja no hi som a temps, no es prepara en quatre dies això, no? Quan netejarem la imatge de Barcelona com a ciutat que no pot garantir la seguretat per poder fer un consell europeu d'un tema tan important com és l'habitatge? Això és, realment, urgent.

I després també va dir que volia –si ho vaig interpretar bé– accelerar el desplegament dels Mossos i acabar-lo l'any 2008. Miri, acabi'l quan toqui, a mi m'és igual que acabi el 2008 que el 2010, però garanteixi que el desplegament dels Mossos compleix amb tots els requisits i que el replegament dels cossos i forces de seguretat de l'Estat es fa adequadament i al final no hem de tornar a cridar la Guàrdia Civil perquè torni quan tenim problemes. I, per tant, més val garantir que les coses es fan bé que no que les coses es fan ràpid i de cara a la galeria.

Molt breument, per parlar d'habitatge, també. Vostè ja ens va expressar uns objectius quantitatius, però tots sabem que el problema de l'habitatge no és senzill, que respon a problemes estructurals, de fons, des del cantó de l'oferta i des del cantó de la demanda. Ara s'està plantejant un desplegament legislatiu de la Llei del sòl, un canvi legislatiu amb dubtosos –amb dubtosos– signes de constitucionalitat. Bé, ja veurem com evoluciona aquest tema, però hem d'anar a una política del sòl –que el Tribunal Constitucional va dir en el seu dia que era competència autonòmica– que a través de la liberalització dels seus usos permeti un abaratiment de la repercussió del preu del sòl sobre el preu final de l'habitatge.

I un altre tema que coneix vostè molt bé: el tema de l'habitatge no es pot separar del finançament de les corporacions locals. I aquí hi ha moltes coses que també es poden fer i vostè les coneix molt bé. Si anem als temes econòmics i de competitivitat, vull començar per un tema que és bandera del meu partit, que és què fer amb els impostos. Nosaltres creiem en una política tributària, una política impositiva orientada a disminuir la pressió fiscal individual de persones físiques i jurídiques, que és perfectament compatible amb l'increment de la recaptació, i perfectament compatible, per tant, a millorar les quantitats que es dediquen a polítiques socials.

Segur que li sonarà la frase: «Abaixar impostos és d'esquerres.» El senyor Rodríguez Zapatero ho va dir, que abaixar impostos és d'esquerres. Home, facin un esforç –facin un esforç–, siguin d'esquerres i nosaltres, des de la nostra òptica lliberal, els aplaudirem. I pensi en l'impost de successions i donacions i no rebaixar només mig punt l'impost d'actes jurídics documentats quan es tracti de determinades circumstàncies lligades a l'adquisició de l'habitatge. Siguem una mica més ambiciosos en tot això, que els ciutadans ho agraeixen i l'activitat econòmica també.

Va parlar també de formació del capital humà. Jo hi estic d'acord, ja n'he parlat; és el gran dèficit estructural que tenim al país, un dels grans dèficits, però probablement un dels més importants.

Respecte a la innovació, al desenvolupament, la recerca, sobre això, doncs, hem tingut, tots dos, responsabilitats sobre aquestes qüestions, importants, no?, i, per tant, crec que sabem de què parlem. Però és molt important no quedar-se només en el dos, perquè, si introduïm la innovació més enllà de l'R+D, l'objectiu que es marca a nivell internacional ha de ser el tres, i és bo que Catalunya també ho faci.

Respecte a infraestructures avui ja se n'ha parlat una mica més. Sobre el quart cinturó, se n'ha parlat –l'eix orbital. Jo no sé en què quedar-me, la veritat, i estic més desconcertat que ahir, perquè avui el que se'ns ha explicat és: «Escolti, això a mi no em toca, que és de l'Estat.» Doncs, aleshores, per què vostè durant la campanya electoral deia que no pactaria amb ningú que no hi estigués d'acord. Si és de l'Estat, el que ha fer vostè és exigir-li a l'Estat que ho faci o dir-li a l'Estat que no vol que ho faci, però una cosa o l'altra –una cosa o l'altra.

Respecte a un altre tema que no ha sortit, curiosament –o no és tan curiós–, que és el de les interconnexions elèctriques amb França. Jo sé per què no ha sortit, perquè vostès no estan d'acord, i per això no ho ha tret. Però, escolti'm, s'hauran de fer –s'hauran de fer. Si ho diu tothom; excepte uns quants, però ho diu tothom. I, és clar, aquí estem no per sostenir-nos en el Govern, sinó per prendre decisions.

El mateix li puc dir respecte a les interconnexions hídriques, a la interconnexió de xarxes. Això, si no recordo malament, estava en els seus programes electorals; no sé si el d'enguany però a l'anterior segur que hi era. I a partir d'aquí donar solucions al problema de l'aigua, però de debò, i allà on realment han patit més la marginació de molts i molts anys, no?, a les Terres de l'Ebre. És veritat que es va derogar el transvasament, però també és veritat que des d'aleshores no s'ha invertit ni un euro a les Terres de l'Ebre des del punt de vista dels recursos hídrics. I la gent comença a pensar que se li va prendre el pèl, que se li va oferir no sé quines coses, però després a l'hora de la veritat tot allò que era el Pla integral del delta de l'Ebre no s'ha portat a la pràctica.

M'agradaria saber què pensa dels desdoblaments, de la nacional II, de la nacional 340, perquè tinc la impressió que tampoc hi ha coincidència en el si del seu futur Govern, i és molt bo que això se sàpiga, perquè el collapse és total. Jo, a aquests que parlen sempre de fer un país sostenible, els argumento sempre que no hi ha res més insostenible que un país col·lapsat. I és clar que s'han de fer trens! I carreteres! I s'han d'ampliar els ports, i s'han d'ampliar els aeroports, i s'ha de veure amb visió de futur, i s'ha de veure tot amb visió de futur. I als accessos als ports i als aeroports, que aquest és un tema importantíssim –importantíssim. I fer-hi arribar vies específiques per a mercaderies amb ample europeu. Són temes estratègics de país. I, per tant, és molt bo saber si el Govern de Catalunya està disposat a tirar-ho endavant o simplement, com que hi ha discrepàncies internes, qui dia passa any empeny, però mentrestant anem endarrere.

Respecte a l'aeroport de Barcelona. Ahir vostè va plantejar un esquema que jo puc compartir. I, per tant, li ofereixo la possibilitat de consens aquí, perquè crec que és molt bo que hi hagi un consorci que en tingui la titularitat. I segurament hi ha una altra cosa que potser vostè també personalment comparteix, no sé si la resta de membres del seu Govern, i és que, pel que fa a la prestació de serveis aeroportuaris, es puguin privatitzar, com passa en els aeroports més eficients del món. Jo crec que aquest és un esquema raonable i que té contrastació internacional.

Va parlar un instant només de polítiques sectorials. He llegit, no sé si és cert, que es farà una mena de macroconselleria, que hi haurà tot: el comerç, el turisme, la indústria, el treball i les universitats. No m'ho barregi, senyor Montilla; no ho barregi. Vull dir..., és que no..., això no sortirà. És impossible que algú pugui tenir totes aquestes responsabilitats i les executi amb eficàcia. I, a més a més, què tenen a veure les universitats amb la Inspecció de Treball? I és que estem parlant de coses que són molt heterogènies. I, per tant, no és bo que, simplement per afavorir uns determinats interessos polítics i uns determinats pactes, es facin coses que no

són adequades des del punt de vista dels interessos dels ciutadans i dels interessos generals.

I ja que parlem d'això, de polítiques sectorials, home, vostès pertanyen a forces polítiques de mentalitat intervencionista; en tenen tot el dret, només faltaria. Nosaltres, no; nosaltres som lliberals i volem intervenir el menys possible –el menys possible. Però ahir jo vaig sentir-lo parlar de plans; tot eren plans. Les paraules «plans» i «planificació» sí que van sortir. La paraula «llibertat» no va sortir ni una vegada, però les paraules «plans» i «planificació», la tira. I fins i tot en vaig sentir un..., que no sé quin contingut pot tenir, no?, però vaig sentir que estaven preparant un pla «de modernització ecològica», i em vaig posar a tremolar –i em vaig posar a tremolar–, perquè compte amb les traves, compte amb els entrebancs. Tenim una administració profundament intervencionista. No trobes mai cap organització empresarial que no et digui, al cap de dos minuts de parlar de quins problemes tenen, que hi ha un excés de tràmits burocràtics, que estan absolutament crucificats per l'Administració catalana, que havia de ser una administració àgil i eficient, i ara et diuen que és molt més intervencionista que l'Administració espanyola. I aquí, doncs, novament, la llibertat: deixar que la societat funcioni.

Va parlar també del finançament. Bé –bé–, però el finançament s'ha de negociar. I s'ha de negociar multilateralment. Que l'Estatut porti uns percentatges o uns altres és absolutament un incident, perquè el mateix Estatut ja diu que el dia que s'hagin de canviar aquests percentatges no caldrà reformar l'Estatut. Per tant, l'únic que sabem ara és que hi ha unes guies respecte als percentatges de participació en els tributs parcialment cedits i que són titularitat de l'Estat, però s'ha de negociar. I s'ha de negociar la variable de tancament, que és el que ara es coneix com a fons de suficiència. Jo el que li demano és que no enganyem els ciutadans i que els diguem que, quan arribi el moment, com sempre s'ha fet, doncs, s'anirà a negociar multilateralment en el si del Consell de Política Fiscal i Financera l'eventual millora de les finances de la Generalitat. I nosaltres li donarem suport, perquè la majoria d'elements de despesa pública que depenen del fenomen migratori són competències autonòmiques, i les comunitats autònomes, no només la Generalitat, necessiten més recursos per fer front a aquests temes. És educació, és sanitat, és habitatge, és transport; això són competències dels governs de les comunitats autònomes i, per tant, competència del Govern de la Generalitat.

Una qüestió una mica al marge, però no precisament poc important. He llegit també que la responsabilitat de la política de relacions exteriors estarà en l'àmbit del Departament de Presidència. Molt bé –molt bé. Però li demano a vostè i al que sigui conseller de la Presidència, que sembla que ja està decidit, la màxima prudència. No anem d'Estat per la vida; anem del que som. Som una comunitat autònoma espanyola i europea; anem del que som. I, per tant, dediquem-nos a fer promoció econòmica, inversions, comerç, innovació tecnològica, nous mercats... I, efectivament, fem promoció cultural, en sentit ampli, no en sentit reduccionista –no en sentit reduccionista–, pensant en el conjunt de manifestacions culturals que s'expressen a Catalunya, en el conjunt. I podem parlar de relacions polítiques, òbviament, però aquí sí que hem de ser molt seriosos. Vostè ha estat ministre del Govern d'Espanya, com ho he estat jo: en el marc de la política exterior espanyola, tal com diu la Constitució; no al marge o no en paral·lel, en el marc!

I una altra qüestió, també. Crec que és molt important i vostè la va esmentar, i jo li ho agraeixo. Vostè va dir que volia tirar endavant la nova llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Molt bé. Estem disposats, el meu grup parlamentari, al consens sobre aquesta qüestió; sobre la base del que vostè va dir: «Objectivitat, independència i transparència.» I, per tant, crec que una bona manera de veure si hi ha o no aquesta voluntat des del seu Govern és que es comprometi avui i aquí a dir que el nou director de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió estarà consensuat entre tots els grups, perquè és una bona manera de garantir que, efectivament, es comença amb bon peu i que la independència i l'objectivitat de la corporació està garantida des del primer minut. Seria un bon senyal, senyor Montilla. Jo crec que els ciutadans li ho agrairien.

Ahir jo el vaig escoltar, com és natural, amb molta atenció; després he rellegit la seva intervenció, no? I ja se li ha dit, i jo també ho vull reiterar: crec que en el discurs d'ahir li va faltar nervi, li va faltar ambició. Jo sé que vostè és una persona prudent. I és bo; la prudència és bona. Però una cosa és la prudència i l'altra és la inacció. I la prudència no és aparcar els problemes i les decisions, sinó tirar endavant les decisions, guardant els equilibris, efectivament, però tirant endavant les decisions que el país necessita.

La prudència no és aparcar el tema del quart cinturó, ni la línia d'alta tensió, ni l'oficina antifrau, que, si no recordo malament, ahir tampoc se'n va parlar. Ni la prudència és no recordar-se de què és el que va provocar l'esfondrament del Carmel. O no recordar-se de tots aquells compromisos que van sortir del famós debat derivat del 3 per cent. Això no és prudència, això és amagar el cap sota l'ala. És com si..., i, bé, no parlem del dèficit sanitari..., això sí, prometem audiòfons, però som incapaços de reduir..., hem estat incapaços en tres anys de reduir les llistes d'espera. Novament torna a venir aquest compromís, però equilibrem bé les prioritats –equilibrem bé les prioritats. Això sí, ahir vaig sentir parlar una altra vegada de llei electoral, de reorganització territorial i de l'euroregió, amb els mateixos termes que fa tres anys.

Bé, s'han d'identificar les grans prioritats, senyor Montilla; no fer només un catàleg de mesures. Ahir..., jo he tingut una certa experiència empresarial, a vegades ahir em semblava que estava escoltant l'informe de gestió, i li ho dic amb tots els respectes, l'informe de gestió del conseller delegat d'una empresa davant de la Junta General. I vostè és el president, vostè és el que ha d'aportar visió estratègica, ha de mirar de lluny, i ahir em va donar la impressió que només duia les ulleres de veure-hi de prop. No cal que agafi el telescopi, que a veure si ens perdem, però, home, almenys unes bifocals, sí. Vostè ha de veure de prop el dia a dia, però després ha de mirar lluny, i ens ha de dir quin és el seu projecte, com veu Catalunya, com la visualitza l'any 2020, o com a mí-

nim el 2015, i quines polítiques pensa endegar perquè aquesta Catalunya, en favor dels ciutadans, doncs, es pugui portar a la pràctica.

Jo no vaig percebre il·lusió; vaig percebre ganes de mantenir-se –de mantenir-se–, d'estar en el Govern, però poca capacitat d'explicar per què es vol estar en el Govern més enllà de «disfrutar» del poder. Jo crec que això, doncs, és important que els ciutadans ho percebin d'una altra manera.

Vostè ahir va fer primer un elogi al tripartit, però després implícitament se'n va desmarcar. No li'n volen dir ni tripartit. Bé, jo crec que això és impossible: vostès són els mateixos –són els mateixos–, i pel que hem vist, amb les mateixes contradiccions. amb les mateixes contradiccions que van fer que el Govern es dinamités ell sol –ell sol. Em fa por que, a més a més, sigui un tripartit amb les mateixes paràlisis que l'anterior. Potser és veritat que hi haurà menys soroll, segurament, però és que, si no es fa res o no es prenen decisions conflictives, el silenci no és un bon silenci –no és un bon silenci. Segurament, hi poden haver menys errors, però si hi ha menys errors perquè no es prenen decisions, tampoc ens val això –tampoc ens val. Prengui decisions i gestioni, i faci-ho millor que respecte, per exemple, a com ho ha fet vostè mateix en l'OPA d'Endesa o en el decret de trasllat de la Comissió Nacional del Mercat de Telecomunicacions, que no són precisament bons auguris.

Acabo, senyor president. Catalunya, s'ha dit aquests dies, necessita assossegament. I és veritat. Però també decisions fermes i valentes; no ajornaments –no ajornaments. No necessitem un *dolce far niente*, que diuen. Tots els altres, els països del nostre entorn, van a tota velocitat; les comunitats autònomes que tenim al nostre entorn van a tota velocitat i prenen decisions i són ambicioses; no s'acomoden –no s'acomoden–, prenen decisions. Jo no crec que ens hàgim de conformar amb una suau, de vegades imperceptible, però implacable decadència. Hem de recuperar l'ambició i la voluntat de protagonisme i la voluntat de liderar moltes coses, com històricament s'ha fet des de Catalunya per al conjunt d'Espanya. I em sembla que hem de dir als nostres fills, com històricament ha acostumat a passar, no sempre, però sí en els darrers temps..., hem de dir als nostres fills que ho tindran millor que nosaltres. I avui, això, no sé si som capaços de dir-ho, si no es prenen determinades decisions molt concretes.

Jo demano, per tant, senyor Montilla, que no es quedi amb la resignació, que no es quedi amb allò que només li deixen fer, sinó que tingui coratge, que sigui més valent, perquè això té solució, si es fan les coses. Però em sembla que a través de les seves modestes receptes que vàrem conèixer ahir..., amb això no ens en sortirem.

I passa també –última cosa– per implicar la ciutadania. Vostè es va autoqualificar com el primer treballador d'aquest país. Molt bé; tots treballem força, Déu n'hi do, tots treballem moltes hores. Però a més a més de demanar-se l'esforç a un mateix, que això ho hem de fer –això ho hem de fer–, i en aquest cas demanar-li l'esforç a qui ha de liderar el país, també s'ha de dir als ciutadans que l'esforç els pertany, que sense esforç dels ciutadans un país no tira endavant, que no ho han d'esperar tot de les administracions i dels poders públics, sinó que ha de ser amb la implicació de tots i de cada un de nosaltres, i que per tant l'abstenció, l'abdicació dels drets dels ciutadans no és la millor manera. Però ho hem de fer i explicar des dels poders públics i des de les institucions polítiques d'una manera molt, molt honesta.

Miri, lamentablement, crec que avui, després d'haverlo escoltat ahir, crec sincerament, eh?, que no hi ha cap ciutadà que tingui més il·lusió avui que ahir. És més, essent benèvol, probablement en el millor dels casos encara hi ha més indiferents. Un governant, sobretot quan comença, ha de saber il·lusionar, i de moment, senyor Montilla, vostè no ho ha fet, i per tant, lamentablement –això no li serà cap sorpresa–, ja li anticipo el vot en contra a la seva investidura per part del meu grup parlamentari.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula l'excel·lentíssim senyor José Montilla per respondre al senyor Piqué.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Moltes gràcies, senyor diputat, per la seva intervenció, pels desitjos de sort i d'encert que ha expressat. Miri, jo podria compartir amb vostè que cal introduir canvis en la manera de fer política, tots plegats. Perquè, certament, les convocatòries electorals que s'han produït al llarg dels darrers anys han posat en evidència un increment de l'abstenció, un increment també del vot en blanc, que també cal posar en relleu. Jo ho he dit en més d'una ocasió, que segurament el que cal és parlar més dels problemes de la gent; tothom –tothom–, parlar més dels problemes de la gent, dels problemes que interessen a la gent.

El problema és que no a tota la gent li interessen els mateixos problemes, sinó normalment els seus. I estem davant d'una societat que és cada vegada més plural, més complexa, més polièdrica, i per tant una societat cap a la qual els missatges exclusivament simplistes el que provoquen, entre altres coses, és normalment fragmentacions més del mapa electoral; ho hem vist recentment a Holanda, sense anar més lluny. Per tant, comparteixo que hem de parlar dels problemes de la gent, i el que hem de fer de manera especial és solucionar els problemes de la gent; solucionar els problemes de la gent, treballar per solucionar els problemes de la gent.

Miri, jo ahir vaig parlar dels problemes de la gent –ho penso– i de les solucions dels problemes de la gent. Amb gent diversa, com divers és el país. Des d'una posició que evidentment no és la seva. Des del meu atipicisme, amb ulleres bifocals, per cert, que permeten veure de prop i de lluny *(rialles),* suposo que com vostè. Amb un president, amb un candidat a president que fa seu l'actiu en el que de positiu ha tingut aquest Govern, que és molt, i vostè ho sap. I això, dintre d'uns anys, realment es podrà valorar, quan hagi passat el soroll, que encara està molt proper. Certament, amb un govern que ha anticipat les eleccions; això és una obvietat, no?

Però sobre la base d'una bona feina feta. I per això vaig fer al·lusió a la feina del Govern, perquè serà el punt de partida de la feina que ara ens tocarà fer als altres.

Congruència, vostè reclamava congruència respecte a la llengua. Miri, vostè sap que... Vostè ha fet referència que a vegades nosaltres hem parlat en castellà. Això es dóna a casa meva, diguem-ne: amb la meva dona parlo en castellà, amb els meus fills en català. Ens vàrem conèixer parlant en castellà; doncs, és... Miri, Catalunya té dues llengües, i vostè ho sap, el català i el castellà, i que responen a la seva realitat històrica i social. I el nou Estatut, que vostè coneix tan bé com jo, estableix, per tant, que els ciutadans de Catalunya tenen el dret i el deure d'entendre i de fer-se entendre en les dues llengües del país. Aquest és el sentit dels conceptes d'opció i de disponibilitat, i tots els ciutadans tenen l'opció de triar i d'expressar-se en una o altra llengua, però alhora tenen el deure de disponibilitat, de ser coneixedors passius de les dues llengües. I la política de la Generalitat ha d'anar encaminada a garantir aquests drets i deures, promovent el coneixement de les dues llengües, sobretot entre les persones nouvingudes –vostè ho ha dit també. La integració de la immigració s'ha de fer, per exemple, sobre aquesta base, no? Només així podrem garantir el dret de tots els ciutadans a poder-se expressar i a ser atesos en qualsevol de les dues llengües.

Són dues llengües que compartim. Ara, entre aquestes dues llengües que tots compartim, el català és la llengua que ens identifica com a país, que ens singularitza, i sobretot és la llengua que es troba en una situació de risc. Vostè dirà: «Això no és així»; fem una passejada per qualsevol llibreria d'aquí i ho podrem veure. I per això, perquè encara hi ha moltes persones..., tothom entén i parla el castellà, però no tothom entén –cada vegada més, afortunadament– ni parla el català, o el parla d'una manera deficient; jo en sóc un exemple, millorable.

Aquesta és la situació. I, per tant, això vol dir que, mentre aquesta situació es continuï donant són necessàries mesures de protecció del català, d'impuls del català. Són necessàries mesures de discriminació positiva; així ho dic, així ho penso.

Miri, la llengua no ens ha de dividir; no ens ha dividit ni en moments en què segurament hi havia condicions per a una certa divisió a Catalunya, a començament dels anys vuitanta, quan es va començar el procés anomenat «d'immersió», especialment, segurament en alguns pobles, com per exemple el poble del qual jo era alcalde; jo he viscut aquest procés. Escolti, no inventem problemes on no hi ha problemes. El problema de la llengua, en part, ens el volen crear alguna gent, normalment de fora. No dic que no hi hagi algunes persones de Catalunya que tinguin un problema concret, eh?, alguns funcionaris que estan de passada... Però les persones que viuen aquí, que tenen vocació de permanència, escolti, saben perfectament que han de conèixer la llengua del país en què viuen. I això no vol dir..., això, miri, no és negar la realitat lingüística del país. Al contrari, és reconèixer la realitat.

Vostè ha parlat de l'educació. Ha fet referència que jo vaig fer esment de l'educació, de l'educació pública, i no vaig parlar de l'educació concertada, que existeix al nostre país, que té un gran paper, que així ho han reconegut els governs del president Pujol i del president Maragall, que forma part de la nostra realitat, en què evidentment trobaran exigència per part de l'Administració per al compliment de les lleis, però també tot el suport perquè els pares tinguin aquesta capacitat d'elecció, sobre la base, òbviament, de reclamar això que vostè deia també: qualitat i esforç. Jo crec que hem de demanar esforç, certament; però també dic que segurament a vegades exigim a l'escola massa coses que haurien de fer les famílies o que hauria de fer el barri, la societat. Exigim un esforç addicional, segurament perquè les famílies no tenen temps de dedicar el temps necessari a cuidar-se de l'educació dels seus fills, i aquesta sobreexigència comporta també, a vegades, un excés de feina i un descens de la motivació del personal, del personal que es dedica a l'educació.

I, certament, amb més mitjans, com s'ha fet gràcies al desplegament del Pacte nacional per l'educació, amb la sisena hora, amb més mestres, amb millors recursos, serem capaços, crec, de motivar més els professionals, que és absolutament necessari, certament, per millorar la qualitat sobre la base de reclamar un esforç. Jo crec en la cultura de l'esforç, senyor Piqué, en l'esforç personal. Sense esforç personal... I en l'esforç col·lectiu; però l'esforç col·lectiu és una suma d'esforços personals, de sacrificis, de saber que les coses ningú te les regala, que l'Administració no et solucionarà la vida, certament. L'Administració ha de solucionar molts problemes, però no la vida de tothom. Has de començar tu, amb el teu esforç. Si de cas, l'Administració el que ha de garantir són drets.

Immigració, polítiques efectives d'immigració. Jo crec que per tenir polítiques no cal tenir una conselleria d'immigració. Cal tenir –això sí– polítiques clares, a vegades transversals, perquè s'han d'afrontar des de l'escola, s'han d'afrontar amb les polítiques d'habitatge, s'han d'afrontar des de les polítiques de benestar social. I en el programa que ahir vaig presentar no vaig detallar totes les mesures, en el repartit òbviament sí; no es tractava de fer tampoc una intervenció més llarga del que ja va ser. I nosaltres partim de la constatació, com vostè sap, que una part considerable del creixement de l'economia espanyola i de l'economia catalana es deu al fenomen de la immigració –i suposo que en això estarà d'acord amb mi–, que ha tingut un impacte net sobre la renda molt important, de l'ordre de tres punts des de l'any 96 a l'any 2005; que el 50 per cent de l'ocupació creada en els últims cinc anys han estat immigrants, i la major part s'ocupen, doncs, d'això: del comerç, de l'hostaleria, de les tasques de la llar, cobrint llocs de treball que són necessaris per al creixement de l'economia i per al benestar de la societat.

Miri, aquest Govern, el Govern de Pasqual Maragall, va posar en marxa un pla de ciutadania i immigració per millorar l'atenció social i adaptar-la als nouvinguts, un pla 2005-2008. Als que ens agrada la llibertat i no ens agrada l'intervencionisme –a mi també– sí que pensem que cal actuar amb un cert mètode, i això implica, entre altres coses, fer plans. Crec que no l'hem d'associar a aquesta connotació dels plans quinquennals, senyor Piqué, que vostè i jo tan bé coneixem. *(Rialles.)*

Programes d'acollida i d'integració d'immigrants. El Govern va posar en marxa aquests programes, hi va destinar 16 milions d'euros, va establir convenis de collaboració amb el Ministeri de Treball i d'Afers Socials per a l'acollida d'immigrants, perquè per primera vegada es va crear el fons estatal destinat a comunitats autònomes i ajuntaments –40 milions d'euros–, o la Taula Cívica de Ciutadania, o el centre d'atenció diürna i centre de primera acollida, per als menors també.

I què farem nosaltres? Desplegarem l'Estatut en matèria d'immigració pel que fa als permisos de treball i els contingents, potenciant els canals legals oberts, com ara la contractació en origen, que, a més a més, a Catalunya hi ha experiències, com vostè sap, molt positives en aquest sentit, per cobrir precisament les necessitats del mercat laboral, així com també per vetllar per la legalitat en el mercat laboral. Impulsarem un pacte nacional per la immigració entre tots els agents implicats: governs, partits de l'oposició, sindicats, patronals... Aprovarem i desenvoluparem la llei d'acolliment, que estableix el marc d'actuació de les administracions públiques i d'altres agents. Continuarem aplicant el pla de ciutadania de què abans he fet esment. Controlarem i combatrem el treball irregular i les discriminacions laborals, perquè entre altres coses tindrem la inspecció laboral.

Escolti, lluita contra les màfies? Tota la lluita contra les màfies, contra els explotadors, perquè si hi ha algú que treballa sense papers és perquè hi ha algú que li dóna feina.

Enfortirem el sistema educatiu i sanitari com un instrument d'acollida i integració de la població immigrada. I hi ha altres mesures absolutament necessàries per afrontar els problemes derivats d'un fenomen que té Catalunya, que té el conjunt d'Espanya, que tenen altres països europeus, com vostè sap.

Seguretat. Miri, la seguretat és fonamental per poder exercir la llibertat, vostè ho sap, i per garantir la convivència. I les lleis estan per complir-les. I si hi ha cimeres que no es celebren a Barcelona... Escolti, jo no sé si es celebraran o no es celebraran; no és el Govern de la Generalitat el que convoca aquesta cimera..., el que convocava o el que convocarà aquesta cimera. Però seguretat i convivència.

Llei del sòl. Vostè ha fet referència a la llei del sòl que en aquest moment està en tramitació, que és una llei que en part deroga una llei estatal, també, que vostè sap que tenia com a gran objectiu –i ho recorda perfectament– una llei que va fer el senyor Arias-Salgado. Amb aquella llei, els habitatges..., en fi, el preu dels habitatges..., s'aturaria el creixement del preu dels habitatges. I certament, si ens remuntem a l'any en què es va fer la llei, doncs, veiem que això no va ser així. No va ser així, perquè també estava feta sobre una base absolutament simplista, és a dir, el tema és que hi hagi sòl programat per fer habitatges. Aquest no és el problema. Aquest no és el problema, que hi hagi sòl programat, si de sòl programat n'hi ha!; el problema és un altre –el problema és un altre–, no és el sòl programat. El problema, entre altres coses, és que el sòl programat s'ha traduït en molts casos en la creació de grans fortunes a Espanya, de gent que ha aportat molt poc a l'economia del país, perquè exclusivament el que han fet és vendre un sòl que en un determinat moment no tenia la qualificació pertinent per construir habitatges, i en el moment en què l'obtenia, doncs..., una gran plusvàlua. Això ha passat, miri, i vostè ho sap.

Per tant, el problema no és..., el problema és abordar-ho, perquè no es pugui donar això, perquè una part de les plusvàlues puguin revertir en la societat. Perquè segurament així l'habitatge podrà ser més barat, perquè segurament així les administracions tindran més sòl per a promoció d'habitatge públic. I això és el que volem fer. Hi ha propostes concretes al programa. I els ajuntaments hi tenen un paper, evidentment. I estic convençut que el Govern de Catalunya, amb els ajuntaments, com a peça absolutament important, serem capaços de complir aquests objectius que ens fixem: de cinquanta mil habitatges de protecció oficial, de generar sòl per a 150.000 habitatges més, també, al llarg de la legislatura.

Impostos. Miri, vostè ha fet referència que hi ha una proposta molt concreta, però que és una reducció molt puntual de l'impost d'actes jurídics..., que fa referència als joves per a l'adquisició d'habitatge, per a la hipoteca, i tal. Bé, és també una manera de facilitar l'accés a l'habitatge dels joves en aquest cas.

Però respecte als impostos, òbviament, en el programa hi figura una proposta d'una reducció, una reforma de l'impost de successions i donacions, no una supressió. Nosaltres..., cap de les formacions polítiques que hem subscrit aquest acord apostem per una desaparició, una eliminació, una supressió de l'impost. En el seu moment tindrem ocasió de parlar-ne.

Recerca. Òbviament, amb la i petita, però escolti, primer arribem al dos, que és convergir amb la mitjana europea. Després..., sí –sí–, l'objectiu de Lisboa és el 3 per cent. Això ens costarà més perquè entre altres coses implicarà un esforç de l'Administració en recursos públics, però també, i vostè ho sap, més implicació del sector privat. Afortunadament a Catalunya hi ha una correlació entre l'esforç privat i públic que és invers al que hi ha en el conjunt d'Espanya: aquí hi ha més esforç privat. Hem de facilitar i incentivar que els projectes motors, des de l'Administració pública, siguin no per substituir l'esforç privat, sinó per incentivar l'esforç privat.

Quart cinturó i interconnexió. Miri, el quart cinturó..., és que..., he dit que està fent, però és que..., el tram Viladecavalls - Terrassa, les obres adjudicades el 17 de novembre per 43,8 milions d'euros; el tram Olesa - Viladecavalls, obres licitades el 28 de setembre per 194 milions d'euros; l'obertura d'ofertes es fa precisament la setmana que ve. Això és així.

La MAT. Bé, vostè sap que és un tema que no és fàcil. I ho dic perquè vostè ho coneix. Certament que les interconnexions elèctriques..., hi ha països que en tenen molta tradició i que n'hi ha moltes. A Itàlia, una part substancial del seu consum, del 15 al 20 per cent del seu consum elèctric, ve de França. Han tingut més relació.

Vostè sap que els Pirineus han fet una mica de frontera, i els veïns del nord no sempre han tingut com una prioritat accelerar determinades connexions amb la península. I no estic parlant exclusivament de la xarxa

elèctrica, sinó també d'altres xarxes –viàries, ferroviàries, gasístiques... Això és així. I és per això, eh?, que els dos governs han arribat a l'acord de demanar a la Unió Europea un arbitratge per veure com es fa, per on i en quines condicions, aquesta interconnexió. El reforçament d'aquest línia, com vostè sap..., això té la seva tramitació. I el Govern espanyol l'està fent; el Govern espanyol i Red Eléctrica, que és l'operador..., el transportista i l'operador del sistema.

Aigua. Miri, aquí sí que tenim posicions molt diferents, abans i ara també. Apostem per una nova cultura de l'aigua; nosaltres hem fet aquesta aposta. Pensem que és l'aposta que cal: més estalvi, més reutilització, més modernització de regadius, més sostenibilitat. I no és veritat que, entre altres coses, això hagi comportat una paralització de les inversions a l'Ebre. Entre altres coses, miri, 37 milions d'euros la planta de l'Ampolla –filtres més nou dipòsit–, 150 milions d'euros pressupostats per a la descontaminació i el nou polígon industrial a Flix, 12 milions anuals per a la millora de la xarxa de reg i altres inversions. Per tant, no ha comportat, la paralització del Pla hidrològic, pel que fa referència a la derogació del transvasament, que determinades inversions a les Terres de l'Ebre no s'estiguin fent; s'estan fent.

Infraestructures. Miri, en infraestructures, el problema que tenim és que hi ha hagut poca inversió, durant molts anys; de la Generalitat, entre altres coses per l'estat de les seves finances; de l'Estat, perquè hi ha una consciència, també, jo crec, que no s'ha invertit el que calia. I per això, el nou Estatut recull, en la seva disposició addicional tercera, aquesta inversió addicional durant el període de set anys, que s'haurà de fer i s'haurà de planificar, i que, entre altres coses, comportarà abordar alguns dels temes que vostè plantejava.

I vaig acabant. Vaig dir que, respecte al finançament, l'Estatut apunta uns principis que haurà de recollir la LOFCA. Ben cert que també, afortunadament, en el darrer període hi ha hagut algun finançament addicional per afrontar temes que vostè hi ha fet referència: la sanitat. A mi..., el problema del dèficit sanitari no és un problema estrictament català, el tenen altres comunitats, i vostè ho sap. Per això va haver-hi aquesta concertació i aquest acord al Consell de Política Financera i Fiscal, i després, a la conferència, que entre altres coses ha comportat uns recursos addicionals que han permès, entre altres coses, millorar les prestacions de la sanitat catalana, reduir en algunes coses les llistes d'espera, millorar l'atenció.

Ara sí que acabo. Vostè ha dit que a mi..., que, d'alguna manera, m'ha faltat ambició i, segurament, massa prudència. Certament que a mi m'agrada Baltasar Gracián; jo crec que a vostè, també. I, a vegades, sobretot coneixent el partit que vostè té, ho entenc perfectament. Miri, jo no he parlat del Carmel, certament, però els veïns del Carmel sí que han parlat en aquestes eleccions, i sí que puc dir a qui no han votat.

Evidentment que als ciutadans la llei electoral o la llei d'ordenació territorial o l'euroregió no els preocupa, i moltes altres coses. Però l'euroregió és necessària, l'impuls a l'euroregió és necessari per a l'economia d'aquest país, entre altres coses. I la llei d'ordenació territorial és important per apropar els serveis i els centres de decisió al conjunt del territori català. I això ho veig així. Jo he presentat un programa de govern, no un pla estratègic, per utilitzar terminologies de conseller delegat, eh?, que vostè hi ha fet referència –temps tindrem també de parlar del mitjà i llarg termini–, que no vol dir que d'un programa de govern no se'n puguin deduir temes que van més enllà d'una legislatura –i vostè ho sap–, que van per a més enllà d'una legislatura i, segurament, més de dues.

Segurament..., vostè no ha percebut il·lusió, ha dit, sinó segurament «apego» al poder. Miri, hi ha il·lusió; hi ha il·lusió i vostè veurà la il·lusió del Govern –i espero que de la societat catalana, espero que del conjunt de la societat catalana– prenent decisions, i amb ambició, lideratge i protagonisme de Catalunya, no amb autocomplaença –no amb autocomplaença–, no hem de pensar sempre que som els millors en tot. Sense anar més lluny, vostè..., que, òbviament, el terreny de l'economia li interessa d'una manera singular, vostè sap que si mirem una llista dels grans contribuents de fa trenta anys, per exemple, trobaríem moltes persones de Catalunya. Si la fem avui, en trobarem poques. Això és culpa dels governs? No, però els governs hi tenen alguna cosa a veure; també tenen alguna cosa a veure amb això. Per tant, autocomplaença no, conformisme no, ambició tota, ambició i lideratge. I vostè ho veurà.

El president

Senyor Piqué, té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor candidat, per les seves respostes i –li ho haig de dir també– pel to i per l'extensió, no? Si em permet un punt de pedanteria, crec que em puc atribuir, doncs, haver-li donat amb aquest debat d'investidura l'alçada que ha de tenir un debat d'investidura, i ho celebro *(remor de veus)* –ho celebro. I vostè també ho celebra, n'estic segur. I bona part dels diputats que hi ha en aquesta casa també ho celebren.

Per tant, doncs, està bé. Hem parlat de temes concrets, i vostè ha fet afirmacions que en bona mesura, algunes d'elles –com és natural, no totes– jo puc compartir. Però insisteixo en el que li he intentat transmetre en la meva intervenció anterior, no?: és veritat que no tenia per què explicar exclusivament un pla estratègic, no? Vostè ha explicat un programa de govern, això és cert, però ha de ser un programa de govern emmarcat en uns objectius estratègics. I ha tingut una oportunitat excepcional, durant un debat d'investidura, per explicar aquests objectius estratègics. I, sincerament, li haig de dir que jo encara no els he sabut identificar. Potser hauré de llegir-me una altra vegada la seva intervenció i, entre línies, deduir quins són aquests objectius estratègics; però cregui'm sincerament que segueixo sense saber quins són, no?

Hi ha una frase en la seva intervenció d'ahir que crec que és molt definitòria, que és que governar és quelcom com «allò necessari segons les circumstàncies», no? Bé, governar és fer allò necessari, efectivament; s'han de

tenir en compte les circumstàncies, però s'ha d'exercir el lideratge i tenir el coratge per prendre les decisions necessàries, i de vegades vol dir estirar d'una societat i estirar d'un govern i imposar-se dins d'un govern, imposar-se. I això és el que ha de fer un president de la Generalitat, i jo li desitjo molt fervorosament que ho faci.

Però després hem anat parlant, efectivament, de temes concrets i dels problemes dels ciutadans. Jo ho celebro –ho celebro–, no ens hem perdut en grans disquisicions conceptuals o teòriques, no?, ni en grans debats –tan habituals, d'altra banda, en aquesta casa– de tipus identitari, no? Hem parlat de les coses concretes.

I ha parlat de la política lingüística i ha dit coses molt assenyades, li ho haig de dir, molt assenyades. Ara, a mi m'agradaria saber si dins d'aquesta normalitat a què vostè feia referència, doncs, bé, forma part d'aquesta normalitat imposar sancions als ciutadans. És clar; per això li he demanat la seva opinió sobre si s'ha de canviar o no la llei, perquè és bo que la gent sàpiga si el senyor Montilla, futur president de la Generalitat, està a favor d'imposar sancions en matèria de política lingüística o no –o no. I sap que hi ha casos concrets –i sé que no es pot generalitzar– de persones que han expressat la voluntat de poder exercir el seu dret d'escollir la llengua en què es rep l'educació primària dels seus fills i no se'ls ha propiciat. I això, per cert, ho diu la llei –això, per cert, ho diu la llei, no? Bé, per tant, crec que és bo saber quin pronunciament i quina actitud tindrà el seu Govern, i vostè personalment, en aquesta qüestió.

Ha parlat de l'educació, i és cert que ha de ser una gran prioritat i que estem lluny encara dels nostres objectius. I és cert que vostè, doncs, és un exponent d'això que en diem «la cultura de l'esforç», però crec que hem de començar per reconèixer, fent un correcte diagnòstic, que no és precisament aquesta cultura de l'esforç i del respecte la que s'està introduint a través del nostre sistema educatiu. És a l'inrevés: la indisciplina, la manca d'autoritat i també això que se'n diu «l'escola permissiva»; l'escola permissiva, no la que fomenta la cultura de l'esforç.

Respecte a la immigració, és veritat que en el seu programa hi ha un seguit de coses que van més enllà del que vostè va dir ahir, és cert. No comparteixo en absolut que els mecanismes de contractació en origen funcionin, no ho comparteixo en absolut. No dic que no hi hagi algun cas concret que hagi funcionat, però normalment el món empresarial es queixa, primer, que no funciona, que són sistemes excessivament burocratitzats, i que després funcionen amb extremada lentitud, de tal manera que quan finalment es poden aconseguir els contingents ja han passat les necessitats del mercat de treball.

I això és un tema que s'ha d'abordar, i òbviament es poden fer moltes coses, en cooperació amb l'Estat, com no pot ser d'altra manera, en el marc d'una política europea d'immigració, i que passen per utilitzar tots els mecanismes a l'abast. Home, que ara passi la Inspecció de Treball..., cregui'm, en si mateix no canviarà re. La Inspecció de Treball ja depèn orgànicament del Ministeri de Treball. Vostè ha insinuat que no ho feien gaire bé. Ja li..., espero que al senyor Caldera no li arribi aquesta apreciació. Però funcionalment –funcionalment– ja està en mans de la Generalitat. I, per tant, a la pràctica, l'operativa de la Inspecció de Treball correspon al Govern de la Generalitat. Del que es tracta, per tant, és de fer-ho bé, i, si ara no funciona adequadament, és responsabilitat també del Govern de la Generalitat.

Respecte a la seguretat, bé, hem compartit conceptes: sense seguretat no hi ha llibertat, tolerància zero i aplicació estricta de la llei. Les lleis estan per ser complides, ha dit vostè, i és veritat, eh?, però després també hem de procurar ser conseqüents. Que la decisió de fer un consell europeu en una determinada ciutat correspon als estats, això jo ho sé especialment, però també sé que qui ha de garantir la seguretat d'aquests consells europeus són els cossos i forces de seguretat que són competents en aquelles ciutats que són escollides pels estats. I, per tant, qui havia de garantir la seguretat del Consell Europeu fet a Barcelona, doncs, era el Govern de la Generalitat, que és el responsable de la seguretat de Barcelona. Per tant, no... Segurament hauran d'acceptar la realitat, no?, que és que de moment, doncs, no som capaços d'oferir prou garanties o que finalment el Ministeri de l'Habitatge espanyol ha decidit que aquesta cimera ja es farà quan toqui –o aquest consell, millor dit, no es una cimera–, aquest consell es farà quan toqui, que no se sap quan és, no?

Ha parlat també de l'habitatge i del sòl. Miri... I s'ha referit a una llei... Jo conec bé aquest debat, perquè compartia responsabilitats de govern amb el senyor Arias-Salgado, i recordo molt bé que la llei va ser recorreguda pel Govern de la Generalitat, entre d'altres, i que el Tribunal Constitucional li va donar la raó al Govern de la Generalitat. Per tant, el que hagi passat en l'evolució del preu del sòl i la seva incidència sobre el preu de l'habitatge és responsabilitat de les comunitats autònomes, perquè el Tribunal Constitucional va dir que les competències eren de les comunitats autònomes. I és així. Ara es poden..., s'està intentant tornar-ho a modificar. Convergència i Unió ja ha dit que de cap de les maneres, perquè envaeix competències autonòmiques. Bé, situem les responsabilitats a cada lloc, no?

I després ha esmentat vostè el paper dels ajuntaments. Oi tant –oi tant. Jo abans hi he fet una referència de manera eufemística, si es vol, o implícita, però ara puc ser una mica més precís, no? I el tema de l'habitatge està molt relacionat amb els mètodes de finançament de les corporacions locals i amb altres mètodes de finançament –i amb altres mètodes de finançament. I per tant, si no som capaços d'abordar amb seriositat i amb rigor aquest problema, doncs, seguirem tenint un problema, respecte a l'assignació de les plusvàlues, per exemple, efectivament –efectivament.

També ha esmentat els impostos. Bé, jo no li he criticat la mesura respecte a l'impost d'actes jurídics documentats. El que he dit era que era poc ambiciosa, que anés més enllà i que l'ampliés més, no només en parelles de determinades circumstàncies personals. I, bé, i és veritat que nosaltres som partidaris de suprimir l'impost de successions, vostès no, però..., i és veritat que recullen, si no ho recordo malament, en el seu programa una elevació del mínim exempt. Bé, nosaltres pensem novament que no és prou ambiciós. Però, miri, fins i

tot m'agradaria que es plantegessin altres coses que no són tan inhabituals, perquè les acaba de fer el Govern socialista d'Espanya, si bé de manera molt modesta, que és reduir la pressió fiscal a través de l'impost sobre la renda de les persones físiques, en el cas de la comunitat autònoma, a través del tram autonòmic. Aquesta és una proposta que ja porten a terme algunes comunitats autònomes que estan governades pel Partit Popular. Però per què ha de ser tabú disminuir la pressió fiscal individual a través de l'impost de la renda de les persones físiques, si els governs socialistes també han assumit aquest principi com a bo i favorable? Per tant, novament crec que aquí hi ha manca d'ambició i excessius prejudicis.

Bé, respecte a la línia de molt alta tensió, ja fa molts anys que això dóna tombs, efectivament, fa molts anys. I, és clar, si la solució ha estat... A més es van donar unes justificacions, fins i tot públiques, que, si em permet l'expressió el senyor president de la cambra, són una mica obscenes, perquè es va dir: «Miri, com que ara hi haurà eleccions a Espanya i eleccions a França, més val que busquem la manera de tirar la pilota cap endavant.» I, si els governs d'Espanya i de França no han sigut capaços de posar-se d'acord amb el territori per fer la línia, difícilment ho podrà fer un arbitratge comunitari. Tant de bo –tant de bo–, jo ho desitjo, i que només hi estigui els sis mesos que s'ha dit, i no un any o dos, perquè, si no, podem tenir la Costa Brava absolutament col·lapsada aquest estiu des del punt de vista de l'abastiment energètic –no parlo ja de les necessitats del tren d'alta velocitat, no?

Bé, respecte al quart cinturó, ha tornat a repetir que hi ha trams licitats, trams que estan... Molt bé –molt bé, molt bé. Jo només li faig una última pregunta, a veure si és possible tenir una resposta: es farà en la seva totalitat, es completarà?, o deixarem trossos que no? I, si es fa o deixem trossos que no, quan?, quin és el calendari? Quin és el calendari?, perquè no només Catalunya, sinó tot el que és la mobilitat del conjunt de la península Ibèrica, la seva connexió amb la resta del continent europeu, depenen en bona mesura d'aquesta gran obra d'infraestructura. No és només una cosa que pugui convenir als urbanites barcelonins: és una obra cabdal per a la competitivitat, no només de Catalunya, sinó de tota la península Ibèrica, d'Espanya i de Portugal, i per tant ajuda a la competitivitat del conjunt d'Europa. I, per tant, demanar aquest tipus de compromisos no crec que sigui una pregunta, diguem-ne, incòmoda, dir: «Miri, el farem, i el farem tot, i l'acabarem tal any», o «exigirem al Govern espanyol que l'acabi tal any», i com més aviat, millor.

Respecte a l'aigua i a la nova cultura de l'aigua, miri, tot això de l'estalvi i la sostenibilitat, jo no puc fer altra cosa que compartir-ho, només faltaria –només faltaria. Però no em barregi les coses, perquè una cosa és fer el que s'està fent a Flix, que m'ho conec bastant bé, per raons òbvies i personals *(rialles),* m'ho conec bastant bé..., però que no té re que veure amb el Pla integral del Delta. Jo, quan he esmentat, quan he dit que no s'hi havia invertit ni un euro des que es va prendre la decisió de derogar el transvasament, m'estava referint a l'aplicació del Pla integral del Delta, que tenia unes inversions previstes, si no ho recordo malament, de l'ordre de 570 milions d'euros d'aquell moment; per tant, ara serien més.

Respecte al finançament, bé, jo estic d'acord amb el plantejament que ha fet, sí, sí: s'haurà de negociar, és el que dèiem; i sempre vàrem dir que introduir aquest element com a justificatiu d'un nou estatut no tenia cap sentit. Ara els fets ens vénen a donar la raó. Bé, tampoc és qüestió de dir: «Ja els ho deia jo», però sí que és veritat que les coses són com són i pensar que aquests temes es poden resoldre bilateralment en virtut de la voluntat d'una de les parts, doncs, en una democràcia complexa com la nostra, ja fa molt de temps que no és possible.

Això va lligat amb el mateix debat estatutari. Jo pràcticament no n'he parlat, no?, perquè ja el vàrem tenir i durant massa temps, i és un dels motius del cansament de la ciutadania respecte a la política. Però un dels principals arguments que nosaltres vàrem utilitzar en aquells moments és que l'Estatut permet un profund intervencionisme en mans d'un govern intervencionista, i que això és negatiu per als interessos de Catalunya i de la seva competitivitat. A nosaltres no ens agrada que els poders públics puguin intervenir pertot i controlar-ho tot i planificar-ho tot. A nosaltres ens agrada la llibertat i confiar en la societat, en els agents econòmics, en els agents socials, en les persones físiques i en les persones jurídiques, pensant en el futur –pensant en el futur. I, per tant, jo, que m'havia proposat no parlar del passat, sí que crec que aquestes qüestions, pensant en el futur, es poden esmentar.

Miri, s'ha de desplegar l'Estatut, que és una llei vigent. És obvi que hem d'esperar, a més a més, com la delimiti –i no sabem què passarà–, en el seu cas, el Tribunal Constitucional, després de substanciar els diferents recursos d'inconstitucionalitat que s'hi han presentat. Per tant, aquí també els demano prudència; sembla prudent esperar a veure com queda finalment el text, perquè els ciutadans tenen el dret de saber si les normes bàsiques de convivència d'un país s'adeqüen o no a la Constitució, tenen tot el dret a saber-ho, i a més a més se'ls ha de facilitar que això sigui així, no?

Però hi ha una part de desplegament en què el meu grup parlamentari –nosaltres respectem l'estat de dret i les lleis, com no pot ser d'altra forma, no? – ens comprometem a buscar els consensos necessaris, perquè entenem que, ja que l'Estatut no es va fer per consens, fent una cosa que és extremament important, que és aprovar-lo sense el suport del principal partit de l'oposició... Vostè ha dit que això era dolent, si es feia així. Doncs bé, ja s'ha fet: l'Estatut d'autonomia de Catalunya s'ha aprovat sense el suport del principal partit de l'oposició a tot Espanya, perquè al final qui aprova l'Estatut són les Corts espanyoles, no? Bé, i per tant ja és un mal punt de partida. Ara, mentre estiguin vigents les lleis i s'hagin de desplegar, òbviament, com més consensuades, com abans recuperem aquest esperit de consens, millor per a tots plegats, no?

I aquí, home, doncs, per nosaltres serà molt important quina serà l'actitud del seu Govern a l'hora de desplegar els eventuals drets i deures recollits en el títol I de l'Estatut, que saben que nosaltres hem contemplat sempre d'una manera extremament crítica. Nosaltres i molts

més, també un altre grup d'aquesta cambra va votar que no, en el seu moment. I tot el que signifiqui, doncs, l'intervencionisme econòmic i social..., doncs, home!, podem ajudar a contribuir que això no ens ofegui encara més i que no vagi acomodant més la societat catalana simplement a allò que ja té, però perdent cada dia ambició, il·lusió i voluntat d'anar cap al futur, voluntat d'esforçar-se i de competir.

Miri, jo celebro que al final vostè hagi dit que està il·lusionat, ho celebro, i espero que sigui així, a més a més, no? Ahir no ho va transmetre –ahir no ho va transmetre–, i avui, deixi'm que li ho digui, tampoc. Però espero que efectivament estigui il·lusionat i ho traslladi als ciutadans.

I ha dit una cosa al final que m'ha agradat molt –li ho haig de dir, senyor Montilla–, m'ha agradat molt, que és quan ha dit que no era partidari de l'autocomplaença i que és molt important que ens adonem, aquesta societat i els seus integrants, que tenim molts defectes, que no som els millors, que no sempre la culpa del que ens passa ens ve de fora, que aquí hi tenim moltes responsabilitats –moltes responsabilitats–, i per tant d'autocomplaença ni un gram –ni un gram. Jo no vull una societat catalana que s'acomodi permanentment al poder i que no el vulgui incomodar. Vull una societat catalana que es planti davant dels poders públics quan cregui que els poders públics no estan fent allò que la mateixa societat catalana, per desenvolupar-se amb llibertat, en té necessitat. I, per tant, li haig de dir que m'ha agradat molt la seva reflexió; l'únic que espero i desitjo, senyor Montilla, és que tot això, a més a més de ser una expressió i un catàleg de bones intencions, ho porti a la pràctica.

Gràcies.

El president

Senyor Montilla, té la paraula.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Senyor Piqué, vostè ha tornat a parlar que d'alguna manera en el meu discurs i en la meva intervenció d'avui, i en el discurs d'ahir, en la intervenció, no quedaven clares les prioritats, els eixos centrals del projecte, del relat. Jo crec que sí, que es poden perfectament deduir, no?, i si de cas, resumir. Passen, òbviament, per construir una societat de benestar, amb serveis públics de qualitat, universals, amb complicitat amb els ajuntaments, amb la resta d'administracions i amb la societat; per créixer i seguir creant riquesa, perquè, si no, no es pot distribuir, certament; per invertir en capital físic i en capital humà; per desplegar l'Estatut, perquè és l'instrument que tenim, el millor instrument que hem tingut, que ha tingut Catalunya fins ara per afrontar els seus reptes com a col·lectivitat, i, evidentment, per donar seguretat per a tots i llibertat per a cadascú, seguretat en un sentit ampli –seguretat en un sentit ampli–, no exclusivament seguretat ciutadana: la seguretat de tenir per als teus fills una bona escola, la seguretat que hi ha un sistema sanitari de qualitat, la seguretat que hi ha un sistema que ajuda les persones que tenen dependència, la seguretat que els més febles no es quedaran enrere.

Jo crec que aquests són objectius que hi figuren i que preocupen a la gent. Amb la mirada posada en el dia d'avui i en el dia de demà, amb les ulleres bifocals.

Miri, certament, a l'escola, entre altres molts problemes, hi ha problemes d'indisciplina, i, vostè diu, de permissivitat, però que no es poden solucionar exclusivament des de l'escola, que no vull dir que no s'hagi de treballar des de l'escola, però que s'ha de treballar també en altres àmbits: amb les famílies; si no aconseguim, entre altres coses, que hi hagi una millor conciliació de la vida personal i laboral, familiar i laboral, difícilment en les famílies hi haurà temps per atendre també l'educació dels seus fills, que no és una cosa que exclusivament hagi de fer l'escola. I això és així.

Immigració. Vostè diu que en la contractació en origen no hi creu..., o bé, que no funciona. Vostè sap que, per exemple, a Lleida hi ha moltes experiències de bon funcionament de la contractació en origen, per exemple, de la Unió de Pagesos. En fi...

Jo no he dit que la Inspecció de Treball no funcioni; dic que ara que dependrà de la Generalitat, funcionalment i orgànicament, estarem en millors condicions perquè tingui més recursos i perquè pugui afrontar aquests nous reptes que ara l'Estatut ens encomana també.

Respecte a la seguretat, miri, jo crec que i tant que serem capaços d'oferir garanties! A Barcelona es fan, afortunadament, com vostè sap, moltes convocatòries, cites, congressos d'una enorme importància; són importants per a la projecció de Barcelona i de Catalunya, ho són també per a un sector com el sector del turisme. I evidentment que estarem en disposició de garantir que es puguin celebrar cimeres d'aquestes característiques, si el Govern d'Espanya ho creu oportú.

Llei del sòl. El Tribunal Constitucional va derogar alguns aspectes de la llei d'Arias-Salgado, però els elements que fan referència a la valoració i a les expropiacions, no. I aquest és l'element cabdal que ara la nova llei aborda, entre altres coses.

Els ajuntaments tenen, certament, un problema de finançament, que també la Generalitat, en la mesura del possible, ha d'intentar solucionar. I durant aquest període hi ha hagut un important creixement de les transferències cap als ajuntaments, de recursos, que caldrà continuarles. Ara bé, és una mica tòpic també que els ajuntaments visquin exclusivament del sòl. Això és una visió tòpica que no es correspon amb la realitat. Vostè..., li ho dic jo, no és aquest el cas, sí que és el de la falta de recursos dels ajuntaments, no és que pràcticament visquin d'això. No tots els ajuntaments tenen un territori ampli, no en tots els ajuntaments hi ha pressió per construir, no en tots els ajuntaments hi ha permissivitat o altres coses a què vostè ha fet referència, per a les quals, evidentment, en aquest cas el que cal no són recursos de la Generalitat, sinó la fiscalia i la justícia, la fiscalia i la justícia com està actuant, això és el que cal.

Impostos. La reforma de l'IRPF que s'acaba d'aprovar ja afecta i afectarà les comunitats autònomes, vostè ho sap; no precisament per incrementar els seus recursos. Jo ja sé que vostè ha fet referència a una frase del president del Govern. Jo no dic que abaixar impostos

sigui conservador, pot ser progressista o pot no ser-ho, depèn: depèn de l'impost que s'abaixi, depèn de a qui s'abaixi...

En qualsevol cas, el que hem de tenir present també és una cosa, i és que, miri, vostè sap la pressió fiscal mitjana que hi ha a Europa i sap la que hi ha a Catalunya i a Espanya. Hem de trobar un equilibri, precisament perquè, entre altres coses, si no, difícilment podrem construir l'estat del benestar que volem, perquè, entre altres coses, això es fa amb recursos, i els recursos surten dels impostos –això hi ha alguns que ho tenim molt clar–, no surten del no res.

Quart cinturó, quan? Ho està fent l'Administració central i ho està fent ara, o comença a fer-ho ara. Per què ara..., i no ho ha fet abans? Francament, no ho sé; com altres infraestructures a Catalunya, porten un endarreriment preocupant.

Nou Estatut i finançament. És molt important, i vostè també ho sap, el que recull l'Estatut en referència al finançament, entre altres coses, perquè són una garantia per a nosaltres –són una garantia per a nosaltres–, perquè condicionaran l'elaboració o la modificació de la nova LOFCA. I això és important, molt important.

Acabo. Jo tinc el convenciment, miri, que l'Estatut és un estatut adequat a la Constitució. Tinc aquest convenciment. Malgrat els recursos que s'han fet, malgrat que s'hagin fet recursos per aspectes que en altres estatuts hi han formacions polítiques que no han recorregut, la de vostè. I aspectes de l'Estatut de Catalunya que vostès han recorregut figuren en altres estatuts, i ho han pactat vostès –ho han pactat vostès. Allí, sembla que en aquest cas no seran inconstitucionals, i en el cas de l'Estatut de Catalunya, sí que, per vostès..., no dic per vostè, per vostès; jo també sé de les dificultats que vostè ha tingut en aquest procés i li desitjo el millor, també en aquest cas, dintre del seu partit, francament.

D'acord a recuperar l'esperit de consens a l'hora de desplegar-lo, sempre que això no comporti no fer-ho. És a dir: «No, no fem res fins que el Tribunal Constitucional digui...», no; anirem desplegant l'Estatut a un ritme que anirem marcant, òbviament, però que no pot estar condicionat per això.

Miri, no som els millors en tot, certament, però segur que coincidirem, vostè i jo, a treballar per voler ser els millors. L'objectiu de ser els millors sí que l'hem de tenir. Ja sabem que no en tots els temes serem els primers de la classe –i per això no cal instal·lar-se en l'autocomplaença–, però sí tenir la voluntat, la dedicació, l'esforç per ser els millors –per ser els millors–, perquè Catalunya sigui el millor país –el millor país–, perquè la gent, la seva gent s'ho mereix.

El president

El senyor Piqué té la paraula.

(*Veus de fons.*)

El Sr. Piqué i Camps

Ara. Ah!, s'ha d'esperar al vermell? D'acord. És el revés del que és normal això, no? *(Rialles i veus de fons.)*

Gràcies, senyor president. Amb molta brevetat, no?, amb molta brevetat, només dos comentaris concrets i una reflexió final, senyor Montilla.

He observat amb preocupació que vostè és partidari d'incrementar la pressió fiscal. I ho observo amb preocupació, sí, perquè ha dit que estem encara a meitat de camí de no sé què de la mitjana europea. Per tant, observo amb preocupació que és partidari d'incrementar la pressió fiscal i ho lamento, perquè no crec que sigui el que necessita el país.

També ha fet una referència als processos de reforma estatutària. Miri, jo li puc dir amb tota convicció que si el Partit Socialista de Catalunya hagués tingut aquí la voluntat d'arribar al consens que ha tingut en altres comunitats autònomes, les coses haurien estat molt diferents, i si haguéssim arribat aquí a un estatut com el que s'està aprovant a altres comunitats autònomes, hauria tingut el vot favorable del Partit Popular. Això és el que li puc dir. Vostès aquí no varen buscar el consens mai; de veritat, no el varen buscar mai. I, per tant, les coses després no surten, no?

I la reflexió final és la següent. Miri, jo l'he escoltat, com és natural, amb molta atenció i amb molt de respecte, i crec que ha expressat vostè bones intencions, no?, però –i voldria equivocar-me– tinc la impressió que estem davant de la segona edició del tripartit, i, per tant, de la segona part d'un fracàs. Sempre s'ha dit això que *segundas partes no son buenas*, no?, sobretot si la primera part ha estat un desastre. L'únic, que potser hi haurà una diferència, li ho reconec, no?: abans vostès explicitaven les seves discordances i ara simplement no faran res que pugui ser discordant, simplement, però no crec que això sigui el que necessita el país.

Miri, aquests dies han sortit algunes enquestes la valoració científica de les quals pot ser molt discutible, no?, però que diuen que els ciutadans de Catalunya no confien en aquest nou tripartit, que molt majoritàriament els ciutadans de Catalunya creuen que això tornarà a ser un fracàs.

Bé, m'alegra compartir l'opinió de la majoria dels ciutadans en aquest tema, però espero, com a ciutadà de Catalunya, que tant de bo m'equivoqui. Però, lamentablement, no puc ser gaire optimista.

Gràcies, i sort, senyor Montilla.

El president

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i set minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat en funcions, acompanyat de tot el Govern en funcions.

El president

Es reprèn la sessió.

Iniciem la sessió amb les intervencions de la resta dels grups parlamentaris. Els recordo que la votació es farà en acabar el debat, i no abans de les sis de la tarda.

Té la paraula l'honorable senyor Joan Saura, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds-Esquerra Alternativa.

El Sr. Saura Laporta

Molt honorable president del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, senyores i senyors diputats, senyor Montilla, candidat a la presidència de la Generalitat, vull començar dient que l'1 de novembre la societat catalana ha fet una opció clara a favor de donar continuïtat al procés de canvi iniciat ara fa tres anys; que el Partit Socialista, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida, amb la legitimitat que ens donen els resultats electorals, iniciem una nova etapa de govern, de govern de Catalunya, amb l'Entesa Nacional pel Progrés; una nova etapa –que ningú no s'equivoqui– esperançadora i il·lusionant, una esperança i una il·lusió que es fonamenten, en aquest cas, en l'experiència acumulada en aquests anys de govern i en la maduresa d'un projecte compartit per les esquerres catalanes.

Les forces que vàrem donar suport al Govern catalanista i d'esquerra el desembre del 2003 hem renovat la confiança de la ciutadania. La pluralitat d'aquesta cambra, d'aquest Parlament, expressa la diversitat de la mateixa societat catalana, i això és positiu. El temps de les majories absolutes i de les majories suficients per governar en solitari a Catalunya s'ha acabat. També s'ha acabat la concepció de la casa comuna, per la de les esquerres plurals. S'ha acabat també, definitivament, l'assimilació d'un país a un partit i a una idea determinada. Com va dir Pasqual Maragall, hem passat del catalanisme del pal de paller al catalanisme coral, amb veus diverses.

Per tant, la nostra satisfacció avui és doble: satisfacció pel nostre creixement electoral, obtingut per la nostra coalició, en vots i escons, i satisfacció perquè la nostra proposta central en la campanya electoral s'ha refermat, s'ha consolidat amb la constitució d'un govern d'esquerres. I en contra d'algunes veus d'aquest matí he de dir que nosaltres hem tingut un creixement no només relativament i en escons, sinó també en vots absoluts, i hem defensat en la campanya electoral, hem reivindicat la gestió del tripartit, reconeixent els errors que havia fet el tripartit, però defensant la seva acció de govern, i hem fet una aposta decidida en tota la campanya electoral pel govern d'esquerres. Hi ha hagut molta gent –molta gent– que s'ha sentit identificada amb els nostres plantejaments i que ha donat per primera vegada el vot a la nostra coalició.

Però abans de continuar amb la meva intervenció vull fer tres agraïments. En primer lloc, vull fer agraïment a tota la gent que ens ha votat, que ens ha donat confiança, i els vull dir que poden estar segurs que no els decebrem, que serem capaços d'estar a l'alçada de la confiança que ens han donat. En segon lloc, vull fer un reconeixement a tota aquella gent que va lluitar per la democràcia, per la recuperació de l'autogovern i que avui, conjuntament amb molta altra gent, amb gent jove, han fet possible, en definitiva, que tinguéssim una consolidació d'un govern d'esquerres. I, finalment, vull fer i de forma molt especial un agraïment i un reconeixement al president de Catalunya, el senyor Pasqual Maragall. Pasqual Maragall ens deixa el llegat polític d'una opció ferma i decidida a favor de la continuïtat de l'alternativa d'esquerres, i un llegat polític i intel·lectual de l'opció per un catalanisme federalista, una nova manera d'entendre, no ja les relacions de Catalunya amb Espanya, sinó la mateixa idea d'Espanya, a partir del reconeixement del seu caràcter divers i plurinacional. Gràcies, president.

Per què aquesta majoria, per què avui setanta diputats i diputades atorgarem la nostra confiança a José Montilla?

En primer lloc dir que evidentment que hi ha diferències entre nosaltres, els tres partits polítics, com no pot ser d'una altra manera, som tres partits polítics diferents. Però val la pena dir avui i constatar que és molt més tot allò en què coincidim, tot allò que és comú, que les diferències... Coincidim, hem coincidit durant molts anys en el govern de molts ajuntaments de Catalunya; compartim el balanç positiu del que ha estat l'experiència del Govern en aquests tres anys, des del 2003, i alhora tenim un programa comú. Avui –i vull dir-ho amb veu ben alta– aquest Govern és tan legítim com qualsevol altre dels governs de la Generalitat. No és un govern contra ningú, és un govern que representa una majoria social realment existent, que es va manifestar a les urnes el 2003 i que ho ha tornat a fer donant i reafirmant la seva confiança en aquest Govern.

La ciutadania elegeix els diputats i les diputades. I el president..., és president qui té la capacitat de sumar més suports. I això en els sistemes parlamentaris no és ni una maniobra per ocupar el poder, ni una farsa, ni un govern feble, ni un repartiment de poder; no és res de tot això. És simplement un acte de normalitat democràtica –un acte de normalitat democràtica. I aquest no és un govern feble, aquest és un govern que té una solida majoria parlamentaria com pocs governs en aquesta cambra han tingut en aquests vint-i-sis anys.

Estem davant d'un govern fort, amb una sòlida i estable majoria parlamentària. I hem fet aquesta majoria, una majoria dels tres partits que he citat, perquè compartim diagnòstics, perquè compartim solucions i perquè compartim objectius de país. Compartim el diagnòstic del país, els diagnòstics del país, començant per la urgència de superar el dèficit social acumulat durant anys. Avui Catalunya és un país que té una renda *per capita* similar a la renda *per capita* de la Unió Europea dels Quinze, però en canvi estem a sis o set punts de diferència de despesa social amb relació a la Unió Europea. Compartim el diagnòstic que, tot i que som un país capdavanter i dinàmic, encara tenim molt retard amb relació a molts països del nostre entorn en polítiques mediambientals i en polítiques de protecció del territori, en infraestructures bàsiques, com el ferrocarril o les energies renovables.

Compartim les solucions que es detallen en el programa de l'acord de govern, un programa socialment i ecolò-

gicament avançat i que a més a més desenvoluparà i desplegarà plenament, sense excepcions, el nou Estatut, des del títol de drets i deures fins al finançament.

I compartim l'objectiu, els objectius de país. Volem, com va dir ahir el candidat a la presidència, fer de Catalunya un dels països més avançats d'Europa, un país modern, sense exclusions per raons d'origen o territori, orgullosos del nostre passat, però sobretot del nostre present, d'un present que avui ens correspon a nosaltres decidir. En definitiva, tenim el repte compartit de realitzar un model propi, incardinat en el món global d'avui, en l'Europa unida del segle XXI.

No vull acabar aquesta part sense dir que el nou Govern tindrà un gran repte, un repte important: el repte de consolidar una cultura de govern que faci de la pluralitat i de l'estabilitat dues cares de la mateixa moneda del bon govern. Estabilitat i pluralitat són, han de ser dues cares de la mateixa moneda d'un bon govern. Un bon govern que ha de basar-se en el rigor, en la confiança, en el diàleg, en les complicitats entre els membres del Govern, i també amb la societat.

Quin és el punt de partida amb què començarà el nou Govern? Mirin, és un punt de partida molt sòlid, no és un punt de partida des de la inexperiència o des del nores. És un punt de partida que parteix dels acords del Tinell, de les polítiques iniciades, del programa de govern..., que tenim avui un nou Estatut. I vull reivindicar el primer programa de les esquerres catalanes i el llegat de la seva acció de govern. El Govern catalanista i d'esquerres va tenir moltes dificultats, assetjaments externs i problemes interns, però allò que finalment quedarà és que el Govern catalanista i d'esquerres va ser capaç de gestionar socialment, ecològicament, també des del punt de vista democràtic i de participació, amb una orientació diferent dels anteriors governs, i que això la gent ho ha aprovat. La gent ha dit que volia que continuéssim el camí que havíem iniciat l'any 2003.

Només vull remarcar quatre aspectes concrets de l'obra de govern feta, que em sembla important destacar avui. El primer, que el Govern catalanista i d'esquerres ha estat un govern que ha actuat amb honestedat, transparència i ètica. Ha estat un govern que ha fet públic el nomenament dels seus assessors, que ha fet públiques les subvencions als mitjans de comunicació, que ha fet transparència en la regulació de les enquestes o en la de la publicitat institucional. Ha estat un govern amb capacitat, per primera vegada, d'arribar a acords de país importantíssims, com l'Acord estratègic per la competitivitat de l'economia o com el Pacte nacional per l'educació. Ha estat un govern que ha impulsat i està impulsant en aquests moments més de quatre-centes experiències de participació en el mon local. I és un govern que farà, ha fet l'inici del camí perquè el nou Govern continuï amb més força en aquest camí. El nou Govern té davant seu reptes importants de concertació: el pacte nacional per la recerca, el pacte per elaborar el pla d'inclusió social, el pacte per l'emancipació dels joves, el pacte per la immigració i el pacte per la modernització ecològica. I el nou Govern tindrà nous reptes per crear nous espais de participació i de concertació social; en vull assenyalar dos d'importantíssims: el consell de la cultura i les arts i el consell de seguretat de Catalunya. Per tant, el primer element que vull destacar de l'anterior Govern és la transparència en el seu funcionament.

El segon és que ha fet front als problemes reals de la ciutadania. S'ha dit per l'oposició en aquests tres anys, i fins i tot avui s'ha repetit, que no es feia front als problemes reals de la ciutadania. La meva pregunta és si aprovar la Llei de prestacions socials de caràcter econòmic, que d'entrada significarà que cinquanta mil persones a Catalunya vegin incrementades de forma important les seves pensions és o no és fer front als problemes reals de la gent; si estendre la sisena hora escolar és o no és fer front als problemes reals de la gent; si contractar nou mil mestres més és o no és fer front als problemes reals de la gent; si estar rehabilitant quaranta sis barris en aquest moments de Catalunya és o no és fer front als problemes reals de la gent. I així el llistat seria molt llarg. Per tant, aquest és un govern que ha fet front als problemes reals de la gent.

La tercera característica és que el Govern del 2003 al 2006 és el Govern que ha fet avançar més l'autogovern de Catalunya en tota la història contemporània de Catalunya, és el Govern que ha situat l'autogovern de Catalunya en el seu estadi més alt. I, evidentment, l'Estatut és mèrit de tots; també dels partits de l'oposició que han votat que sí i que hi van participar de forma constructiva. Però, mirin, els vull dir una cosa: estic convençut que sense el Govern presidit per Pasqual Maragall avui no tindríem Estatut d'autonomia. Sé que pot ser un atreviment el que dic, però ho penso: estic convençut que sense el Govern presidit per Pasqual Maragall avui no tindríem Estatut d'autonomia. I evidentment que l'Estatut d'autonomia no és cap punt final. El mateix Estatut d'autonomia en preveu els mecanismes de reforma, i per tant la reforma de l'Estatut d'autonomia o el que sigui es produirà quan el poble de Catalunya vulgui. No és cap punt final, el mateix Estatut preveu els seus mecanismes de reforma, i són molts, com nosaltres, els que defensen la necessitat d'una reforma constitucional de l'Estat espanyol en una direcció federal. Per tant, no estem davant de cap punt final: estem davant d'un nivell d'autogovern com mai ha tingut Catalunya, però evidentment amb les aspiracions d'avançar encara molt més en una perspectiva federal.

I el quart punt o el quart element que vull destacar del Govern catalanista i d'esquerres és que aquest Govern ha realitzat per primera vegada una nova política ambiental i territorial. Aquest matí hi havia alguna veu que es queixava de l'excés de planificació del Govern i cridava, en definitiva, els criteris o les iniciatives de les empreses privades; ja voldria jo que el Govern anterior i que el nou tinguessin la meitat de planificació que Coca-Cola o Mitsubishi! Qui no planifica avui està condemnat a fracassar i, per tant, cal planificar. I, evidentment, la no-planificació... *(remor de veus),* la planificació a qui beneficia és al mercat. En aquests vint-i-tres anys de no-planificació el territori de Catalunya ha estat un territori en moltes parts degradat per manca de planificació i de protecció.

Per tant, aquests són els quatre elements que destaco com elements importants que resumeixen les orientacions polítiques del Govern del 2003 al 2006: un govern

que ha actuat amb honestedat, transparència i diàleg; un govern que ha fet front als problemes de la gent; un govern que ha fet avançar com mai l'autogovern de Catalunya, i un govern que ha iniciat una nova política mediambiental i territorial.

Evidentment, Catalunya continua tenint reptes, i des d'aquest punt de vista no m'atreveixo a dir que els quatre anys vinents són històrics, però sí que seran decisius per al futur de Catalunya. Hem repetit, els homes i les dones de la nostra coalició en aquesta campanya electoral, que en els propers quatre anys ens jugàvem el fet d'agafar el tren de la modernitat o perdre aquest tren de la modernitat, i que la principal tasca del Govern de l'Entesa és la modernització de Catalunya, fer de Catalunya un país modern i socialment cohesionat.

Aquest matí, també, algun portaveu deia que no havia vist objectius polítics en la intervenció del senyor Montilla. Jo crec que els va dir clarissimament. Però jo en vull destacar el que per mi són els tres eixos dels objectius polítics del programa que va presentar ahir el candidat a president de la Generalitat. Què volem fer amb el programa de Govern que hem aprovat? Fonamentalment tres coses: una, avançar en un canvi de model productiu a Catalunya; dues, millorar i ampliar el nostre sistema de benestar, i tres, avançar en la modernització ecològica de Catalunya. Volem fer aquestes tres coses: necessitem un canvi de model productiu, necessitem una ampliació i una millora del nostre estat de benestar, i necessitem una modernització ecològica.

En relació amb el canvi de model productiu, jo crec que hi ha una coincidència de tots els grups parlamentaris de la necessitat de fer aquest canvi de model productiu, de la inviabilitat d'un model productiu que es basi en salaris baixos, en precarietat i amb escassa protecció mediambiental.

Som conscients que avui Catalunya es troba en un procés de plena transició de la indústria tradicional a una economia del coneixement, dels mercats nacionals i europeus als mercats globals, d'una economia de baixa productivitat a una economia d'alta productivitat basada en la qualitat i en la innovació.

Hem impulsat en aquests tres anys un acord estratègic amb patronal i sindicats, i el Govern conjuntament amb els agents socials hem de ser els capdavanters en aquest procés de modernització i de canvi productiu. Sé que s'han assenyalat, però em permetran que de forma molt ràpida assenyali els sis punts que penso que són fonamentals a l'hora de parlar de vejam en què consisteix el canvi de model productiu que preconitzem a Catalunya. En primer lloc, l'impuls d'una política industrial activa, per promoure canvi en el model productiu donant suport als sectors econòmics estratègics i emergents. En segon lloc, un pla de xoc que redueixi la sinistralitat i la temporalitat –també s'ha dit aquest matí–, amb la necessitat de reforçar el paper i les funcions de la Inspecció de Treball. En tercer lloc, una política clarissima d'impuls, de foment de la política d'innovació a les empreses. Cal realitzar un esforç inversor importantíssim fins arribar a la mitjana europea. També, s'ha dit, la necessitat de millorar el nostre sistema educatiu. La necessitat que a l'hora de parlar de model productiu no oblidem ni l'agricultura ni la indústria agroalimentària, que és fonamental afavorir la competitivitat de la nostra indústria agroalimentària, avui importantíssima a Catalunya, i alhora cal consolidar un futur de l'agricultura que integri els valors de la sostenibilitat i que aposti clarissimament per la qualitat. I en aquest canvi de model productiu no vull oblidar el paper de l'economia social, un paper importantíssim, un paper que sovint significa producció de qualitat, i que alhora és una economia que té un compromís ferm tant amb el territori com amb l'ocupació.

Per tant, el primer eix és: necessitem, i ho hem de fer com més aviat millor, un canvi de model productiu basat en aquests punts que jo he dit i que estan contemplats en el programa de govern. El segon és l'actualització del sistema de benestar social. S'ha dit també, es va dir ahir, que en aquests tres anys hem fet un salt endavant importantíssim des del punt de vista de les polítiques socials, però cal que aquesta legislatura sigui una legislatura en què es faci un salt molt més important endavant des del punt de vista de les polítiques socials. Estem convençuts que podem tirar endavant una política que asseguri que a Catalunya totes les persones gaudiran de les mateixes possibilitats al llarg de la seva vida. Ha de poder desenvolupar, tothom, un projecte vital amb igualtat i amb llibertat.

Avui encara a Catalunya –avui encara a Catalunya– la desigualtat social, la pobresa, la precarietat, la condició de dona, jove o immigrant, significa límits al seu accés al treball, a la salut, a l'habitatge o a l'èxit en l'educació i en la cultura. Avui això encara passa a Catalunya. I es tracta de tirar endavant un sistema de benestar social que, en definitiva, acabi amb aquests problemes.

I des d'aquest punt de vista els vull dir que estem convençuts que, perquè Catalunya sigui un país amb cohesió social, cal trencar els murs, la segmentació entre classes socials, entre generacions, entre sexes o entre persones de diferents orígens. I, per tant, un dels sentits més importants de la nostra acció de govern ha de ser garantir el dret de totes les persones que viuen i treballen a Catalunya, garantir-ne el dret i combatre la desigualtat i la discriminació. I els he de dir que el desplegament de l'Estatut, pel que fa referència al títol primer, és l'instrument importantíssim, contundent, fort, per tirar endavant aquesta proposta de garantir i ampliar els drets de les persones.

En el programa es recullen tot un seguit d'iniciatives –la llei de serveis socials, la llei de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència, el pla de xoc de l'atenció domiciliària, la llei de la infància, les polítiques de suport a les famílies, el pla integral de salut mental...– que formen part d'un potentíssim programa d'actuacions que cal impulsar de forma urgent.

També els vull dir que en el programa es contempla i es dóna resposta al fet que avui a Catalunya pràcticament el 18 per cent de les persones es troba sota el llindar de la pobresa; el 17,7 per cent exactament de la població de Catalunya està per sota de la mitjana de la renda mitjana. I en el programa de govern es contempla una proposta de tirar endavant un programa de pobresa

zero, un pla per a la inclusió social i la cohesió, un pla concertat i pactat amb els agents socials.

No vull reiterar propostes en relació amb educació, en relació amb sanitat, que tant José Montilla, ahir i avui, com aquest matí en Josep-Lluís Carod-Rovira han fet en la seva intervenció. Sí que voldria, de totes maneres, aturar-me un moment en la política d'habitatge.

Aquesta nova legislatura crec que una de les seves característiques fonamentals ha de ser la característica de tirar endavant polítiques integrals d'habitatge. Hem de donar resposta a tanta i tanta gent que avui se sent impotent davant el mercat immobiliari, que els exclou de tenir un habitatge digne. I, per tant, és prioritari que, del nou Govern, una de les seves primeres iniciatives sigui l'aprovació de la Llei pel dret a l'habitatge com un instrument importantíssim per abordar un canvi estructural en la política d'habitatge. Ja s'ha dit també aquí, s'han repetit els compromisos del nostre programa: 50.000 habitatges protegits en aquests quatre anys, 100.000 habitatges rehabilitats i sòl per a més de 150.000 nous habitatges.

I vull, també, en aquest apartat de l'estat de benestar, fer referència a la situació de la dona, en el sentit que tot el programa està travessat pel fet, per la convicció que tenim que ser dona no pot ser en cap cas un factor de desigualtat, i que malgrat la revolució realitzada per les dones, encara persisteixen avui esquemes propis de la societat patriarcal que es posen de manifest en qüestions com la violència contra les dones. Per això en tot el nostre programa hi ha una concepció transversal des d'una perspectiva de gènere que ha de fer referència a totes les iniciatives polítiques. Vull recordar avui, després hi faré referència, que en el que portem d'any crec que a Catalunya han mort ja onze dones producte de la violència de gènere.

I vull acabar simplement de forma molt breu aquest apartat fent referència al tema de la seguretat i al tema de la cultura. El tema de seguretat inclosa..., com sempre ha defensat l'actual consellera d'Interior, com una part més de la política social. La política de seguretat és una política social en tant que garanteix l'exercici de les llibertats i dels drets i del benestar de les persones, i en aquest sentit el programa de govern contempla, evidentment, el desplegament dels Mossos d'Esquadra fins al 2008, la llei del sistema policial de Catalunya, la llei de l'institut de seguretat de Catalunya i la continuació de la reducció dels accidents mortals de trànsit en un 50 per cent en la perspectiva de l'any 2010.

I cal que el nou Govern continuï la política cultural encetada per l'actual Govern, una política cultural del segle XXI, lligada a la política social, que promogui l'accés a les xarxes del coneixement, que aposti per la creació, la transversalitat en l'educació i la ciència, amb pressupost i amb més complicitat amb els sectors culturals, i fonamentalment que finalment sigui efectiva la creació del consell de la cultura i de les arts.

I el tercer gran objectiu del programa de govern és el tema de la modernització ecològica de Catalunya. En aquests tres anys hem avançat molt, però encara avui Catalunya no és dels països més avançats en la necessitat de modernitzar ecològicament el nostre país.

A Catalunya, és cert, es comença a produir. Hi han molts –molts– sectors econòmics que entenen que avui la sostenibilitat, la internalització dels costos ambientals, l'estalvi, l'eficiència, l'ús racional dels recursos afavoreixen la competitivitat o, fins i tot, que són imprescindibles per a la competitivitat. I també que el futur dels sectors com l'agricultura passa per la qualitat i les produccions ecològiques.

Cada vegada hi ha molta més gent que entén que les infraestructures no són només carreteres. Dic: «No són només.» Les carreteres, evidentment, són infraestructures, però no pot ser que només siguin les úniques infraestructures. Mirin, el mateix territori, els rius vius, els boscos sans i diversos, els espais agraris ben gestionats, els espais naturals, els connectors ecològics... són les infraestructures bàsiques d'aquest país que cal preservar. Aquestes són les infraestructures bàsiques. I a més a més cal incorporar a les infraestructures de xarxa viària les noves infraestructures mediambientals, com són les depuradores, els ecoparcs, els tractaments de purins, i molt especialment la xarxa ferroviària.

Crec que hi ha una coincidència total avui en la societat catalana que és escandalós el dèficit d'infraestructures ferroviàries. Aquests dies s'ha posat més que mai en evidència. I cal, per tant, que es produeixi el traspàs del servei de rodalies i regionals, com estableix l'Estatut, a Catalunya per tal de tirar endavant un ampli programa d'ampliació i millora del sistema ferroviari, que ha de significar, evidentment, la construcció del quart cinturó ferroviari, o la proposta de tirar endavant sistemes ferroviaris al camp de Tarragona, o el tren de les Gavarres.

Vull, per acabar aquest apartat, remarcar la importància de l'objectiu contemplat en el programa de govern d'establir una estratègia catalana davant del canvi climàtic per al compliment dels acords de Kyoto. Avui no és possible tirar endavant polítiques territorials, econòmiques ni mediambientals sense contemplar la necessitat de tenir estratègies pròpies davant del canvi climàtic.

Per tant, canvi de model productiu, millora i ampliació de l'estat de benestar i modernització ecològica són els tres grans objectius que orienten el programa de govern. Dit d'una altra manera, innovació tecnològica en tots els sectors productius, superació de la fractura digital social i territorial, avenç social i sostenibilitat ambiental és el cercle virtuós perquè Catalunya esdevingui un país modern, competitiu i socialment avançat.

Aquests tres objectius tindran un instrument potent com és el nou Estatut. El nou Estatut és un instrument potent per tirar endavant alguns d'aquests tres objectius; objectius que s'han de tirar endavant amb lleialtat amb el Govern central. Crec que el desplegament de l'Estatut és una oportunitat d'establir un principi bàsic de relació entre la Generalitat i el Govern central; un principi de lleialtat que s'ha de concretar en una lleialtat federal, una lleialtat..., que quedi clarísimm que la legislació del Congrés dels Diputats i del Senat i els projectes de llei que el Govern central aprova són projectes de llei que respecten absolutament la nova distribució competencial de l'Estatut. I també, des del punt de vista del desplegament del nou Estatut, cal tirar endavant totes

les participacions i col·laboracions de Catalunya en els mecanismes de cooperació vertical i de l'Estat.

Vull referir-me ara a l'abstenció i la baixa participació. He dit molts reptes que té Catalunya, i, evidentment, tots aquests reptes és impossible de superar-los, d'afrontar-los amb una participació electoral baixa, que vol dir amb una desafecció important d'una part de la societat amb relació al sistema polític. L'abstenció –s'ha dit aquí– no és exclusiva nostra ni d'Espanya, és una abstenció, en aquests moments, estructural d'una part importantíssima dels països occidentals, dels països democràtics, però que respon a moltes altres causes; entre moltes d'elles, entre una d'elles –i ho vull destacar perquè no ha sortit aquest matí– crec que l'increment de l'abstenció té a veure amb les desigualtats i amb l'exclusió. Una societat, com més cohesionada socialment està, més participa activament en la política, i per tant, a l'hora de parlar d'abstenció crec que és important tenir en compte que les desigualtats socials i l'exclusió són producte d'abstenció.

I coincideixo també en el fet que el debat estatutari ha estat un debat llarg, complex, difícil, de vegades confús, que segur, n'estic convençut, que ha expulsat molts homes i dones cap a l'abstenció.

Com des de la nostra perspectiva ha de governar el nou Govern, simplement, els en diré quatre punts. És a dir, una de les qüestions a superar pel nou Govern amb relació al Govern 2003-2006 és la forma de governar, les maneres de governar. Crec que hi ha quatre objectius clarissims des d'aquest punt de vista. La primera, que el Govern, el nou Govern mai perdi com a prioritat per a Catalunya que Catalunya ha de continuar sent un sol poble. Volem que Catalunya continuï sent un sol poble, i això vol dir fer front, ni des de la demagògia ni des dels electoralismes, al repte més important que té Catalunya avui, que és el repte de la immigració; que significa tenir polítiques comunes a la Unió Europea; que significa regular els fluxos migratoris; que significa evitar la immigració il·legal; que significa desenvolupar una potent política social però que sobretot el que significa és exigir a tothom els mateixos drets i deures. Que no hi pot haver cap mena de desigualtat ni de discriminació de drets en funció de l'origen de qualsevol persona.

El segon punt d'aquesta necessitat d'una nova forma de governar és continuar –continuar, també– un govern basat en el rigor, la transparència i l'estabilitat. Aquí sí que els vull dir que nosaltres continuem, continuarem amb la nostra actitud compromesa, de rigor, de serietat i de responsabilitat.

El tercer és que el Govern ha de continuar en aquesta línia de preocupació pels problemes que afecten la gent, que preocupen la gent.

I el quart és que volem que el nou Govern, a més a més, tingui clar, clarissimament, que cal també des de Catalunya contribuir a la resolució, amb tota la humilitat, però, contribuir a la resolució dels grans problemes que avui afecten el planeta i les futures generacions: el tema de la pobresa, el tema del canvi climàtic com a temes fonamentals que des del Govern s'ha de tirar endavant.

Senyor Montilla, evidentment compartim el programa perquè hem estat coresponsables de la seva elaboració, però sí que ens agradaria que en la seva resposta fes esment especial a quatre qüestions que jo, ara, de forma també molt ràpida li diré. La primera és que ens pogués desenvolupar més les seves idees, les seves propostes amb relació a les polítiques d'habitatge. La segona és les mesures per fomentar la qualitat de l'ocupació, molt concretament per disminuir tant la temporalitat com la sinistralitat. La tercera, les polítiques d'igualtat de les dones i, en concret les iniciatives per fer front a aquesta xacra de la violència contra les dones. I la quarta, especialment amb relació a les propostes del canvi climàtic. No cal que m'hi estengui molt, simplement vull dir que les dues primeres polítiques d'habitatge i qualitat de l'ocupació avui graviten negativament sobre sectors importantíssims de la societat –possiblement sobre els joves més; avui els joves de Catalunya s'emancipen vuit o nou anys després de l'edat d'emancipació mitjana dels joves de la Unió Europea, fonamentalment perquè no tenen accés a l'habitatge i perquè estan en una situació de precarietat laboral que fa que pràcticament de cada deu joves n'hi ha sis que estan en una situació de precarietat.

Amb relació al tema de l'eradicació de la violència de gènere, vull fer esment..., i crec que estic segur que tots vostès ho comparteixen, la nostra solidaritat amb el que demà..., precisament demà se celebra el dia internacional contra la violència a les dones. He dit abans que enguany ja hi ha onze dones mortes per violència de gènere i que voldria saber amb més detall les polítiques que el senyor Montilla pensa portar endavant.

I l'última, el tema de la modernització i el canvi climàtic. Aquest matí hi ha hagut una intervenció que deia que estava espantat quan sentia modernització ecològica. Jo estic espantat quan algú s'espanta d'això, no? No tinc temps perquè m'he allargat molt però..., simplement cal llegir aquests dies el que ha dit algun exvicepresident dels Estats Units: «L'escalfament global no és un problema polític. És el repte moral més gran al qual s'enfronta la nostra civilització.» O –no tinc temps de llegir-ho– part de l'informe del Govern britànic, que no són ecologistes radicals, que diuen clarissimament que un dels principals, per no dir el principal repte del futur de la humanitat és polir aquesta necessitat de fer polítiques contra el canvi climàtic.

Acabo simplement explicant o dient les tres raons per les quals nosaltres donarem suport a José Montilla com a nou president de la Generalitat. Donarem suport, evidentment, a José Montilla perquè sigui dintre de molt poc el nou president de la Generalitat, per tres raons. Primera per fidelitat al nostre compromís electoral. Vam dir tota la campanya electoral que volíem un govern d'esquerres. I votant avui José Montilla es materialitza la nostra proposta política de govern d'esquerres.

En segon lloc, perquè compartim un programa. Un programa que sintetitza les nostres aspiracions; un programa d'esquerres, catalanista, ecologista i feminista –les quatre coses–; un programa amb què ens sentim plenament identificats; un programa que respon avui els reptes i les aspiracions majoritàries de la nostra societat.

I la tercera raó és perquè tenim plena confiança en la persona de José Montilla com a president de la Generalitat; confiança en la seva capacitat, en la seva voluntat de sumar i en el seu rigor. També, perquè estem segurs que està ple d'il·lusió i d'ambició. No hi ha ningú que no tingui il·lusió i ambició que sigui capaç de presentar-se a candidat a president de la Generalitat. I per tant, la tercera raó és la nostra absoluta confiança en les seves capacitats, en la seva voluntat de sumar, però també perquè estem absolutament convençut que serà un president ple d'il·lusió, ple d'ambició, que tirarà endavant un programa de govern pactat pels tres partits i que continuarà l'inici del canvi polític que es va iniciar el 2003.

Res més, i moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula l'excel·lentíssim senyor José Montilla.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies, senyor Saura, per les seves paraules, per la valoració compartida que fem del que ha estat la gestió d'aquest Govern amb molts encerts; també prenent nota dels errors, de com ho hem de fer, però en el que pesen fonamentalment els encerts, com vostè ha posat de relleu i, també, com jo vaig recollir ahir en la meva intervenció, sobre la base, tal com vostè ha dit, de compartir les coincidències; coincidències que són més amples, més grans que les diferències que tenim les formacions polítiques que hem subscrit l'acord i el programa de govern. Comparteixo també amb vostè que aquest no és un govern contra ningú, al contrari, serà un govern a favor de tothom, governant per a tothom, absolutament per a tothom.

Vostè ha fet esment d'alguns temes que el preocupen de manera especial, i que voldria, al marge de les qüestions que ja es recollien en la intervenció d'ahir, que jo els volgués ampliar.

La temporalitat laboral jo crec que és una preocupació d'una part substancial de la societat, de manera molt especial la dels joves. Jo ahir vaig esmentar que el Govern que vull presidir vol assolir una millora de la quantitat de l'ocupació i a la vegada, també, reduir la temporalitat i fer front a la sinistralitat.

La contribució que el Govern presidit per Pasqual Maragall ha fet per assolir la plena ocupació ha estat innegable. Algú podrà dir que això no és patrimoni ni causa exclusiva de l'acció de govern, però també és veritat que quan les coses van mal donades la culpa sempre és del Govern; per tant, alguna responsabilitat positiva ha tingut el Govern.

Catalunya se situa al mateix nivell en taxa d'ocupació que les economies més avançades d'Europa. Catalunya va acomplir l'any 2005, tot just l'any 2005, els objectius previstos per al 2010 a l'agenda de Lisboa. I ara es l'hora d'avançar, però, en la quantitat d'aquesta ocupació i en la qualitat de manera molt singular: menys sinistralitat, menys precarietat i menys temporalitat. La taxa de temporalitat a Catalunya és actualment del 26,6 per cent, gairebé deu punts percentuals per sota de la mitjana espanyola, però encara a certa distància de la mitjana europea, que se situa aproximadament en el 15 per cent. Per tant, hi ha recorregut, hi ha feina a fer.

A criteri meu la temporalitat laboral ha esdevingut massa vegades un estat de vida més que no pas un fet puntual, tot i que en determinades circumstàncies podria arribar a ser positiva; em refereixo a això: que fos un fet puntual. Deixa de ser-ho, però, quan esdevé una situació permanent. La inestabilitat en la feina i sovint la precarietat que s'hi associa no permeten ni desenvolupar el mateix projecte vital de cadascú ni tampoc ofereixen una base sòlida per als fonaments de l'economia del nostre país. Per això el Govern que vull presidir endegarà un pla de xoc per reduir la precarietat laboral i l'economia submergida, que, entre altres mesures, a partir del traspàs de la inspecció de treball, d'acord amb el que estableix el nou Estatut, potenciï l'acció de la inspecció de treball amb relació al control de la contractació.

A més a més, com vostès saben i com vostè sap, fruit precisament de l'acord i de la negociació entre sindicats i empresaris a nivell estatal, es va arribar a un acord important, ara ja fa un temps, que es va traduir, precisament al mes de juny, en un reial decret llei de millora i creixement de l'ocupació, que ha començat ja a donar alguns fruits, que es podran veure especialment al llarg dels propers mesos i del proper any, precisament amb l'objectiu que tenia aquest reial decret llei, que és, òbviament, reduir la temporalitat, penalitzar la temporalitat i incentivar la contractació fixa. A més a més, tenint en compte que el jovent és el col·lectiu més afectat per aquesta temporalitat també precària, volem impulsar un acord nacional per l'ocupació juvenil que la redueixi i que permeti a la gent jove conciliar formació, feina i vida personal.

Respecte a un altre dels temes que vostè ha plantejat, com a preocupació compartida també, que és el de l'habitatge, voldria dir el següent: la disponibilitat d'un habitatge digne és un dret fonamental de totes les persones; així ho recullen precisament els articles 26 i 47 del nou Estatut d'autonomia. El context actual del mercat de l'habitatge, amb elevats preus, i manca de sòl en algunes zones del país, també està posant en qüestió l'accés a l'habitatge per a un sector de la població cada cop més ampli, especialment per a aquests col·lectius més vulnerables: els joves, la gent gran, les famílies monoparentals, també, els immigrants, aquells que es troben en situació de risc i d'exclusió social entre d'altres. Però no exclusivament, perquè també ens trobem amb un sector de la població que de vegades no té suficientment pocs recursos com per a poder accedir a determinades convocatòries públiques d'habitatge protegit, però no té tampoc el salari ni els recursos per anar a comprar un habitatge als preus de mercat. També això ho haurem de tenir present.

I davant d'aquesta realitat, el que hem de fer és facilitar l'accés a l'habitatge a les persones, de manera especial, que tinguin més dificultat. Treballarem perquè els ciutadans disposin d'un habitatge digne, ja sigui en règim de compra o de lloguer. Certament que al nostre país la cultura del lloguer és una cultura limitada, la majoria de la població vol un habitatge de propietat. Però també hem de facilitar i tractar d'incrementar la cultura

del lloguer, també. Aquesta és una condició bàsica en un estat del benestar, i és evident que ens hi dedicarem de ple per garantir que el benestar en aquest camp dels ciutadans del nostre país estigui a l'alçada dels països també més avançats del món. Disposar d'un habitatge és important, com ho és també viure en barris o viles endreçades i amb equipaments adequats, espais dignes, especialment cohesionats, dotats dels serveis que permetin als ciutadans conviure en un entorn pròsper i també confortable.

Per això una de les principals polítiques de cohesió i de desenvolupament social d'aquest Govern serà també continuar la rehabilitació d'aquells habitatges dels barris, viles i àrees urbanes de Catalunya, de manera molt singular després de la posta en marxa de la Llei de barris, amb l'objectiu, com vostè sap, d'arribar a superar els cent barris en l'horitzó de l'any 2010.

També caldrà impulsar la xarxa de mediació social per a l'habitatge, la xarxa d'inclusió i la política de lloguer just, per tal d'arribar també a un conjunt de 20.000 unitats familiars beneficiades, a més a més, òbviament, d'iniciar els 50.000 habitatges a què vostè ha fet referència, la rehabilitació de 100.000 habitatges, i també, òbviament, posar sòl a disposició de promotors, d'administracions, de promotors públics, privats i socials, de sòl residencial per obtenir 150.000 habitatges més.

Vostè ha parlat també del canvi climàtic. Miri, a la conferència de Nairobi, l'encara secretari general de les Nacions Unides, Kofi Annan, va dir que el canvi climàtic no és ciència-ficció. Jo subscric plenament aquestes paraules, i penso que Catalunya, com a nació, ha de fer front a aquesta problemàtica a escala mundial, dintre de la nostra modèstia. Ja sabem que perquè Catalunya faci els deures no aturarem el canvi climàtic si no hi ha altres països que s'hi impliquin, a més a més de la Unió Europea. Si els principals emissors no fan els deures, si no aconseguim que el Protocol de Kyoto estigui subscrit per més països, difícilment aconseguirem aturar l'escalfament global del planeta. Però nosaltres hem de començar a fer els deures a casa nostra, a més a més de predicar.

Davant d'aquest repte, el meu Govern treballarà sota una estratègia global, basada en els compromisos de Kyoto, que vostè sap que són compromisos comunitaris, afortunadament ja també acceptats, validats, fets seus per altres països importants, com Rússia, i encara pendents de l'acceptació per països que són emissors molt importants i que encara no han decidit la seva adhesió a aquest protocol i al que comporta.

Miri, ahir ho vaig dir, però avui ho repeteixo: les infraestructures, el transport públic, la planificació territorial, es dissenyaran amb respecte al medi ambient i en base a un model sostenible. I farem polítiques que respectin les directrius de Kyoto. Per exemple: promocionar un major ús del transport públic; fomentar l'estalvi i l'eficiència energètiques; incentivar la producció d'electricitat mitjançant instal·lacions de qualitat i amb un mínim d'impacte ambiental, i garantir una major participació de les energies renovables, del conjunt de les energies renovables, i també dels biocombustibles. I per últim, però no pas menys important, seguirem fomentant el respecte al medi ambient amb la participació de tots, dels ciutadans i ciutadanes, dels ajuntaments, i garantirem que els sectors industrials i energètics compleixin les previsions, les mesures previstes per reduir les emissions de diòxid de carboni i altres emissions contaminants, així com crec que tots plegats podrem lluitar contra el canvi climàtic.

La darrera qüestió, l'última qüestió a què vostè ha fet referència és la que té a veure amb les polítiques referides a les dones i, de manera molt especial, aquella que fa referència a la violència contra les dones. Miri, la lluita contra la violència de gènere no és tan sols una prioritat, sinó que crec, sincerament, que és una obligació que tenim. Una mort setmanal de mitjana en el conjunt de l'Estat és molt més del que una societat conscient pot i ha de suportar. A tot l'Estat precisament ahir se'n coneixien les darreres dades, no?, dades que ens impulsen, que ens han d'impulsar com a governants a posar tots els recursos necessaris per acabar i tallar d'arrel aquesta xacra social, indigna d'una societat avançada i lliure com és la nostra.

La violència de gènere, com totes les formes de violència, no té excusa, però la irracionalitat i els principis retrògrads sobre els quals està basada la fan fins i tot més indigna de suportar com a fenomen social. Per això em comprometo fermament a treballar per la seguretat absoluta de cada una de les dones del nostre país, a continuar treballant per la promoció d'una societat laica i en pau, on les dones siguin valorades com el que són: ciutadanes amb els mateixos drets i els mateixos deures. I els eixos de la política del nou Govern respecte a això seran la sensibilització de la societat, l'educació en els valors de la no-violència, les actuacions actives i la no-impunitat dels agressors ni de les agressions. La llei dels drets de les dones per a la eradicació de la violència masclista, que es va quedar a les portes de ser aprovada pel passat executiu, serà una de les primeres que haurem de discutir i aprovar; i a això em comprometo avui, i estic convençut que serà una de les lleis més importants, de totes les que farem.

No tinc cap dubte que si afirmo que el moviment social que més ha transformat l'esfera social i relacional dels darrers dos segles és el moviment feminista, i que ho ha fet gràcies a la lluita que van dur a terme les dones que varen arribar abans que nosaltres, que continuen les que ara són aquí, que avui poden gaudir, no?, d'una societat també més justa. La igualtat és la meva convicció, i en aquest sentit també ho és el feminisme. La Catalunya a què jo aspiro per als propers quatre anys serà una Catalunya més justa, i ho serà en bona mesura perquè desitjo també que les dones tinguin més protagonisme. No en tingui vostè cap dubte.

El president

Té la paraula el senyor Albert Rivera, del Grup Mixt.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Señor Montilla, después de haber escuchado su discurso como candidato a presidente de la Generalitat, procedo a explicar el sentido del voto de los di-

putados miembros del Partido de la Ciudadanía. Y para hacer un análisis de su discurso nos gustaría utilizar su propio discurso, el esquema que usted utilizó ayer. Un esquema que hablaba, en primer lugar, de la labor y la herencia del tripartito; en segundo lugar, entiendo que hablaba de las propuestas de gobierno, y en tercer lugar, de una nueva forma de hacer política, de un nuevo estilo de gobierno.

Bien, pues, para comenzar analicemos lo que usted decía sobre el tripartito anterior, sobre el Gobierno anterior. Le seré muy sincero, señor Montilla: nuestro partido y yo estábamos expectantes, expectantes y esperando cuál iba a ser su discurso y su intervención para decidir nuestro voto. Le debo decir también que esperábamos un alto grado de autocrítica, esperábamos un balance y esperábamos un análisis de los errores cometidos en el pasado. Pero, sorprendentemente, sorprendentemente para nosotros y para muchos ciudadanos, usted, lejos de la autocrítica, lejos del análisis de los errores, se fue al elogio y se fue incluso a decir que se sentía orgulloso de la herencia que recogía.

Pues bien, para nosotros y para muchísimos ciudadanos, la etapa del tripartito no ha supuesto una gran herencia. Lejos de eso, para muchos catalanes creo que ha representado una de las peores etapas políticas de Cataluña. En los últimos años, los ciudadanos pueden recordar escenas de crispación, escenas de confrontación entre catalanes, entre catalanes y el resto de españoles; una gran distancia entre los ciudadanos y los políticos, cosa que han reconocido todos los líderes políticos de esta cámara. Hay que recordar que durante este mandato ha habido dos citas electorales, o la última cita electoral y la del Estatuto, esenciales. Le recuerdo que la participación en el Estatuto, que duró su promulgación casi dos años..., tuvo una participación del 49 por ciento de los ciudadanos tan solo, a pesar de los intentos de la participación..., de incentivar esa participación. Pues bien, debo decirle que eso no es una buena noticia; debo decirle que el 44 por ciento de abstención que hubo el 1 de noviembre tampoco es una buena noticia. Además hemos visto, desde el primer momento, crisis continuas en ese tripartito, en ese Gobierno. Eso ha provocado inestabilidad política, desde luego, y ha perjudicado, desde luego, también a la estabilidad empresarial y laboral en Cataluña.

Por tanto, si todo, según usted, había sido tan maravilloso, si había sido tan positivo, si había sido tan ejemplar ese tripartito y era una nueva fórmula, como usted decía, de hacer política, una nueva etapa, ¿se ha preguntado usted por qué hubieron elecciones anticipadas? Porque hay que recordar que el 1 de noviembre no fueron unas elecciones cualquiera: fueron elecciones anticipadas. ¿Y se ha preguntado usted por qué el señor Maragall, que fue presidente, que es presidente, y que había sido el líder de su partido, ya no fue o ya no ha sido el candidato para estas elecciones? Y lo más importante: ¿se ha preguntado usted por qué su partido ha sido el que ha perdido más escaños de toda la cámara, el partido que lideraba ese tripartito?

Pues bien, yo le debo decir, si usted no se ha preguntado el porque, yo le voy a decir dónde puede encontrar la respuesta. Yo le diría, señor Montilla, que salga a la calle; que salga a la calle y hable con la gente, que vaya al mercado, que viaje en metro, no solo cuando llegan elecciones, que vaya en metro; que vaya a ver las universidades públicas; que pasee por las noches por los barrios más desfavorecidos de Cataluña. Le diré que hable con los profesores de la escuela pública y analice su situación; que eche un vistazo a las listas de espera; que intente alquilar un piso y sobrevivir con mil euros al mes... Si hiciera todo esto, que es lo que hacemos la mayoría de ciudadanos, se daría cuenta de que el esbozo de la Cataluña en el país de las maravillas que nos vendió ayer como fruto de ese tripartito no tiene nada que ver con el cuadro de la Cataluña real que hay en la calle.

Porque esa Cataluña real que hay en la calle, la que los ciudadanos conocen, tiene algunos datos que no se han destacado, como el fracaso escolar que tienen nuestras escuelas –un 31 por ciento–, como la inseguridad ciudadana que existe en las calles, también... Usted hablaba ayer de que el tripartito había creado ciudades más seguras. Oiga, que los ciudadanos viven en la calle y saben la situación que han sufrido durante estos últimos años. No les pueden decir que las situaciones y los barrios son más seguros ahora que hace ciertos años.

Los precios de la vivienda, lejos de haberse congelado, han seguido a precios inalcanzables para los más desfavorecidos, y principalmente para las generaciones de mi propia generación. La inflación en Cataluña no está por debajo de la media: la inflación en Cataluña está por encima de la media. Las listas de espera, a pesar de sus intentos, a pesar de los impuestos específicos creados durante su legislatura, tampoco han mejorado; hay cifras, como la de los 648 barracones presentes en las escuelas públicas, que también preocupan. ¿Qué decir de la escena y de la lamentable situación del barrio del Carmelo, y qué decir del apagón informativo también que sufrieron los ciudadanos en aquella época? Y no quiero comentar ni sacar ahora a colación la lamentable histórica escena del 3 por ciento en esta misma cámara.

Por tanto, señor Montilla, desgraciadamente usted ha proclamado y se ha proclamado como un candidato continuista, un candidato que heredaba aquello con orgullo y que proponía ese modelo para continuar por esa misma vía. Por tanto, los diputados de Ciutadans y muchísimos ciudadanos de Cataluña no quieren el patrón del tripartito anterior para el nuevo Gobierno; esperábamos un punto de inflexión pero usted no nos lo ha mostrado. Esperábamos una diferencia respecto al anterior, pero usted ofrece un modelo continuista. Por tanto, nosotros no vemos con buenos ojos ese modelo.

El segundo punto esencial de su discurso, entendí que eran las promesas de gobierno, el proyecto de gobierno. En la segunda parte de su discurso usted hablaba de una serie de promesas que tengo que reconocerle que eran muy interesantes. Hablaba de consolidar la sociedad del bienestar en cuatro dimensiones fundamentales: en la educación, en la sanidad, en los servicios a las familias y en la ayuda a las personas con autonomía personal reducida. Y le digo que me parecen buenas propuestas, porque Ciutadans también las lleva en su programa. Y le digo además –le digo además– que tendrá siempre mi

apoyo y el apoyo de nuestro partido para ir por esa vía, por la vía de ese tipo de propuestas, que nos parecen francamente interesantes: propuestas como la gratuidad de los libros de texto, que también lleva Ciutadans en su programa; propuestas como el plan de conciliación de la vida laboral, personal y familiar, que debo reconocerle que son buenas políticas. Y en esas políticas Ciutadans siempre estará a su lado y al lado del futuro Gobierno.

Pero, claro, si nos ponemos a hablar de políticas y de promesas electorales, debemos analizar cuál es la solvencia de eso, porque imagínese que hacemos un símil y ahora le digo que, como grupo parlamentario, usted viniera a solicitar un crédito, un crédito político, y nosotros fuéramos los que conceden el crédito, o cada uno de los grupos parlamentarios. Pues, para conceder un crédito, deberíamos analizar su solvencia. Su solvencia, podríamos hablar, o podríamos hacer ese símil, de que ha sido su gestión frente al Ministerio de Industria. Pues tengo que decirle que tampoco es la panacea de la gestión; tampoco es el éxito en esa solvencia. Por tanto, por esa vía, por la única vía de la solvencia, no tendríamos suficiente para concederle ese crédito político.

Si usted ofreciera garantías, como en cualquier otro crédito, podríamos ver cuáles son sus garantías ahora. Usted hablaba de utilizar el patrón del tripartito, esa vía de continuidad, como modelo. Pues, bien, le digo, como le he dicho anteriormente, que el modelo del tripartito no es ninguna garantía ni para los votantes de Ciutadans ni para Ciutadans ni para muchos otros catalanes.

Tampoco –tampoco– creo que fueran una buena garantía sus promesas de gobierno, las promesas de gobierno del anterior tripartito y de su partido político. ¿Por qué? Porque..., le diré alguna de esas promesas. Se hablaba de limitar los mandatos del *president* de la Generalitat, se hablaba del fomento fiscal de la vivienda, incluso estudiando hasta un 50 por ciento de la gratuidad de las viviendas de alquiler, y se hablaba de una prioridad en políticas sociales. Estas no son promesas de 2006; estas son promesas de 2003, del pacto del Tinell, promesas que, como ustedes saben y los ciudadanos saben, no han sido cumplidas, como muchas otras promesas que estaban allí.

Desde luego que reconocemos la dificultad de la labor a la hora de desarrollar políticas sociales, a la hora de llevar a cabo programas electorales, cuando más..., y aún más difícil cuando hay tres partidos diferentes en un gobierno. Pero, desde luego, si tuviéramos que fiarnos, para darle ese crédito político, de la garantía que representa el cumplimiento de sus promesas no podríamos hacerlo.

Por tanto, sin confiar en su solvencia, sin confiar en sus garantías, solo nos quedaría la vía de los avalistas. Pero, claro, resulta que usted nos ofrece dos avalistas que van junto con usted en este Gobierno, donde precisamente el principal avalista, el que en términos económicos o, en este caso, en término de escaños más peso tiene, pues..., ustedes nos piden que confiemos en esos avalistas, pero resulta que ustedes mismos no confiaron en esos avalistas; ustedes mismos expulsaron..., a veces por diferentes viajes expeditivos de algunos de sus miembros y a veces por las discrepancias respecto a la interpretación del Estatut, por una causa o por la otra, expulsaron del Gobierno anterior a uno de los partidos que formaban parte de ello, justamente el partido que más peso político tenía.

Por tanto, ¿cómo nos pueden pedir ahora a los grupos parlamentarios que confiemos en ello? ¿Cómo nos pueden pedir que confiemos en estos avalistas, si ni siquiera ustedes, durante el Gobierno anterior, habían confiado?

Pues, por lo tanto, en términos bancarios, el crédito estaría denegado; el crédito político, evidentemente.

Pero además no solo hay que juzgar lo que usted pretende hacer, sus promesas, que, como le decía, algunas son muy interesantes y habrá que ver el cumplimiento que les da, sino que además hay que ver lo que quiere usted cambiar o quería cambiar del tripartido anterior, de lo que había sucedido anteriormente.

No hemos escuchado, no hemos escuchado en su discurso o no escuchamos en su discurso de ayer, la derogación de la política sancionadora en materia lingüística. En esta misma cámara se recordaba en 2005 que había habido mil trescientas sanciones por razones lingüísticas a comercios catalanes. Nosotros no creemos en la vía de la sanción. Creemos en la vía del incentivo. Creemos que se debe fomentar el uso del catalán. Creemos y llevamos en nuestro programa el fomento y el incentivo del uso del catalán; incentivo con cursos –con cursos– gratuitos para las personas que quieran aprender catalán; incentivo, desde luego, para todo aquel que deseé –que deseé– participar de la cultura catalana y también de la cultura en catalán. Pero desde luego la vía de la sanción creo que, lejos de mejorar, lejos de ayudar al catalán, lo que hace es perjudicar.

Creemos sin duda que debe irse por la vía del incentivo, continuar por la vía de las ayudas, incluso, para que se use el catalán, pero nunca ir por la vía sancionadora. Por tanto, les solicitamos que esa política –esa política– quede derogada.

Tampoco escuchamos que usted vaya a permitir escoger la lengua materna en las escuelas, porque como usted sabe hay tres sentencias del Tribunal Superior de Justicia donde se solicita que la Generalitat vuelva a incluir las casillas para poder escoger la lengua materna en la educación infantil.

Tampoco le hemos escuchado hablar de una modificación o de un replanteamiento de la Ley del CAC, del Consell de l'Audiovisual. Nosotros creemos en la justicia y creemos que es la justicia la que debe juzgar en todo caso el comportamiento de los medios de comunicación en Cataluña, y por tanto le solicitaría un planteamiento o un replanteamiento respecto a esa ley.

Tampoco hemos escuchado que se vaya a dejar de subvencionar a determinadas entidades que fomentan una identidad determinada.

Tampoco le hemos escuchado hablar, en el ámbito, en la materia de accidentes de tráfico, de la mejora de las carreteras, la señalización, los guardarrailes y todo lo que son propuestas de mejora. Evidentemente los ciudadanos tienen que comportarse conforme a las reglas y

ser sancionados si no las cumplen. Pero también es importante mejorar esas carreteras, conservarlas, iluminarlas, para que se reduzcan también por esa vía los accidentes.

No le hemos escuchado tampoco proponer lo que proponía el pacto del Tinell, la limitación de mandatos del *president* y de *consellers* a ocho años, ni muchas otras cosas que tampoco hemos escuchado en su discurso.

Pero, además, no todo en su discurso han sido políticas sociales, si bien ha tenido un alto contenido de promesas sociales, porque también ha jugado con una ambigüedad en el ámbito –en el ámbito– de la identidad. Usted ha hecho declaraciones propias de partidos que abiertamente reconocen ser nacionalistas, que no el suyo. Usted ha dicho que Cataluña es una nación, que lo cree además hace muchísimos años. Además ha dicho que Cataluña debe conseguir su plena identidad nacional, en su discurso, y se ha referido a «la nostra llengua» refiriéndose únicamente a una de las dos lenguas. También es cierto que ha hecho contradicciones, porque también ha dicho que las dos lenguas de Catalunya son el catalán y el castellano.

Ha hablado de patriotismo de derechos y deberes. Yo creo que los derechos y deberes los recogen las leyes, no hace falta patriotismo para reconocer derechos y deberes.

Además, este tripartito futuro, la suma de estos setenta votos, pues, ha votado en este caso a un *president* de esta cámara, el *molt honorable president* Benach, que, con todos mis respetos, y ya lo he manifestado públicamente, creo que no debería haber pronunciado aquel famoso «Visca Catalunya lliure», porque no recoge el sentimiento de todos los catalanes, sí de algunos, pero no el sentimiento de todos.

Por tanto, le pediría –le pediría– que, cuando gobierne, gobierne para todos los catalanes, sin una política identitaria concreta, sino que sean unos poderes públicos neutrales, donde quepamos todos, donde quepa todo el mundo. Por tanto, propuestas como la internacionalización de selecciones deportivas y todo este tipo de propuestas subvencionadas creemos que deben ser abandonadas para garantizar la convivencia entre todos los catalanes independientemente de su identidad individual.

Pero, claro, en caso que quisiera recuperar su crédito, podríamos ver cuáles son sus prioridades, pero tampoco ha marcado unas prioridades claras en esas promesas. Porque usted, evidentemente..., en esa larga enumeración de promesas que hizo durante más de una hora no se veían ni se marcaban unas prioridades absolutas, unas directrices, sino que veíamos un largo listado, llegando incluso al detalle, pues, de propuestas muy concretas, como los audífonos u otro tipo de ayudas, ¿no? Yo creo que hace falta marcar las directrices, y le pediría que marcase cuáles son las directrices básicas de su programa.

Respecto al Estatuto, al Estatuto al que usted se refería como el mejor Estatuto de la historia de Cataluña, déjeme que discrepe de eso. Yo creo que el mejor Estatuto es aquel que tiene más soporte popular. El que ha tenido mayor soporte popular es el Estatuto del año 1979, el Estatuto de todos. Este Estatuto actual ha tenido el apoyo explícito del 35 por ciento del censo electoral; por tanto, inferior al anterior Estatuto.

En ese sentido le pediría –le pediría– que vaya con mucho cuidado a la hora de desarrollar el Estatuto, porque hay, como usted bien sabe, recursos de inconstitucionalidad. Por tanto, le diría que no cometa la irresponsabilidad política de desarrollar ese Estatuto sin tener en cuenta el pronunciamiento del máximo órgano constitucional. Nosotros acatamos, por supuesto, y defenderemos la legalidad, y ese Estatuto ahora mismo está vigente, pero desde luego creemos que desde el punto de vista de oportunidad política debe tenerse muy, muy en cuenta, para no crear futuras confrontaciones o crispación, que el desarrollo sea conforme a los cánones que marcan en este sentido las sentencias del Tribunal Constitucional.

Por tanto, lamentablemente, señor Montilla, usted, su partido y el tripartito ahora mismo no tienen un crédito político, desde el punto de vista por lo menos de mi grupo parlamentario. Ojalá y sinceramente –ojalá y sinceramente– en cuatro años pueda felicitarle por haber cumplido con sus promesas, y lo digo sinceramente, que haya cumplido con su programa. Le aseguro –le aseguro– que le reconoceré ese mérito, como lo haré con cualquiera buena labor que haga cualquier partido de esta cámara. Y así lo digo. Cualquier buena labor que haga cualquier partido de esta cámara tendrá el reconocimiento de Ciutadans. Porque queremos empezar a cambiar eso, queremos empezar a cambiar que las propuestas sean buenas independientemente de quien las trae a la cámara. Y en eso nosotros vamos a hacer un esfuerzo, porque creo que los ciudadanos están deseando que nos pongamos de acuerdo en muchísimos asuntos. Por tanto, esa es una de las propuestas, también, que hace Ciutadans.

Pero, claro, usted hizo un discurso como si usted fuera el candidato y su partido fuera el único que está en ese Gobierno, prácticamente, por lo menos en su discurso. Pero hay que analizar que usted, como le decía antes, viene de la mano de determinados compañeros o de determinados avalistas, en este caso; avalistas que, como le decía, algunos habían sido expulsados..., o algunos confrontan claramente con su política o con su discurso del otro día diciendo, pues, que el futuro de Catalunya está en un estado catalán o que la cultura catalana es solo aquella hecha en catalán, de hecho, también como su Gobierno o el Gobierno tripartito ha actuado en los últimos años en ejemplos como el de la Feria de Frankfurt.

Hemos escuchado, incluso, por este grupo parlamentario, decir que Cataluña debe sentirse orgullosa de los productos del mar y de los productos de la tierra. Yo creo sinceramente –sinceramente– que los ciudadanos ahora tienen otras preocupaciones que sentirse orgullosos de los productos del mar o de la tierra. Ese discurso –ese discurso– creo que está cargado de sentimientos, y yo creo que lo que hace falta en esta cámara es racionalidad, hace falta más *seny*, y ese *seny* debe ir por la vía de la neutralidad, como le digo.

Yo creo, además, que se debe tener muy, muy en cuenta las encuestas y lo que dicen los catalanes. Los catalanes dicen, en las encuestas del CIS de octubre, que el 35,9 por ciento de los catalanes se consideran nacionalistas. Por tanto, como ve, no todos lo son, no todos lo somos.

Para tener buenas carreteras, para tener buenos servicios sociales, buena cultura, una educación pública de calidad, una igualdad de oportunidades, no hace falta por tanto proclamar naciones. Ciutadans es un partido de ciudadanos que nace con la vocación de abrir una nueva era en la política catalana, una era donde Cataluña sea sus ciudadanos sin más. Antes el señor Mas le hacía referencia a que siga usted construyendo ese edificio..., y yo le pediría que más que construir ese edificio lo que haga es llenar, amueblar ese edificio de buenas políticas sociales, de ayudas y de un bienestar para todos los catalanes. Pretendemos que Cataluña, y estoy seguro que usted también lo pretende así, sea la zona, la región de Europa donde mejor se vive. Eso es el objetivo básico de nuestro partido y así espero que también sea el de su partido y el de su Gobierno.

Por tanto, pretendemos abrir una nueva etapa, una etapa posnacionalista, donde de lo que se hable realmente sea de esas políticas que espero, deseoso, que pueda cumplir. Queremos hacer, como le decía, política desde la racionalidad, desde el *seny català*, que muchos ciudadanos añoramos; una Cataluña de ciudadanos donde no se mire..., o solo se mire al pasado para aprender de los errores y no –y no– para basarse y anclarse en ese pasado, donde los jóvenes tomen un protagonismo activo, porque ya es hora de que las instituciones catalanas también recojan la realidad social catalana.

Nuestro partido defiende y cree en los derechos de ciudadanía, en la Constitución, en el Estatut, y tiene dos pilares fundamentales –la igualdad de oportunidades y la libertad individual– como máximos estandartes de nuestro ideario. Estos dos pilares, junto con la solidaridad y la justicia social, deben formar parte también, creo, de los pilares de Cataluña.

Nuestros ejes básicos de programa eran sin duda, en buena línea, una regeneración democrática. Hablábamos de más democracia y mayor participación. Creemos que es necesario que algunos de los planteamientos que ya hizo el *tripartit* pasen ahora a formar parte de la legislación vigente y podamos incluir en una futura ley electoral catalana la limitación de mandatos a ocho años del *president* y de los *consellers* de la Generalitat.

Creemos que es necesario para que la gente vea y vuelva a ilusionarse por la política, se dé cuenta de que realmente hay esa regeneración. Y también lanzamos aquí la idea, en esta cámara, como ya lo hemos hecho en alguna ocasión, de que se estudien las posibilidades de que en una futura ley electoral se pueda contemplar, incluso, la posibilidad de listas abiertas en algunas elecciones. Creo que es una fórmula, una fórmula a estudiar, que en algunos países funciona; una fórmula que podría acercar de verdad el ciudadano al diputado, que el diputado tuviera una relación directa con sus ciudadanos, a los que representa, a los que en definitiva nunca debería dejar de representar.

También pedíamos en nuestro programa más inversión en política social y en nuevas tecnologías. Proponíamos, como usted también proponía, viviendas..., cincuenta mil viviendas de alquiler para familias monoparentales y familias de jóvenes, para su emancipación. También queríamos que internet llegara a los hogares catalanes; es una de nuestras propuestas de modernización.

También queríamos ayudas sociales para incentivar la natalidad de los jóvenes, para que se puedan emancipar y tener hijos. También solicitábamos una conciliación, como ya le avanzaba, en la vida familiar y laboral. También hablábamos de construcción de guarderías públicas, de titularidad pública, para que puedan, como le decía, conciliarse la vida laboral y familiar.

No estamos de acuerdo, y ya se lo digo, con su planteamiento y con el planteamiento del Estatut del desarrollo de las *vegueries*. Creemos que los ciudadanos de Cataluña no han clamado por una nueva redistribución territorial; creemos que ha sido una propuesta de esta cámara, legítima, pero desde luego no ha sido un clamor popular. Y creo que los incentivos en este caso..., mejor dicho, las nuevas leyes deben estar al orden de lo que desean los ciudadanos, y no al revés.

Y como último punto teníamos trasladar la realidad social catalana a sus instituciones. ¿Por qué, si el 51 por ciento de los catalanes son castellanoparlantes, por qué en la escuela catalana se habla, en el 91 por ciento de las clases, como lengua vehicular, el catalán? –la llamada «inmersión lingüística» ¿Por qué, si la cultura catalana es diversa, es plural, por qué no se reconoce como tal? ¿Por qué estamos hablando de cultura catalana siempre en función de la lengua? Creemos que la cultura catalana depende de que sean ciudadanos de Cataluña quienes la realizan, quienes actúan, quienes la hacen.

Los medios de comunicación deben garantizar también esta pluralidad, tanto en el ámbito autonómico como en el ámbito nacional. Por tanto, no solo solicitamos esta realidad, esta utilización indistinta de las lenguas en los medios catalanes, sino también en los estatales, en los nacionales, manteniendo por tanto también las cuotas de catalán en la televisión pública española, y también en la radio nacional.

Tenemos un modelo, en todo caso, un modelo de una Cataluña de ciudadanos. No creemos –y así lo confesamos, sin complejos– en los derechos históricos; creemos que los derechos son de las personas. Confiamos en un estado constitucional de derecho y en un estado donde Cataluña sea un motor social, cultural y económico, que vuelva a ser un motor cultural, social y económico. Nuestro proyecto de Cataluña va de la mano de España y viceversa; lejos de ser antagónicos, creemos que son términos complementarios. Queremos una Cataluña abierta, moderna, cosmopolita, que refleje la pluralidad real de la sociedad catalana. Muchos catalanes estamos hartos de la política de confrontación con el resto de España. Haremos también labor de pedagogía tanto aquí como en el resto de España. Queremos sinceramente que se abra una nueva etapa donde haya conciliación y avance y progreso en Cataluña y en el resto de España. Queremos tender puentes, queremos abandonar las posturas de confrontación. Queremos que los pode-

res públicos sean neutrales, laicos; no solo laicos a nivel religioso, sino también laicos a nivel identitario.

Finalmente, usted hablaba de un nuevo estilo de gobierno, de una nueva fórmula de gobernar. Me parece muy buena su propuesta, me parece muy buena esa intención marcada por su discurso, y tengo que reconocerle que es una buena vía para empezar, para hacer una propuesta para gobernar. También hablaba de diálogo, de tender manos; me congratula escuchar que usted tenderá la mano a la oposición. También escuchar que partidos de la oposición que han estado enfrentados con el anterior tripartito van a ir por esa vía. Esperemos que esa sea la vía de la oposición. Yo me comprometo personalmente y en nombre de nuestro partido también a tender esa mano, también a hacer esa política constructiva. Cuente conmigo y con mi partido para el progreso y el incentivo de la calidad de vida de los catalanes, cuente conmigo para todo lo que sea bienestar en Cataluña; se lo digo muy sinceramente. Pero no lo haga para políticas identitarias ni para políticas marcadas por el anterior Gobierno en esta vía.

Tengo que decirle que usted debe intentar ser, creo –porque creo que va a ser, sin duda, el futuro presidente de la Generalitat–, un gobernante para todos; le he escuchado esas palabras. Pero también creo que debo remarcarle que en algunas de sus palabras, como les decía, a veces se producen ambigüedades que pueden incomodar a cierta parte de la ciudadanía. Sé que usted va a intentar ser el gobernante de todos los catalanes, y yo, desde luego, estaré a su lado para que lo intente, con nuestra humilde aportación desde la oposición y con nuestros tres escaños.

Hoy le debo decir también que por el anterior bagaje, por su política continuista, por las políticas no desarrolladas por el anterior tripartito, por lo que le comentaba anteriormente de esa crispación creada, debo decirle que para nosotros confiar en su proyecto es muy difícil. Debo reconocerle que esas ambigüedades de las que le hablaba que a veces utiliza no son para nosotros gratas.

Debo decirle también que ojalá, como le decía anteriormente, de aquí a cuatro años pueda rectificar; y lo digo sinceramente como ciudadano. Nosotros estamos aquí, Ciutadans está aquí, con vocación de representatividad, de nada más. Primero, ciudadanos, y como ciudadano estaré muy contento de que progrese Cataluña y de que progrese el resto de España. Por tanto, si estas palabras, esta falta de confianza que le muestro abiertamente ahora, no la tuviera de aquí a cuatro años, sería feliz; sería feliz porque representaría que usted ha hecho bien su trabajo, que yo me había equivocado, que nosotros nos habíamos equivocado y que usted había marcado verdaderamente un giro. Pero también le debo decir que los ciudadanos ahora, los ciudadanos a los que represento –porque yo represento aquí a unos noventa mil ciudadanos–, no confían, o aparentemente no confían, en el proyecto y en lo que usted propone por esa vía de la continuidad.

Por tanto, le vuelvo a decir que si su labor es buena, que si usted hace una buena labor de gobierno, siempre podrá contar con Ciutadans. Nosotros, como sabe, vamos a estar a su lado, como oposición, para aprobar, ley por ley y proyecto por proyecto, aquello que convenga a los ciudadanos de Cataluña. En ese sentido también le debo decir que, por supuesto, deberemos analizar cada caso y ver hasta qué punto está dentro de nuestro programa electoral, como no podía ser de otra manera. Es necesario que los ciudadanos vean un cumplimiento de programa y que se haga de forma coherente. En ese sentido, como representante de un partido, tengo la obligación de ceñirme a ese programa, y por tanto, en todo aquello que converja con su programa de gobierno, estaremos a su lado.

Por eso, señor Montilla, tengo que decirle que la sensación es agridulce, tengo que decirle que no podemos confiar ahora, pero debo decirle que en un futuro espero que Ciutadans pueda dar siempre apoyo a todo ese tipo de políticas que usted promete y que veremos si las puede cumplir. Desde luego, en el cumplimiento de esas promesas le irá también su credibilidad, en el cumplimiento de esas promesas electorales irá también la credibilidad de los ciudadanos en las instituciones catalanas, no solo en los partidos, porque usted va a representar un gobierno de todos los ciudadanos de Catalunya, y eso es importante remarcarlo.

I m'agradaria acabar dirigint-me a aquest hemicicle manifestant el nostre compromís com a partit, i jo personalment, per impulsar una nova etapa a Catalunya, una etapa a Catalunya on només importin les persones.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula l'excel·lentíssim senyor José Montilla.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Bé, miri, senyor diputat, senyor Rivera, el que està clar és que no coincidim ni en el balanç de la passada legislatura, ni en l'anàlisi del present, ni en les propostes de futur, eh? Vostè no em donarà el seu suport, però jo, en tot cas, el que sí que li ofereixo és el meu respecte i la meva col·laboració.

Vostè ha parlat de temes que diu que no preocupen els ciutadans, els anomenats «identitaris», segons vostè. Però jo diria que és segurament el diputat que ha dedicat més temps, de tots els intervinents, a parlar d'aquests temes, d'aquests que... *(aplaudiments en un sector de l'hemicicle),* suposadament no preocupen als ciutadans. No preocupen als ciutadans, però sí a Ciutadans; això sí que ha quedat clar. *(Rialles.)*

Miri, vostè fa un balanç una mica alegre del que ha estat la gestió d'aquest Govern, perquè és evident que, com a tota gestió de govern, hi ha llums i ombres, però en la gestió d'aquest Govern hi ha més llums que ombres. I això ho saben molt bé, per exemple, la gent que treballa en el món de l'educació, amb la sisena hora, amb els més de nou mil mestres contractats; ho saben perfectament les persones que són ateses al nostre sistema sanitari; ho saben perfectament les persones que han estat beneficiades per l'increment de les polítiques de benestar i de suport a les famílies; ho sap perfecta-

ment també el món de la universitat, a què vostè ha fet referència, i molts altres. Tampoc es tracta ara, a aquestes alçades del debat, de fer una relació, que es podria fer molt exhaustiva, del que ha fet aquest Govern, certament, amb molt soroll de fons, certament, amb soroll en algun cas provocat i incrementat també per errors propis, eh? –aquí no es tracta de...–, però amb la col·laboració inestimable també d'alguns mitjans de comunicació que vostè coneix molt bé; convé tenir-ho present.

Miri, no es pot dir, no és seriós dir que aquest Govern ha provocat una crisi empresarial i social a Catalunya. Amb el creixement de l'economia que tenim, amb les finances sanejades que tenim, amb l'increment que hi ha hagut de l'ocupació, no és seriós parlar d'això. Catalunya està ara millor o pitjor que fa tres anys? Escolti, que tenim problemes? I tant, que tenim problemes! És que, si no, de què parlaríem aquí? De què parlaríem aquí, si no tinguéssim problemes? De donar resposta i solució als problemes és del que es tracta, i és el que hem fet amb les propostes, amb el programa que hem presentat i amb les propostes que hem presentat.

Miri, vostè ha dedicat, com deia, una part important de la seva intervenció a parlar de temes que vostè anomena «identitaris», de la llengua. De la llengua –segur que vostè hi era present quan he respost aquest matí al senyor Piqué–, he dit el que penso i el que penso fer, ambdues coses. I, miri, respecte al tema de l'escola, s'estan complint amb plena normalitat les previsions legals en matèria de tria de llengua vehicular a l'ensenyament. Això és així, malgrat el soroll que alguns vulguin fer, inventant-se fins i tot decrets que mai han existit. Ho recordo perfectament.

Miri, aquest Govern se sent, se sentirà orgullós, i aquest president, de les coses que s'han fet durant aquests tres anys. Ara és una nova oportunitat, més que una segona oportunitat. Orgullós del que s'ha fet, corregint aquelles coses que, com sempre passa, no han funcionat o que el temps ens ha demostrat que no són viables, perquè afortunadament som humans, i per a això estem també, per corregir.

Miri, jo faré un govern i governarem per a tots, per a tothom; d'acord, però això no vol dir un govern neutre, o neutral, o aigualit; és a dir, un govern que s'ho mira des de la..., sinó que és un govern compromès: compromès amb un programa, compromès amb un país, Catalunya, i compromès amb la seva gent. Això és compromís. I és un govern compromès; no és un govern neutral. La neutralitat és una altra cosa –és una altra cosa–, respectable per a algunes coses. Hi ha institucions que han de tenir un paper neutral. Un govern no és neutral, si no, no farien falta ni eleccions, dic jo. Si no hi ha prioritats, si no hi ha compromisos...

Vostè ha fet referència també que aquest Govern havia deteriorat la imatge de Catalunya. Miri, és obvi que hi ha hagut actuacions que han servit per donar eines als adversaris de Catalunya, fora de Catalunya; que hi ha hagut errors –hi ha hagut errors. Però també hi ha hagut i hi ha enemics clars de l'autonomia catalana. I no estic parlant exclusivament d'enemics polítics: estic parlant també d'altres enemics, d'alguns que els agradaria que això que aquí s'ha dit, per exemple, pel Joan Saura, «Catalunya, un sol poble»..., que els agradaria introduir el germen de la divisió, de la divisió social i de la confrontació, utilitzant el que sigui. Hi ha gent que ho va intentar en el passat també, i alguns que això els agradaria. Miri, no..., ho tindran difícil. Els puc assegurar que en això sí que no serem absolutament neutrals, sinó absolutament bel·ligerants, perquè Catalunya sigui un sol poble, per mantenir la unitat d'aquest poble, d'aquest poble en què hi ha gent que parla català i gent que parla castellà. I segur que a vostè, perquè parli castellà, no el multaran; ni aquí, ni al carrer, ni... Està en el seu dret d'utilitzar-lo.

Miri, per acabar, deia que no coincidim ni en el balanç de la legislatura, ni en l'anàlisi del present, ni en les propostes de futur, tot i que hi ha algunes propostes que vostè ha manifestat que les veu bé, que són de contingut social. I m'alegro que així sigui, que també pugui haver-hi espais per al diàleg i espais per a la trobada. Però, certament, aquest Govern vol ser un govern de tothom i per a tothom, també per als que pensen molt diferent, el que pensa el president o el que pensin els consellers. I en aquest sentit, malgrat aquestes diferències, sàpiga, senyor Rivera, que sempre ens tindrà també al seu abast i amb la mà estesa.

(*Aplaudiments.*)

El president

Té la paraula el senyor Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Senyor Montilla, voldria fer referència ràpidament a alguns dels aspectes que ha remarcat. Fins i tot ha dit alguna cosa que jo no he dit; no sé si tenia preparada la rèplica o no, però hi han hagut algunes coses que no he dit, com quan deia que l'activitat empresarial s'enfonsava o alguna cosa així, ha dit, que jo no havia comentat. Però, bé, en tot cas, li faré menció de fets socials, que és el que coneix la gent al carrer, no el que potser coneix vostè.

Parlava vostè de l'educació, que vagi a l'escola o que vagi a parlar. Suposo que no s'estava referint vostè a la vaga que vam tenir de professors, per les agressions que pateixen els professors a l'escola catalana; suposo que no s'estava referint a això. *(Remor de veus.)* Suposo que vostè no es deu referir al fracàs escolar que li he citat, del 31 per cent; suposo que no es refereix a això.

És cert, i estic d'acord amb vostè, com ja li he manifestat –per això li dic que he manifestat coses que no ha tingut en compte–..., he manifestat que sabia i estava d'acord que és difícil aplicar una política en poc temps, i d'això en sóc totalment conscient. Però, per altra banda, del que em queixava és que no hi havia autocrítica, que era el que jo li reclamava, pel que jo deia que no podíem tenir confiança, per la falta d'aquesta autocrítica.

Per tant, si hi ha aquesta vaga, si hi ha aquesta situació a l'escola –tothom sap, el carrer sap la situació que tenim a l'escola–..., evidentment vostès han pres polítiques que veurem, amb el desenvolupament, cap a on ens porten, però el que està clar és que a l'educació ca-

talana tenim un problema, i en això estem d'acord tots, perquè als nostres programes electorals, a la majoria de programes electorals de tots els partits així ho portem. En aquest sentit, jo no crec que sigui cap barbaritat dir que la coeducació catalana no està bé; jo crec que és una realitat. Per tant, en aquest sentit, cregui'm, nosaltres també estem en aquesta via de millorar l'educació pública, perquè creiem que l'educació pública és la garantia de la igualtat d'oportunitats.

Quant al tema de la sanitat pública, em remeto al mateix. No es deu referir vostè a la vaga de fa uns mesos, per la dignitat, que demanaven tots els metges del Servei Català de la Salut; demanaven dignitat a l'hora d'atendre els pacients. Com li deia, s'ha ficat fins i tot un increment impositiu que va haver-hi fa dos anys, el famós impost d'hidrocarburs, amb menció especial per millorar la sanitat, en aquest cas, o el dèficit de la sanitat pública. En aquest cas li he de dir que..., jo ja li ho dic com ciutadà, i li dic que el que veiem al carrer no és aquesta millora; que tant de bo aquesta millora vingui, però que de moment, en data d'avui, no es veuen aquestes millores. Jo no li dic que vostè, amb les seves propostes, no les pugui dur a terme, però ara mateix no les veiem.

En el tema de la neutralitat, que vostè en feia broma fins i tot, veig que no ha entès el que és la laïcitat, perquè la laïcitat és la neutralitat dels poders públics; no que els governs no facin re, sinó que precisament no marquin una identitat determinada. I aquí a Catalunya es pot ser nacionalista i no ser-ho, i aquí a Catalunya es pot ser religiós i no ser-ho, i aquesta laïcitat és la que s'ha de mantenir. Per això, en aquest sentit, manifestar segons quins tipus de proclames quan es representa tot el poble de Catalunya, o almenys una institució, no ho trobem adient. Per què? Perquè hi han catalans que s'hi poden sentir còmodes i hi han catalans que potser no s'hi senten còmodes. Per això li demanava la neutralitat. No li demanàvem que no fes vostè res al Govern: li demanem que treballi, que faci un bon govern, però que, evidentment, mantingui una neutralitat perquè tota aquesta cambra, on es representa bona part dels catalans..., i fins i tot el 44 per cent de catalans que no va anar a votar també s'hi pugui sentir còmode. Perquè no hem d'oblidar aquest abstencionisme, que evidentment cadascú farà la seva lectura d'on pot venir i d'on no pot venir, però el que està clar és que tots hem de fer aquí, o sobretot, en aquest cas, els partits que hi éreu abans, heu de fer una autocrítica i veure d'on parteix aquesta abstenció.

I en aquest sentit, en aquest tema de què ha parlat vostè, de la confrontació i de mitjans de comunicació, jo li he de dir que els mitjans de comunicació són lliures de fer el que vulguin, tot i que els mitjans de comunicació públics no són lliures de fer el que vulguin, perquè els paguem amb els impostos de tots els catalans. En aquest sentit, quan vostè es refereix als mitjans, suposo que es deu referir als mitjans privats, perquè els públics haurien de donar pluralitat política, segons reconeixen els mateixos principis de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Per això, en aquest sentit, crec que el tema dels mitjans no és un assumpte ara prioritari en aquest discurs, però queda clar que la menció seva –també he de dir que suposo que preparada d'abans, perquè tampoc he tocat aquest tema–, doncs, venia una mica en la línia de la dificultat que ha tingut Ciutadans en aquesta campanya.

Jo li he de dir, com a català que no sóc nacionalista, però com a català, que vull el millor per a Catalunya, com el meu partit. I com que vull el millor per a Catalunya, crec que la millor Catalunya és la que ha d'estar al capdavant d'Espanya, la millor Catalunya és la que ha d'estar treballant per tots els catalans, per una millora de la qualitat, com li deia, del benestar, i que d'aquí a uns anys puguem parlar que a Catalunya es viu millor que enlloc. I aquesta és l'única, l'única obsessió que tindrem com a representants de molts ciutadans que ens han donat el seu mandat. En aquest sentit, hem de tenir molt clar que aquí no es pot parlar de bons ni de dolents, que aquí només es pot parlar de pluralitat política, d'opcions polítiques. Jo abans feia referència fins i tot a opcions polítiques que hi ha en aquesta cambra que obertament manifesten ser independentistes i legítimament, i a més els agraeixo que ho diguin públicament, quan n'hi ha d'altres que juguen a ambigüitats. Jo crec..., i a més aprofito també per agrair al senyor Carod-Rovira la benvinguda que ens ha donat abans, perquè crec que la cordialitat ha d'estar per sobre de tot en aquest sentit.

I, dit això, li he de dir, per tant, que no cregui vostè que parlar un idioma o un altre, com vostè interpretava, o que es reclami un dret que es reconeix en una llei, és confrontació. Perquè vostè precisament, que ha estat alcalde d'una ciutat on la majoria de ciutadans són castellanoparlants, ha de saber que aquells ciutadans no són ni bons ni mals catalans, ni estan en contra de res, però molts d'ells només reclamen el dret que l'Administració pública, ho torno a dir –i no la privada, la pública–, garanteixi aquesta igualtat. I, en el que vostè deia abans que no és cert, jo li he de dir que jo, jo personalment, he recorregut i he participat en recursos davant del Tribunal Superior de Justícia, precisament per això que li deia de les caselles a l'hora de triar. Per tant, a mi no em pot dir, en aquest cas, que això no existeix. Vostè em dirà que són casos particulars; evidentment, no arriben cada dia al Tribunal Superior de Justícia totes les demandes, però sí que és cert i s'ha de reconèixer que hi ha un problema i que s'ha de solucionar.

I quant al tema, finalment, de què parlava vostè, d'identitat, que només parlava d'identitat, jo crec que li he plantejat alguns altres assumptes. Vostè, ho torno a dir, no sé si perquè ho portava preparat o no, però ha posat la marxa fixa. Però en aquest sentit el que li he de dir és que no és per la identitat: és no..., o deixar de parlar d'identitat. No és el mateix. Hi ha moltes coses construïdes, moltes coses fetes, com li deia, com aquesta política sancionadora que vostè coneix perfectament, que han de ser desfetes, que han de ser derogades des del nostre punt de vista. Només demanem això.

Sé que la seva actitud, comentava abans que volia ser, doncs, reconèixer que a Catalunya hi han dues llengües; evidentment. Deia vostè que ningú multa per parlar pel carrer una llengua o una altra; faltaria més! Ja en aquest país, per desgràcia, una dictadura sancionava o coaccionava; en aquest sentit, només faltaria que, per parlar al carrer una llengua o una altra, sancionessin. Això, evi-

dentment no és així. Nosaltres no parlem que es persegueix cap idioma, entre altres coses perquè els idiomes no se'ls persegueix, es persegueix les persones; però està clar que no es persegueix a ningú. El que estem dient és que la realitat social catalana s'ha de reconèixer a les institucions; a les institucions, a les escoles, a les administracions públiques. Res més. Nosaltres no estem parlant ni estem defensant cap idioma perquè, entre altres coses, també molts de nosaltres, com jo, parlem dos idiomes i tenim el concepte, com jo, de catalanoparlant o de castellanoparlant alhora.

En aquest sentit, nosaltres torno a dir i vull deixar ben clar en aquesta cambra que no venim a fer cap política de confrontació. Nosaltres només venim a dir que el que tenim al carrer, el que està allà al darrere d'aquesta porta, pugui tenir perfectament cabuda, pugui estar perfectament reconegut a qualsevol institució. Vostè sap que l'actual Estatut, aprovat precisament durant aquesta legislatura, parla de llengua pròpia i s'atribueix només la llengua pròpia a una de les llengües de Catalunya. Nosaltres no hi estem d'acord, amb això, ja ho hem manifestat, però en tot cas pel que hem de treballar és precisament per això: perquè en aquesta cambra o a qualsevol lloc no es pugui parlar de confrontació quan algú fa referència a la defensa d'un dret o d'un altre dret, o d'una llengua o d'una altra, perquè, com li deia, en definitiva són les persones les que utilitzen indistintament les llengües.

El que pretenem simplement, i per acabar, és que les llengües siguin instruments de comunicació i res més. En aquest sentit, només agrairia que en la conducta del proper Govern es tingui en compte aquesta manifestació.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, passem al següent grup parlamentari, en aquest cas el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula la il·lustre senyora Manuela de Madre.

La Sra. De Madre Ortega

Gràcies, senyor president. Molt honorable president Pasqual Maragall, honorables membres del Govern en funcions, senyor candidat, senyores i senyors diputats, l'objectiu d'aquest debat que iniciem avui, el debat d'inici de la vuitena legislatura, l'objectiu, com els deia, és investir el cent vint-i-vuitè president de la nostra primera institució, el Govern de la Generalitat de Catalunya. Ho fem, certament, en un hemicicle molt renovat, després d'aquestes darreres eleccions celebrades el dia 1 de novembre. De fet, el candidat a president, el candidat que avui en resultarà investit, forma part d'aquesta renovació d'aquest hemicicle. També en formen part el diputat més gran i el diputat més jove. Són vostès més de quaranta, els diputats i les diputades que formen part d'aquesta renovació significativa, és a dir, més d'un terç o al voltant d'un terç del nostre hemicicle, la renovació d'aquest hemicicle en aquesta nova legislatura.

Aquest fet ens sembla significatiu i destacable. La presència de diputats i de diputades nous i noves aporta frescor i un nou alè cívic i polític de la nostra societat. El vostre impuls, el seu impuls, ha de renovar els grups parlamentaris i, en conseqüència, de control de l'executiu. Arribeu també segurament amb menys prejudicis i menys idees prefixades. A tots vosaltres, a tots vostès, homes i dones, en nom del nostre grup, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, els vull donar una càlida i sincera benvinguda, tot oferint la nostra col·laboració per treballar al servei del país que representem.

Senyores i senyors diputats, no em puc estar de dir, no puc estar-me d'expressar la satisfacció i l'emoció que el meu grup parlamentari sent en aquesta ocasió, pel significat que té i pels objectius que perseguim. Vull valorar molt positivament el projecte presentat ahir pel candidat a la presidència, per la seva solidesa, per la seva connexió amb el compromís electoral dels socialistes, perquè respon a les preocupacions ciutadanes més sentides, perquè construeix a partir dels fonaments posats pel Govern presidit per Pasqual Maragall i Mira. Vull també subratllar el nostre suport a la disposició al diàleg sobre els grans temes de país que va manifestar ahir el senyor Montilla, el nostre futur president. El nostre grup parlamentari es compromet a donar suport al president, al Govern, a connectar permanentment amb la ciutadania i a treballar amb la resta dels grups parlamentaris els grans temes i els grans reptes que té aquest país.

Senyor Montilla, senyor candidat, comprovava ahir i també avui, amb emoció i amb orgull, que la Catalunya que vostè té al cap és la mateixa Catalunya que té Pasqual Maragall. Expressada amb paraules diferents, pintada amb colors diferents, si vostès volen, somiada i viscuda amb accents personals i propis, però essencialment la mateixa, especialment pel que fa a la seva projecció futura. A algú se li pot haver acudit que pogués ser d'una altra manera? No, senyories. Perquè la Catalunya de Maragall, i de tants altres, i la Catalunya de Montilla, la Catalunya dels homes i dones que des de fa trenta anys treballem, i treballen, amb el cap i el cor en un projecte per al nostre país des de les files del catalanisme i del socialisme, s'ha construït no pas amb una sola veu, ni amb dues, ni amb deu, s'ha construït com a síntesi entre el vell i el nou catalanisme, com a síntesi de les velles arrels i de la saba nova, com a síntesi de l'aportació de les mans –les mans–, la intel·ligència i la voluntat de moltes generacions, i també com a síntesi de tantes ambicions col·lectives com les forces d'esquerres hem sabut aplegar, aprenent els uns dels altres i aprenent també de la visió i aportació d'altres forces polítiques no tan properes –també d'aquestes n'hem après.

Estic convençuda que l'ambició per a Catalunya que ha caracteritzat la presidència de Pasqual Maragall, un cop s'hagi destriat el gra de la palla, no només ha de significar un valor extraordinàriament positiu per al nostre país sinó que esdevindrà un llegat que no dubto que el futur president assumirà amb honor i amb orgull. Assumirà amb honor i amb orgull el canvi profund que es va posar en marxa en el darrer primer govern de les esquerres que Catalunya havia votat en els darrers setanta anys, un canvi real en aquests tres anys –un canvi real en

aquests tres anys–, i que a partir d'ara es veurà i es farà més evident, i que afectarà de manera directa allò que de manera tan simplista es ventila dient-ne «els problemes reals de la gent»: la sanitat, l'educació, l'habitatge, els serveis socials, l'equilibri i protecció dels territoris, les estratègies econòmiques, el sistema penitenciari, la promoció del comerç, l'estímul i reconeixement del paper de l'agroindústria, la projecció desacomplexada i gens sectària de la nostra cultura, etcètera.

De què estem parlant, quan ens referim als problemes reals de la gent, si no d'això? Per què hem esmerçat tants esforços, tants i tants esforços en la consecució d'una nova llei fonamental que ens dotés de més autogovern, de més capacitat de decisió i també d'un millor finançament? No és per això que hem fet un nou Estatut? Per tenir més mitjans i per tenir més i millors oportunitats per treballar al servei de la ciutadania?

Durant tres anys s'ha parlat molt d'errors, senyores i senyors diputats, fins i tot aquells i aquelles que ens hauria correspost amb bona lògica defensar per sobre de tot els encerts, que són aquests encerts indiscutibles.

Aquesta sí que ha estat una batalla guanyada per les forces contràries al Govern de Maragall, a Catalunya i a Espanya. Des del primer moment es va produir una convergent sintonia entre les dretes de Catalunya i les dretes d'Espanya, que havien passat a l'oposició, recordem-ho. No utilitzaven el mateix llenguatge ni el mateix discurs, tot s'ha de dir, però el primer objectiu era coincident. L'anticatalanisme fora de Catalunya i el menysteniment de l'autoritat del president a casa nostra han tingut grans adeptes els darrers anys.

Sigui com sigui, vull formular des d'aquesta tribuna un desig en nom de molts i moltes catalans i catalanes. Senyor Montilla, senyor candidat, que el futur Govern tingui una actuació serena, rigorosa i tranquil·la perquè la societat catalana ho demana i ho exigeix, i té tot el dret a fer-ho.

I li demano això, i li dic això, perquè s'ha de dur a terme el programa que ahir ens va presentar vostè com a futur president, i per demostrar també –per demostrar també–, senyor Montilla, com d'encertada ha estat la legislatura que acabem de tancar en relació amb les polítiques que li calen a la societat catalana, a la societat dels 7 milions d'homes i dones que viuen, treballen i estimen a la seva manera Catalunya. Perquè estimar Catalunya, senyories, ves per on, no és tampoc patrimoni d'una sola força política; ni el nom ni el cor d'un país tenen altre amo i senyor que la suma de tots aquells que l'habiten i el construeixen amb el seu esforç. I, creguin-me, són molts, tants com els 7 milions de persones que té aquest país.

Estic convençuda que el futur president serà, com ho ha estat Pasqual Maragall, un president conscient de la responsabilitat i el compromís que ha adquirit amb Catalunya i la seva ciutadania; que liderarà un desplegament eficaç del nou Estatut per demostrar que la nostra ambició nacional és, per sobre de tot, l'ambició d'una societat que vol ser, tota ella, més justa, més pròspera i més cohesionada; que contribuirà a desenvolupar l'Espanya plural i una Europa més forta; que enfortirà el sistema de benestar i la competitivitat de l'economia en el marc de la Catalunya en xarxa i l'euroregió Pirineus - Mediterrània; que tindrà com a objectiu prioritari convertir el nostre país en una societat del coneixement; que presidirà un govern catalanista de progrés i per al progrés, disposat a seguir oblidant i fent oblidar vells dilemes que s'havien heretat del nacionalisme conservador, com aquells que oposaven el creixement i el desenvolupament, la globalització i la cohesió, o la nació, la proximitat i la ciutadania; que continuarà l'aposta pel bon govern i la transparència amb nous sistemes d'avaluació dels serveis i les polítiques públiques i del rendiment de comptes; que contribuirà a estendre aquesta aposta també –també– als governs locals, a tots els governs locals de Catalunya; que donarà un nou impuls a la creació del consell de les arts i la cultura per generar consensos mobilitzadors d'activitat i dinamisme en política cultural, multiplicarà les inversions en biblioteques i equipaments culturals al territori, i enfortirà el nexe entre civisme i cultura des de l'escola i el barri; que vetllarà perquè tinguin noves oportunitats i perquè disminueixin les persones amb risc d'exclusió; que continuarà obrint el camí d'un projecte polític per a la Catalunya del segle XXI, mirant endavant, mobilitzant noves energies i ampliant l'abast i l'ambició del catalanisme amb la igualtat i la llibertat com a horitzó; que representarà amb orgull la nostra personalitat nacional, i que expressarà la força de la representativitat amb la mà estesa i obert sempre –sempre– al diàleg.

Tot això, si es fa bé, senyor Montilla, senyor candidat, serà el que donarà autoritat moral al Govern de Catalunya i al seu president davant la ciutadania. Dic «autoritat moral» perquè l'autoritat legal i legítima la tindran des del moment que siguin investits i prenguin possessió dels seus càrrecs; em refereixo a vostè i al seu nou Govern.

Senyores i senyors diputats, les eleccions es poden guanyar o es poden perdre, la responsabilitat de govern es pot guanyar o es pot perdre, però si perdéssim el respecte escrupolós per les institucions, perdríem el respecte per nosaltres mateixos, perdríem el respecte per la nostra maduresa democràtica, i aleshores potser sí que afebliríem i l'afebliríem, i el país se'n ressentiria molt negativament.

I perdent el respecte exigible per la figura del president s'erosiona també la fortalesa de la institució. Això que valgué durant la llarguíssima –la llarguíssima– etapa protagonitzada pel president Pujol, he tingut la certesa, en determinats moments, en alguns moments, que s'oblidava en els darrers anys. Tant de bo que ara se sàpiga resistir la temptació i que també d'aquest error en treguin conclusió els que el van cometre!

Senyores i senyors diputats, en un sistema com el nostre el paper de l'oposició és també fonamental, molt fonamental. Vostès són tres grups ara a l'oposició; un de molt important, de molt nombrós. Aquest dematí el seu representant, la persona que parlava en nom del grup més nombrós de l'oposició deia que tenien orgull per la feina feta –el senyor Mas. I tenen vostès motius per estar orgullosos de la feina feta. Però també els demano que puguin estar orgullosos del seu paper en l'oposició, fent una oposició constructiva, com vostè ha dit aquest

dematí, i agafant la mà estesa de qui serà el futur president de Catalunya.

Després d'escoltar amb atenció les intervencions dels grups, d'aquests tres grups de l'oposició, estic segura que aquesta disposició al diàleg expressada pel candidat, pel nostre candidat, pel senyor Montilla, donarà bons fruits al servei del país.

Per cert, que s'ha parlat molt aquí d'avals i de crèdits. Vull recordar que per demanar un crèdit, diríem, el primer requisit és no falsejar les dades personals. *(Remor de veus.)* També voldria recordar que si som 135 impositors, vostè, senyor Montilla, té la confiança i l'aval de setanta dels impositors.

Vostè, senyor Montilla, ens va dir ahir que volia compartir amb tots els grups una reflexió sobre les causes de l'abstenció i impulsar un codi de bones pràctiques per afavorir la participació electoral i ciutadana. L'abstenció i el vot en blanc, recordem-ho; el vot en blanc, que ha crescut sensiblement. Tant l'una com l'altre, tant l'abstenció com el vot en blanc, han estat senyals clars, un avís, un reflex, a parer meu, d'una insatisfacció electoral pel continuat tacticisme de les forces polítiques, de totes –de totes–, també m'incloc en aquesta referència.

Aquests ciutadans i ciutadanes que han anat a votar i han votat en blanc, i els que no ho han fet, segur que volen votar però no trobem a qui o no volen canviar de vot, i ens mostren a tots els partits que ningú ha merescut la seva confiança, o que potser els hem decebut parcialment. Els senyals són clars; les dades de participació són aclaparadores; el debat és urgent i necessari, senyor Montilla. El moment ho reclama; la nostra jove democràcia ha de revitalitzar-se. Els vull recordar que fa només setanta-cinc anys que les dones poden votar al nostre país.

Votar ha estat en molts moments de la nostra història recent una festa cívica. Votar no és una pesada responsabilitat exercida amb seriosos dubtes morals o polítics; no ho ha de ser. Hem de recuperar l'esperit d'una política engrescadora i estimulant. I això és possible –és possible–; compti amb el suport del nostre grup parlamentari.

Però això serà més fàcil si la ciutadania percep una dedicació clara als problemes de la vida quotidiana i un debat polític que fugi de la gresca, un debat que també ha d'acollir preocupacions com les que expressaré tot seguit i a les quals el meu grup parlamentari pensa parar especial atenció: la igualtat real entre homes i dones; la paritat de les institucions –no em vull girar, tenim la Mesa del Parlament al darrere *(rialles)* –; deia la paritat en les institucions, i una perspectiva de gènere en el desenvolupament de les polítiques públiques; una atenció prioritària, senyor Montilla, una atenció prioritària també, i molt especialment, als malalts mentals i a les seves famílies, amb una adequada dotació de places residencials també per a les malalties neurodegeneratives; la sinistralitat laboral –vostè n'ha fet esment–; la igualtat en les condicions de treball entre homes i dones, perquè aquí moltes vegades feta la llei, feta la trampa, senyor Montilla; la igualtat de salari no és avui encara una realitat; la violència, tota forma de violència, la violència de gènere, però també la violència exercida cap als infants o cap a la gent gran, en especial també les formes de violència a l'escola i als barris.

Entre aquest llistat també hi ha la preocupació que el meu grup parlamentari li vol expressar en relació amb l'excés de consum d'alcohol i drogues entre el nostre jovent. I també els problemes de salut alimentària, malalties derivades moltes vegades d'una obsessió de culte al cos i a la pròpia imatge, i que està posant en perill les vides de moltes persones joves i, en conseqüència, intranquil·litat i patiment a moltes famílies al nostre país.

La necessitat d'atendre més i millor les malalties cròniques. Vostè ahir s'hi va referir. Hi ha un desequilibri territorial també al nostre territori pel que fa a l'atenció d'algunes malalties cròniques. S'ha fet feina durant aquests tres anys, però cal esmerçar més recursos i cal treballar més fermament per la consecució d'aquest objectiu.

La necessitat d'incrementar els recursos i les competències dels ajuntaments. El nostre suport entusiasta a tot el que suposa el desplegament, senyor Montilla, l'ampliació, la inversió per a la consecució de millors barris a les nostres ciutats. Per tant, un suport entusiasta al desplegament i a l'extensió de la Llei de barris.

També vull referir-me a una línia, a una proposta, la proposta programàtica que hem començat a conèixer. En aquesta legislatura acabarem la compilació del dret civil català; el nostre suport, senyor Montilla, perquè això sigui finalment un objectiu complert, un objectiu aconseguit, perquè això forma part també de la nostra història i perquè és també una necessitat.

Res d'això, senyores i senyors diputats, és contradictori amb l'orgull de país, ans al contrari, també són requisits del patriotisme dels drets i deures que defensem. Aquest és el millor catalanisme, un catalanisme de present i de futur, un catalanisme basat també en la cultura de l'esforç. Vull felicitar el futur president per referir-s'hi i, diríem, pel reconeixement al valor del món del treball, veritable constructor d'aquest país.

És des d'aquesta perspectiva i a partir d'aquestes motivacions que el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi votarà afirmativament la investidura del nostre futur president José Montilla.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Senyor Montilla... *(Pausa.)*

Doncs cridarem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Finalitzades les votacions dels portaveus dels grups parlamentaris, procedirem a la votació. D'acord amb l'article 51 de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu, i l'article 128.1 del Reglament del Parlament de Catalunya, perquè resulti investit el candidat ha d'obtenir els vots de la majoria absoluta. Aquesta elecció comporta, alhora, l'aprovació del programa de govern.

D'acord amb l'article 89 del Reglament, la votació és pública i per crida. Votarem per ordre alfabètic, començant pel diputat o diputada el nom del qual hagi sortit extret per sorteig. Sorteig que fem ara.

(El president treu una bola amb el número del diputat pel qual ha de començar la votació nominal.)

És el número 1. *(Rialles.)*

Prego a la senyora secretària primera que comenci anomenant les senyores diputades i diputats, i aquests respondran «sí», «no» o declararan que s'abstenen. Els membres del Consell Executiu que siguin diputats o diputades i la Mesa votaran al final.

Comença la votació.

La secretària primera

Oriol Amorós i March: «Sí.»

Teresa Aragonès i Perales: «Sí.»

Mila Arcarons i Oferil: «Sí.»

Jordi Ausàs i Coll: «Sí.»

Josep Maria Balcells Gené: «Sí.»

Josep Bargalló Valls: «Sí.»

Dolors Batalla i Nogués: «No.»

Albert Batalla i Siscart: «No.»

Joan Bertomeu i Bertomeu: «No.»

Uriel Bertran i Arrué: «Sí.»

Joan Boada i Masoliver: «Sí.»

Meritxell Borràs i Solé: «No.»

Pere Bosch i Cuenca: «Sí.»

Jaume Bosch i Mestres: «Sí.»

Dolors Camats i Luis: «Sí.»

Marta Camps i Torrens: «Sí.»

Carme Capdevila i Palau: «Sí.»

Montserrat Capdevila Tatché: «Sí.»

Martí Carnicer i Vidal: «Sí.»

Josep-Lluís Carod-Rovira: «Sí.»

Judit Carreras Tort: «Sí.»

Eudald Casadesús i Barceló: «No.»

Marta Cid i Pañella: «Sí.»

Mercè Civit Illa: «Sí.»

Dolors Clavell i Nadal: «Sí.»

Josep Lluís Cleries i Gonzàlez: «No.»

Antoni Comín Oliveres: «Sí.»

Lluís Maria Corominas i Díaz: «No.»

Xavier Crespo i Llobet: «No.»

Núria de Gispert i Català: «No.»

Manuela de Madre Ortega: «Sí.»

Pilar Dellunde i Clavé: «Sí.»

Xavier Dilmé i Vert: «No.»

José Domingo Domingo: «No.»

Ramon Espadaler i Parcerisas: «No.»

Miquel Àngel Estradé i Palau: «Sí.»

(*Rialles.)*

Antoni Fernàndez i Teixidó: «No.»

Joan Ferran i Serafini: «Sí.»

Anna Figueras i Ibáñez: «No.»

Daniel Font i Cardona: «Sí.»

Maria Rosa Fortuny i Torroella: «No.»

Josep Grau i Seris: «No.»

Francesc Homs i Molist: «No.»

Josep Huguet i Biosca: «Sí.»

Miquel Iceta i Llorens: «Sí.»

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi: «Sí.»

Assumpció Laïlla i Jou: «No.»

Marina Llansana i Rosich: «Sí.»

Joaquim Llena i Cortina: «Sí.»

Marta Llorens i Garcia: «No.»

Agustí López i Pla: «No.»

Rafael López i Rueda: «No.»

Benet Maimí i Pou: «No.»

Ernest Maragall i Mira: «Sí.»

Alexandre Martínez Medina: «Sí.»

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo: «Sí.»

Artur Mas i Gavarró: «No.»

Laura Massana Mas: «Sí.»

María Caridad Mejías Sánchez: «No.»

Caterina Mieras i Barceló: «Sí.»

El secretari segon

Salvador Milà i Solsona: «Sí.»

Josep Enric Millo i Rocher: «No.»

Anna Miranda i Torres: «No.»

Carmel Mòdol i Bresolí: «Sí.»

Jordi Montanya i Mías: «No.»

José Montilla Aguilera: «Sí.»

Maria Dolors Montserrat i Culleré: «No.»

Joan Morell i Comas: «No.»

Joan Miquel Nadal i Malé: «No.»

Montserrat Nebrera González: «No.»

María Ángeles Olano García: «No.»

Esteve Orriols i Sendra: «No.»

Joana Ortega i Alemany: «No.»

Laia Ortiz Castellví: «Sí.»

Belén Pajares Ribas: «No.»

Xavier Pallarès i Povill: «No.»

Francesc Hilari Pané Sans: «Sí.»

Agnès Pardell Veà: «Sí.»

Josep Maria Pelegrí i Aixut: «No.»

Carles Pellicer i Punyed: «No.»

David Pérez Ibáñez: «Sí.»

Daniel Pi Noya: «Sí.»

Maria Pilar Pifarré i Matas: «No.»

Josep Piqué i Camps: «No.»

Josep Pont i Sans: «No.»

Consol Prados Martínez: «Sí.»

Felip Puig i Godes: «No.»

Joan Puigcercós i Boixassa: «Sí.»

Carles Puigdemont i Casamajó: «No.»

Esteve Pujol i Badà: «Sí.»

Oriol Pujol i Ferrusola: «No.»

Josep Maria Rañé i Blasco: «Sí.»

Joan Raventós i Pujadó: «No.»

Joan Recasens i Guinot: «No.»

Maria Glòria Renom i Vallbona: «No.»

Elena Ribera i Garijo: «No.»

Joan Ridao i Martín: «Sí.»

Irene Rigau i Oliver: «No.»

Albert Rivera Díaz: «No.»

Antonio Robles Almeida: «No.»

Maria Mercè Roca i Perich: «Sí.»

Santi Rodríguez Serra: «No.»

Maria Dolors Rovirola i Coromí: «No.»

Meritxell Ruiz i Isern: «No.»

Josep Rull i Andreu: «No.»

Carles Sala i Roca: «No.»

Francesc Sancho i Serena: «No.»

Núria Segú i Ferré: «Sí.»

Anna Simó i Castelló: «Sí.»

Daniel Sirera i Bellés: «No.»

Jordi Turull i Negre: «No.»

Francesc Vendrell i Bayona: «No.»

Xavier Vendrell i Segura: «Sí.»

Núria Ventura Brusca: «Sí.»

Maria Carme Vidal i Huguet: «No.»

Pere Vigo i Sallent: «Sí.»

Santi Vila i Vicente: «No.»

El secretari tercer

Jordi Williams Carnes i Ayats: «Sí.»

Antoni Castells Oliveres: «Sí.»

Joan Manuel del Pozo i Àlvarez: «Sí.»

Carme Figueras i Siñol: «Sí.»

Marina Geli i Fàbrega: «Sí.»

Ferran Mascarell i Canalda: «Sí.»

Joaquim Nadal i Farreras: «Sí.»

Xavier Sabaté i Ibarz: «Sí.»

Joan Saura Laporta: «Sí.»

Montserrat Tura i Camafreita: «Sí.»

Jordi Valls i Riera: «Sí.»

Rafael Luna i Vivas: «No.»

Jordi Miralles i Conte: «Sí.»

Antoni Castellà i Clavé: «No.»

Lídia Santos i Arnau: «Sí.»

Ramon Camp i Batalla: «No.»

Higini Clotas Cierco: «Sí.»

Ernest Benach i Pascual: «Sí.»

El president

Fet el recompte de vots per la Mesa, el resultat de la votació ha estat el següent: vots a favor, 70; vots en contra: 65. Per tant, obté la majoria absoluta.

Atès que el molt honorable senyor José Montilla Aguilera en la votació ha obtingut 70 vots, que, com hem dit, signifiquen la majoria absoluta que estableix l'article 51 de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat, resta investit president de la Generalitat. La investidura serà comunicada a sa majestat el rei perquè el nomeni president de la Generalitat.

El president de la Generalitat es vol adreçar a la cambra?

(Aplaudiments.)

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla Aguilera)

Molt honorable senyor president del Parlament, estimat president Maragall, senyors diputats i diputades, els vull felicitar per la serenitat, pel rigor d'aquest debat d'investidura. Estic segur que a més d'obrir una nova etapa política, pot obrir també una nova etapa parlamentària de més acords i diàleg, tal com he proposat i també com molts de vostès, la majoria, han manifestat. En això Catalunya també pot donar exemple.

Vull agrair especialment el vot a cadascun dels diputats i diputades de la majoria de progrés, de la majoria d'en-

tesa. Retornaré amb confiança, compromís i dedicació el suport que he rebut dels tres grups parlamentaris que conformen aquesta majoria: Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Vull felicitar també totes les persones que han fet possible amb discreció, eficàcia i serietat el nostre programa; em sento plenament identificat amb aquell full de ruta. Realitzarem els nostres compromisos i retrem comptes als ciutadans i ciutadanes.

La il·lusió que sento en aquest moment és íntima i compartida, però més que proclamar-la serà l'energia que mantindrà viva la meva dedicació al servei dels catalans i les catalanes; una il·lusió que vull que sigui un estímul més que una exclamació.

El Govern de Catalunya ha començat a caminar amb l'elecció del nou president de la Generalitat. Sóc conscient del moment i de la responsabilitat. Seré digne de la seva confiança parlamentària. Però la presidència a més de ser votada, com vostès saben, ha de ser estimada i valorada. Catalunya i el seu poble sempre han tingut una relació especial, profunda, afectuosa, entre la presidència i la ciutadania. Vull guanyar-me, primer, el respecte dels nostres conciutadans, i espero aconseguir, també, el seu afecte.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre i nou minuts.